

НОРА РОБЪРТС

БЕЗСМЪРТИЕ В СМЪРТТА

Част 3 от „В смъртта“

Превод от английски: Весела Прошкова, 1997

chitanka.info

„Красотата е погубен дар...“
Байрон

„Дари ми безсмъртие с целувка.“
Кристофър Марлоу

ПЪРВА ГЛАВА

Мисълта, че ще се омъжва, я изпълваше с ужас. Всъщност Ив се питаше как изобщо се е решила на подобна стъпка. За бога, та нали преди всичко беше ченге! От десет години работеше в полицията и твърдо вярваше, че ченгетата трябва да останат необвързани, за да се отдадат изцяло на професията си. Абсурдна ѝ се струваше идеята, че може да изразходва еднакво време, енергия и чувства за защитата на закона с неговите плюсове и минуси, и за семейните задължения, които носеха радости и неволи. Успехът, в което и да е от двете поприща — Ив бе установила от наблюдение, че бракът е вид професия — изискваше къртовски труд и безброй безсънни нощи. Живееше в 2058 година — епоха на невероятен технически прогрес, ала брачната институция не беше претърпяла особена еволюция. За Ив обвързването със съпруг беше равностойно на затвор.

И все пак през тази прекрасна лятна утрин, използвайки един от скъпоценните си почивни дни, което ѝ се случваше толкова рядко, тя отиваше да пазарува. Не можа да се сдържи и потръпна. Стомахът я сви при мисълта, че не отива просто на пазар, а да избере сватбената си рокля.

Факт, който доказваше, че е напълно обезумяла.

Разбира се, вината изцяло беше на Рурк. Бе успял да изтръгне съгласието ѝ в момент, когато, окървавени и пребити, бяха щастливи, че са оцелели. Когато един мъж е дяволски умен и достатъчно добре познава „жертвата“ си, той избира най-невероятното време и място, за да ѝ предложи брак, а тя няма никакъв шанс. Особено ако е жена като Ив Далас.

— Изглеждаш така, сякаш се готвиш да заловиш с голи ръце банда наркомани — отбеляза Рурк.

Ив нахлузи обувката си и го изгледа от главата до петите. Помисли си, че е безбожно красив. Чертите му издаваха силен характер, устните му бяха като изваяни от скулптор, сините му очи сякаш проникваха в душата ѝ. Гъстата му черна коса напомняше грива.

Успееше ли човек да откъсне поглед от лицето му, щеше да забележи, че тялото му е също така великолепно. Лекият ирландски акцент допълваше очарованието на Рурк и го правеше неустоим за нежния пол.

— Онова, което ми предстои, е много по-неприятно — отвърна Ив и се намръщи, щом долови плачливите нотки в гласа си. Един от принципите ѝ беше никога да не се оплаква. Но в действителност предпочиташе да влезе в ръкопашен бой с наркомани, отколкото да обсъжда дължината на някаква си рокля.

За бога, навярно си е загубила ума!

Едва се сдържа да не изругае и с присвити очи изгледа Рурк, който прекоси просторната спалня. Когато се отпусна до нея на леглото, тя си каза, че понякога присъствието му я кара да се чувства нелепо.

Рурк повдигна брадичката ѝ и заяви:

— Луд съм по теб!

Ив все още не можеше напълно да повярва, че мъжът с невероятните сини очи и с лице на обречен ангел, сякаш излязъл от картините на Рафаел, е безумно влюбен в нея.

— Рурк! — Тя с усилие сподави въздишката си. Много по-безстрашно би посрещнала нападението на обезумял мутант, въоръжен с лазер, отколкото проявата на подобни искрени чувства. — Не е необходимо да дрънкаш врели-некипели. Вече обещах, че ще се омъжа за теб и няма да се отметна.

Той иронично повдигна вежда. Питаше се как е възможно Ив да не осъзнава колко е привлекателна дори сега, когато кестенявата ѝ, зле подстригана коса беше щръкнала във всички посоки, а между очите ѝ с цвят на уиски се очертаваше дълбока бръчка, издаваща тревогата и притеснението ѝ. Днес дори милувките му не можеха да я накарат да престане да мърмори.

— Скъпа Ив. — Целуна леко смръщените ѝ устни, сетне трапчинката на брадичката ѝ. — Изобщо не съм се съмнявал, че ще го сториш. — Разбира се, не се издаде, че подобна мисъл му беше хрумвала неведнъж. — Снощи се прибра толкова късно, че не успях да разбера какви са планове ти за днес. Самият аз имам доста задачи.

— Когато заловихме Байнс, минаваше три часът.

— Значи си го пипнала?

— Попадна ми право в ръцете — беше толкова друсан, че едва ли осъзнаваше какво върши. — Усмихна се, но някак жестоко, като ловец, който най-сетне се е добрал до плячката си. — Проклетият убиец сякаш дойде по поръчка, като покорен персонален дроид.

— Радвам се за теб. — Рурк я потупа по рамото и се изправи. Слезе от платформата, отиде до гардероба и огледа саката, питайки се кое да облече. — Какво ти предстои днес? Навярно трябва да напишеш и предадеш рапортите си?

— Днес имам почивен ден.

— Нима? — Рурк се обърна, по лицето му беше изписано смущение. Очевидно за миг бе забравил тъмносивото, копринено сако, което се готвеше да облече. — Ако искаш, ще променя програмата си за следобеда.

Което, според Ив, беше все едно генерал да промени плановете си за предстоящо сражение. В света на Рурк бизнесът беше като изтощителна, но доходна война.

— Не е необходимо, защото съм заета. — Тя отново несъзнателно се намръщи, сетне промърмори: — Нали знаеш, трябва да си купя сватбената рокля.

Лицето на Рурк засия. Думите ѝ бяха равностойни на любовно обяснение.

— Сега разбирам защо си толкова нервна. Нали ти обещах да се погрижа за това?

— Няма да стане. Сама ще избира и ще купя венчалната си рокля. Знай, че не се омъжвам за теб заради проклетите ти пари!

Рурк облече елегантното сако и закачливо се усмихна.

— Защо се омъжваш за мен, лейтенант? — Лицето ѝ стана още по-мрачно, но той търпеливо продължи: — Изброй ми поне няколко причини.

— Защото си твърдоглав и никога не приемаш отрицателен отговор.

— За този отговор не получаваш точка. Опитай отново.

— Защото съм изгубила разума си.

— С това изявление няма да спечелиш пътуване за двама до Тропическия свят на звезда 50.

Ив колебливо се усмихна.

— Може би съм влюбена в теб.

— Възможно е. — Доволен от отговора ѝ, той се приближи до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Хайде, скъпа, усмихни се, пазаруването не е толкова страшно. Просто вкарваш няколко специални програми в компютъра, избираш най-подходящата рокля и я поръчваш.

— Това и мислех да сторя. — Тя забели очи. — Обаче Мейвис заяви, че идеята ми е нелепа.

— Мейвис? — Рурк леко пребледня. — Мила, нали не отиваш да пазаруваш заедно с нея?

Реакцията му успя леко да подобри настроението на Ив.

— С нея отивам. Имала някакъв приятел дизайнер.

— Боже мой!

— Твърди, че бил страхотен и че много скоро щял да се прочуе. Имал малък магазин в Сохо.

— Предлагам да се оженим незабавно. Още сега. Изглеждаш прекрасно, Ив.

Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Изплаших ли те?

— Направо ме потресе.

— Добре, сега сме квит. — Доволна, че е успяла да му го върне, тя се наведе и го целуна. — През следващите няколко седмици навярно няма да мигнеш от безпокойство, питайки се как ли ще съм издокарана в деня на сватбата. А сега е време да тръгвам. — Докосна лицето му и добави: — Имам среща с Мейвис след двацет минути.

— Ив! — Той сграбчи ръката ѝ. — Обещай ми, че няма да избереш нещо абсурдно.

— Какъв по-голям абсурд от това, че се омъжвам?

Надяваше се, че Рурк ще бъде като на тръни през целия ден, та поне мъничко да му отмъсти. Почти се беше примирила с мисълта, че ще сключва брак, но цялата изтръпваше, като си представяше самата сватба — булчинска рокля, купища цветя, музика, тълпи от хора, изказващи благопожеланията си. Истински кошмар!

Докато в главата ѝ се въртяха мрачни мисли, тя караше бързо по Лекс авеню към центъра на града. Рязко натисна спирачките и изруга продавача, който беше навлязъл с количката си в насрещното платно.

Не стига, че нарушаваше правилата за движение, но от миризмата на преварените кренвирши, разнасяща се от количката му, ѝ се повдигна.

Без да се съобразява със забраната да се използват клаксони в града, шофьорът на таксито зад нея наду сирената и забълва ругатни по високоговорителя си. Група туристи, въоръжени с камери с размерите на човешка длан, компютърни карти и бинокли, смаяно се взираха в шеметно движещите се превозни средства. Ив поклати глава като забеляза как сръчен уличен крадец си запробива път сред тях. Когато се приберат в хотела, ще открият, че от джобовете им липсват по няколко кредитни жетони. Ако имаше време и място, където да паркира, Ив би подгонила крадеца. Но след секунда той изчезна от погледа ѝ, шмугвайки се на въздушните си кьнки сред тълпата.

„Това е Ню Йорк! — Ив леко се усмихна. — Когато си в този град, рискуваш много.“

Обичаше тълпите пешеходци, шума, непрекъснатия трескав ритъм на града. Тук човек никога не оставаше сам, ала никой не му натрапваше приятелството си. Ето защо беше дошла в Ню Йорк преди толкова много години.

Не жадуваше за непрекъснато общуване със себеподобните си, но големите пространства и самотата я изнервяха. Беше дошла в този град с мечтата да стане полицай, тъй като вярваше в реда и в закона; нещо повече — те ѝ помагаша да оцелее. Не можеше да промени ужасното си детство, откъслечни спомени за което от време на време нахлуваха в паметта ѝ. Но самата тя се беше променила. Превърна се в жената със силен характер, която незнаен социален работник беше нарекъл Ив Далас.

Сега ѝ предстоеше нова промяна. След няколко седмици ще бъде не само лейтенант от отдел „Убийства“, а съпруга на Рурк. Въпросът как ще съчетава професионалните и семейните задължения представляваше много по-сложна загадка за нея от който и да било случай в дългогодишната ѝ работа в полицията.

Двамата с Рурк бяха изоставени деца, които не знаеха какво е родителска обич и ласка. От малки бяха подложени на жестокости и малтретиране. Понякога Ив се питаше дали точно това не ги е сближило. И двамата знаеха какво е да си беден и незначителен, гладен, изплашен и отчаян; и двамата се бяха издигнали благодарение на собствените си усилия. Може би взаимното привличане се дължеше

единствено на секса, на стремежа им да обичат и да бъдат обичани, да изпитват душевна близост, която Ив смяташе за невъзможна, преди да срещне Рурк.

„Интересен проблем за доктор Майра“ — каза си тя, като си спомни за психоложката, с която често се консултираше.

Но сега не бива да размишлява нито за миналото, нито за бъдещето. Достатъчно грижи има в момента.

На три пресечки от Грийн стрийт успя да намери свободно място за паркиране. Претърси джобовете си, откри необходимите жетони, които роботът поиска с глас на малоумен, заглушаван от атмосферните смущения, и пусна в автомата достатъчно, за да осигури престоя на колата си за два часа. Каза си, че ако посещениято при модния дизайнер ѝ отнеме повече от това време, положително ще се наложи да ѝ надянат усмирителна риза. Мисълта, че ще я глобят за неправилно паркиране, не я тревожеше ни най-малко.

Пое си дълбоко въздух и се огледа. Не идваше често в тази част на града. Убийства се извършваха навсякъде, но все пак Сохо беше крепост на млади и начинаещи хора на изкуството, които уреждаха недоразуменията си на чашка евтино вино или черно кафе.

Сега лятото се бе възцарило в този квартал. Количките на продавачите на цветя преливаха от рози — червените и розовите си съперничеха с хибридните сортове на райета. Равномерният шум от превозните средства изпълваше улиците, вагоните на въздушната железница преминаваха с громолене, като се позадъхваха върху надлезите. Пешеходците предпочитаха да се движат по тротоарите, макар някои да използваша конвейерните ленти. Почти всички носеха широките роби, така модни сега в Европа, претенциозни сандали, странни украшения за глава и блестящи верижки на ушите, които достигаха чак до раменете.

На всеки ъгъл и почти пред всеки магазин художници излагаха акварели, картини с маслени бои и компютърни графики, съперничейки си с продавачите на храна, които рекламираха хибридни плодове, ледено кисело мляко и зеленчукови пюрета без консерванти.

Членове на Сектата на непокварените, които живееха предимно в Сохо, вървяха бавно по тротоарите. Главите им бяха обръснати, снежнобелите им роби се влачеха по земята, а очите им налудничаво проблясваха. Ив подаде няколко жетона на един от тях, който

изглеждаше особено благочестив и беше възнаградена със сияйна усмивка и лъскаво камъче.

— Неопетнена любов! — възкликна младежът. — Неопетнено щастие!

— Добре де — промърмори Ив и побърза да се отдалечи.

Пообиколи квартала, докато открие ателието на многообещаващия дизайнер Леонардо. Заемаше третия етаж на една сграда, а витрините бяха отрупани с толкова странни по цвят и кройка тоалети, че Ив нервно преглътна. Предпочиташе семплите дрехи, които Мейвис наричаше „скучни и неугледни“.

Ив се качи на елеватора, за да разгледа по-отблизо витрините на ателието и установи, че Леонардо също няма вкус към „скучното и неугледното“.

Стомахът отново я сви, този път по-силно, докато се взираше в изложените тоалети, украсени с пера и мъниста, и в триката, изработени от каучук, обагрен в различни цветове. Макар че би изпитала огромно удоволствие при вида на ужасеното лице на Рурк, все пак не възнамеряваше да се омъжи в костюм от каучук.

Ала това съвсем не бе всичко. Очевидно Леонардо смяташе рекламата за разковничето на успеха. В центъра на витрината призрачно бял манекен без лице беше обвит с прозрачни шалове, които вибрираха така, сякаш коприната беше жива.

Ив сякаш я усети как пълзи по кожата ѝ и настръхна. Помисли си: „Да пукна, ако отида там!“. Обърна се да побегне и връхлетя върху Мейвис.

— Моделите му са върхът, нали? — Певицата прегърна Ив през кръста, като ѝ попречи да побегне, и замечтано се втренчи във витрината.

— Слушай, Мейвис...

— Освен това има невероятни хрумвания. Наблюдавала съм го как скицира с помощта на компютъра. Идеите му са щури.

— В случая съм съгласна с теб. Мисля, че...

— Леонардо умее да проникне в душата на всяка жена — прекъсна я певицата, която добре познаваше душата на Ив и знаеше, че приятелката ѝ е готова да избяга. Самата Мейвис беше облечена с гащеризон в бяло и златисто, който я правеше да изглежда ефирна като фея, и носеше обичайните си обувки с подметка, дебела десетина

сантиметра. Отметна буйната си, къдрава коса, която днес беше боядисана в черно с бели кичури, преценяващо изгледа приятелката си и се усмихна.

— Гарантирам, че ще те превърне в най-страхотната булка в Ню Йорк.

— Мейвис, изслушай ме. — Ив присви очи, давайки знак, че не ще допусне отново да я прекъсват. — Искам рокля, в която няма да се чувствам като пълен идиот.

Лицето на певицата засия, тя притисна ръка до гърдите си, при което наскоро татуираното върху бицепса ѝ сърце с крила сякаш запулсира.

— Далас, имай ми доверие. — Сетне я дръпна обратно на елеватора.

— Говоря съвсем сериозно, Мейвис. Предпочитам да си поръчам рокля по компютърния каталог.

— Само през трупата ми — промърмори приятелката ѝ и решително се запъти към входа на сградата, като повлече Ив след себе си. — Моля те поне да разгледаш моделите и да поговориш с Леонардо. По дяволите, дай му един шанс! — Тя гневно се нацупи, като заплашителното ѝ изражение се подчертаваше от тъмновиолетовото ѝ червило. — Хайде, не бъди толкова жестока.

— По дяволите, престани да ме агитираш. Нали все пак съм тук.

Поруменяла от постигнатия успех, Мейвис застана пред бръмчащата охранителна камера.

— Мейвис Фрийстоун и Ив Далас. Имаме уговорена среща с Леонардо.

Външната врата със скърцане се отвори. Певицата се отправи към старомодния асансьор, който представляваше метална клетка, и заяви:

— Тази сграда е много ретро. Смятам, че Леонардо не бива да я напусне дори след като се прочуе. Обстановката някак си се връзва с образа на ексцентричния художник.

— Права си. — Ив затвори очи и безмълвно отправи молитва към Всевишния, докато асансьорът с полюшване се изкачваше до третия етаж. Зарече се, че когато си тръгне, няма да рискува и ще слезе по стълбището.

— Не бъди предубедена — нареди Мейвис — и остави всичко в ръцете на Леонардо. Скъпи! — възкликна след секунда и сякаш изплува от мръсния асансьор в ателието, което бе претъпкано с материи и дрехи в най-невероятни цветове.

Ив неволно ѝ се възхити.

— Мейвис, гълъбицата ми! — провикна се в отговор Леонардо.

Ив го гледаше, онемяла от смайване. Дизайнерът, носещ името на прочутия художник, беше двуметров исполин с невероятно широки плещи. Широката му роба без ръкави, обагрена в невероятните цветове на марсиански залез, разкриваше огромните му бицепси. Лицето му беше обло като месечина, кожата му с цвят на мед беше плътно обтегната върху изпъкналите му скули. Очите му бяха като златни монети, а когато широко се усмихна, диамантът върху страната му проблесна.

Сграбчи Мейвис в прегръдките си и грациозно я завъртя. Сетне впи устни в нейните и страстно я целуна, което подсказа на Ив, че ги свързва нещо повече от любовта към изкуството и модата.

— Леонардо! — Усмихната до уши, Мейвис прокара пръстите си със златист маникюр през гъстата къдрава коса, достигаща до раменете му.

— Кукличката ми!

Докато ги слушаше как си гукат, Ив едва не повърна от отвращение. Отчаяно забели очи към небето и си каза, че безсъмнено е попаднала в капан. Приятелката ѝ отново бе влюбена.

— Днес косата ти е направо възшебна. — Леонардо докосна с показалеца си, дебел като кренвирш, черно-белите кичури на Мейвис.

— Надявах се да ти хареса. А това... — направи театрална пауза, сякаш щеше да представи породисто куче, което е носител на безброй награди, и додаде: — ... това е Далас.

— О, да, щастливата младоженка. Радвам се да се запозная с вас, лейтенант Далас. — Той продължи да прегръща приятелката си с едната си ръка, а с другата сграбчи дланта на Ив. — Мейвис ми е говорила толкова много за приятелката си от полицията.

— Нима? — Ив изгледа изпод око певицата. — Но е пропуснала да ми разкаже по-подробно за вас.

Леонардо се изсмя толкова гръмко, че замалко не оглуши Ив, която също неволно се усмихна.

— Моята гълъбичка понякога е адски потайна. А сега е време за една освежителна напитка. — Той се обърна с грациозност, която беше невероятна за гигантския му ръст, и излезе от помещението, при което многоцветната му роба затрептя с всички багри на дъгата.

— Страхотен е, нали? — прошепна Мейвис с очи, блеснали от любов.

— Не отричай, че спиш с него.

— Не можеш да си представиш колко... е изобретателен. Колко е... — Певецата дълбоко въздъхна и докосна гърдите си. — Леонардо е истински магьосник в секса.

— Това изобщо не ме интересува. — Ив свъси вежди и се огледа.

Ателието беше просторно, с висок таван, навсякъде се виждаха различни платове, спускащи се като тъмночервени каскади и абаносови водопади по стените, стелещи се върху масите и върху пода като бледозелени езера.

— Господи! — успя да прошепне тя, почти онемяла от смайване.

Освен платовете, по масите, столовете и на пода бяха натрупани подноси и купи, преливащи от лъскави панделки, ширити и най-различни копчета. И още шарфове, колани, шапки и воали, нахвърляни до недовършени рокли от блестящи материи, обсипани с фалшиви скъпоценни камъни и с дълбоки деколтета. В ателието се носеше натрапчивата миризма на тамян, примесена с аромата на стотици цветя.

Ужасена и пребледняла, Ив се обърна към приятелката си и заяви:

— Мейвис, може би съм пропуснала да ти го кажа, но искрено те обичам. А сега изчезвам и нито дума повече!

— Далас! — Певецата нервно се изкикоти и я сграбчи за ръката. За такава крехка жена беше учудващо силна. — Отпусни се. Поеми си въздух. Гарантирам, че Леонардо ще те уреди с невиждана рокля.

— По-скоро добре ще ме подреди. Именно от това се страхувам.

— Лимонов чай с лед — обяви Леонардо с мелодичния си глас, като се появи иззад завесата от изкуствена коприна с поднос, върху който бяха поставени три чаши. — Моля ви, скъпи госпожи, седнете, чувствайте се като у дома. Та нали трябва да се опознаем, преди да пристъпим към работа.

Без да откъсва поглед от вратата, Ив седна на ръба на един стол и колебливо промърмори:

— Слушай, Леонардо, навярно Мейвис не ти е обяснила всичко. Разбираш ли, аз съм...

— Детектив от отдел „Убийства“. Чел съм за вас — галантно обяви дизайнерът и се настани до Мейвис на канапето с необикновена форма, като певицата почти се озова в скута му. — Последният случай, който разследвахте беше широко отразен от медиите. Признавам, че ми направихте голямо впечатление. Подобно на мен вие също разгадвате различни тайни.

Ив отпи от чая и с изненада установи, че е великолепен.

— Какво общо има работата ти с разрешаването на загадки?

— Нима не разбирате? Когато видя една жена, моментално си представям каква дреха ще ѝ подхожда най-много. Сетне се залавям да открия коя е тя, с какво се занимава, как живее. Какви са стремежите и мечтите ѝ, как изглежда в собствените си очи. Накрая взимам предвид всичко това и подреждам късчетата от мозайката, за да създам образа на тази жена. Сега разбирате, че отначало тя е загадка, която трябва да разреша.

Без да се свени, Мейвис похотливо го изгледа и въздъхна:

— Казах ли ти, че е истински вълшебник, Далас?

Леонардо широко се усмихна и я целуна зад ухото.

— Приятелката ти е притеснена, гълъбчето ми. Страхува се, че ще я издокарам в розова рокля с пайети.

— Великолепно хрумване, скъпи.

— Вероятно в подобен тоалет ти ще изглеждаш главозамайващо, миличка. — Той отново се обърна към Ив и усмивката му стана още по-лъчезарна. — Значи ще се омъжвате за загадъчния и могъщ Рурк?

— Натам вървят нещата — мрачно промърмори тя.

— Запознали сте се, докато сте разследвала... случая Деблас, ако не се лъжа. И сте го пленила с кехлибарените си очи и със сериозната усмивка.

— Не намирам, че съм...

— Естествено — прекъсна я дизайнерът, — тъй като не можете да се видите през неговите очи. Или през моите. Когато ви погледнат, мъжете забелязват една силна и смела жена, която едновременно е толкова крехка и уязвима.

— Я признай, действително ли си дизайнер, или пък си психоаналитик? — заядливо попита Ив.

— В нашата професия тези две понятия са свързани. Кажете, лейтенант, как Рурк успя да ви спечели?

— Да не съм трофей, че да ме печели! — тросна се младата жена и отмести чашата си.

— Великолепно! — Леонардо притисна дланите си една към друга и замалко не се разплака. — Вие сте огнена, независима жена, но дълбоко в душата си мъничко се страхувате. Ще бъдете приказна младоженка. А сега да се залавяме за работа. Елате с мен. — Той се изправи.

Ив също стана и заяви:

— Слушай, не виждам смисъл взаимно да си губим времето. Просто ще си поръчам...

— Елате с мен — повтори Леонардо и я хвана за ръката.

— Ив, дай му една възможност — обади се Мейвис.

За да ѝ достави удоволствие, Ив позволи на дизайнера да я преведе покрай и под водопада от най-различни материи, докато се озоваха в шивалнята, също така претъпкана с материали и недовършени проекти.

Когато забеляза компютъра, на Ив ѝ полекна на сърцето. Но радостта ѝ беше преждевременна, защото се озърна и забеляза окачени по стените скици, изработени с помощта на същия този компютър, от които я побиха тръпки. В сравнение с тях розовата рокля с пайети би била връх на елегантността.

Манекените със странно издължени тела приличаха на мутанти. Някои носеха само пера, голотата на други се прикриваше от изкуствени скъпоценни камъни. Няколко бяха облечени в подобия на дрехи, изработени в невероятен стил — със заострени яки и поли с размерите на носна кърпа, гащеризоните пък плътно прилепваха към тялото — манекените приличаха на участници в парада по случай Хелюин.

— Мостри за първото ми ревю — гордо обяви Леонардо. — Нали разбирате — висша мода с привкус от ежедневието. Девизът ми е: дръзко, уникално, шокиращо.

— Прекрасни са! — възкликна Мейвис.

Ив ѝ хвърли убийствен поглед и скръсти ръце.

— Май забравих да спомена, че бракосъчетанието ще се извърши у дома и ще присъстват само неколцина приятели.

— Ъ-хъ. — Леонардо вече се бе настанил пред компютъра и пръстите му пробягваха по клавиатурата. — Вижте тази... — На екрана се появи скица, от която кръвта на Ив се смръзна.

Роклята беше с цвят на урина и бе украсена с мръснокафяви волани, спускащи се от фестонираното деколте чак до подгъва на полата, която беше триъгълна и към нея бяха пришити изкуствени камъни с големината на детско юмруче. Ръкавите бяха толкова тесни, че на всяка жена, дръзнала да облече това творение, положително биха ѝ изтръпнали пръстите.

Леонардо натисна друг клавиш и Ив имаше удоволствието да види, че гърбът на роклята е изрязан далеч под кръста и обточен с пухкави пера.

— Изобщо не ви подхожда — каза Леонардо и гърлено се засмя при вида на пребледнялото лице на Ив. — Извинете, не устоях на изкушението... на вас... ще подхожда по-семпла дреха с изчистени линии, но не прекалено женствена — разсъждаваше на глас той, докато продължаваше да работи. Постепенно на екрана се оформи нова скица.

Пъхнала ръце в джобовете си, Ив го наблюдаваше и си мислеше, че сътворяването на един модел изглежда толкова лесно. Роклята беше едновременно семпла и елегантна, с малко деколте, с дълги ръкави, които завършваха с островърхи маншети. Все още като на тръни младата жена очакваше Леонардо да добави украшения и висулки, които да развалят целия ефект.

— Добре... още няколко детайла... — разсеяно промълви той и отново обърна изображението. Отзад роклята бе също тъй елегантна, с шлиц, стигащ до коленете. — Едва ли ще искате шлейф?

— Шлейф ли? — подозрително попита Ив.

— Не, разбира се. — Леонардо се усмихна и я погледна изпод око. — Трябва да решим какво ще сложите на главата. Косата ви...

Тъй като беше свикнала с подигравките поради неугледната си прическа, младата жена нервно разроши косата си.

— Ще я закрия, щом се налага.

— Не, не, косата ти е прекрасна.

— Нима? — Ив смаяно отпусна ръка.

— Повярвай ми. Трябва само да се оформи. Познавам един фризьор... — Той разсеяно махна, сетне добави: — Цветът ѝ, тези кафяви и златисти тонове, и късата прическа много ти отиват. Ще я подстрижем леко и... — Леонардо я огледа с присвити очи. — Не, определено нямаш нужда от воал, нито от цветя в косата. Лицето ти е най-голямото украшение. А сега да решим от каква материя и какъв цвят да бъде роклята. На този модел най-много отива да бъде ушит от истинска коприна. — Моделиерът се понамръщи. — Разбрах от Мейвис, че настояваш сама да платиш сметката.

— Точно така, нали роклята е за мен.

— Заинатила се е като магаре по този въпрос — намеси се певицата. — Бълха го ухапала Рурк, ако се изръси с няколко хилядарки.

— Въпросът не е в парите...

— Точно така. — Леонардо отново се усмихна. — Е, все ще измислим нещо. Колкото до цвета... смятам, че белият няма да подхожда.

Той седна пред компютъра и занатиска бутона за палитрата. Ив смаяно наблюдаваше как цветът на роклята последователно преминава от снежнобял в кремав, в светлосин, в яркозелен и изобщо във всички багри на дъгата. Макар че Мейвис възторжено възкликна няколко пъти, моделиерът отрицателно клатеше глава.

Накрая се спря на бронзовото.

— Ето, точно това ни трябва. Идеално съчетание с очите, с косата ти. Ще бъдеш блестяща, царствена. Истинска богиня. В допълнение ще ти е необходима огърлица, дори две, но с различна дължина, изработени от... изработени от скъпоценни камъни с меден обков. Рубини, топази, оникси. Също червен халцедон и може би турмалини. Рурк ще се погрижи за това.

Досега Ив не беше обръщала внимание на облеклото си, ала в този миг установи, че копнее да притежава тази рокля.

— Много е красива — предпазливо изрече и наум запресмята спестяванията си. — Но не съм сигурна, че ще я поръчам. Мисля си, че... коприната не е по джоба ми.

— Няма да ти струва нито цент при едно условие — заяви Леонардо и забеляза как младата жена отново настръхна и подозрително го изглежда. — Обещай, че ще ми разрешиш да изработя

шаферската рокля на Мейвис и че ще купиш мои модели, когато подновяваш гардероба си.

— Не съм мислила да го правя. Имам достатъчно дрехи.

— Те подхождат на лейтенант Далас — каза Леонардо, — но съпругата на Рурк ще се нуждае от съвсем различен тип тоалети.

— Може би ще се споразумеем. — Ив осъзна, че иска да притежава тази рокля. Представяше си колко добре ще изглежда в нея.

— Великолепно. А сега се съблечи...

Младата жена смаяно го изгледа и се сопна:

— Хей, какво си въобразяваш...

— За да ти взема мерките — побърза да добави дизайнерът. Беше забелязал убийствения ѝ поглед, който го накара да скочи на крака и да се отдръпне. Леонардо обожаваше жените и разбираше кога са разгневени. С други думи той се страхуваше от тях. — Представи си, че съм твойт лекар. Не мога да направя точна скица на модела, ако не познавам тялото ти. При това съм художник и джентълмен — с достойнство произнесе той. — Но Мейвис може да остане, ако се чувстваш неловко.

Ив наклони глава и заяви:

— Не ме е страх от теб, приятелче. А пък ако решиш да се държиш непристойно или само си го помислиш, сам ще се убедиш, че не говоря празни приказки.

— Не се и съмнявам. — Той взе някакъв апарат и обясни: — Това е моят скенер, който ще вземе мерките ти най-прецизно. Но за целта трябва да бъдеш напълно гола.

— Престани да се хилиш, Мейвис! — озъби се Ив. — Върви и ни донеси още от този прекрасен чай.

— Добре. И без това вече съм те виждала гола. — Тя отправи няколко въздушни целувки към любимия си и излезе.

— Имам други идеи... за дрехи, разбира се — побърза да обясни Леонардо като забеляза как младата жена присви очи. — Първо — бельото, което ще носиш под сватбената рокля. И още ежедневни и вечерни тоалети, дрехи за спорт. Къде ще прекарате медения месец?

— Не знам. Не съм мислила по този въпрос. — Тя примирено свали обувките си и разкопча джинсите си.

— В такъв случай Рурк ще те изненада. Компютър, искам нов файл под название „Далас“, който да включва мерки, цвят на косата и

очите, височина и тегло. — Когато Ив свали ризата си, той пристъпи към нея със скенера. — Събери краката и се изправи. Височина — един седемдесет и три, тегло — шейсет килограма.

— Откога спиш с Мейвис?

Леонардо се престори, че не е чул въпроса ѝ и продължи да диктува нови данни, сетне отвърна:

— От около две седмици. Много я обичам и държа на нея. Обиколка на талията шейсет и осем сантиметра.

— Кога започна да спиш с нея — преди или след като разбра, че най-добрата ѝ приятелка се омъжва за Рурк?

Леонардо се вкамени и в златистите му очи проблеснаха гневни пламъчета.

— Не използвам Мейвис, за да получа поръчки. Не чувстваш ли, че я обиждаш?

— Длъжна бях да проверя. Аз също много я обичам. Ако решим да се споразумеем, трябва да съм сигурна, че играеш с открити карти. Ето защо...

В този миг се случи нещо неочаквано. В ателието влетя като комета жена, издокарана с черна рокля, плътно прилепваща към тялото ѝ. Устните ѝ бяха разтегнати в ужасна гримаса, която разкриваше белите ѝ, равни зъби, пръстите ѝ с дълъг, червен маникюр бяха свити като нокти на граблива птица.

— Ах ти, мръсен измамнико, дете ми забиваш нож в гърба! — провикна се непознатата и се нахвърли върху Леонардо като хищник, който напада жертвата си, но подтикван от страха, дизайнерът грациозно отскочи встрани, после запелтечи:

— Пандора, сега ще ти обясня...

— Обясни ми какво прави тук тази особа! — Непознатата гневно се извърна към Ив, замахна и замалко не извади очите ѝ с дългите си нокти.

Ив нямаше друг избор, освен да удари нападателката, която рухна на пода.

— Божичко, божичко — повтаряше Леонардо, печално привел рамене, и кършеше огромните си като лопати ръце.

ВТОРА ГЛАВА

— Наложително ли беше да я удариш?

Ив, която наблюдаваше как жената постепенно идва в съзнание, отговори простиичко:

— Да.

Леонардо остави скенера на пода и въздъхна.

— Сигурен съм, че сега тя ще превърне живота ми в истински ад.

— Лицето ми, лицето ми! — Като се съвзе напълно, Пандора бавно се изправи на крака и предпазливо докосна челюстта си. — Имам ли синини? Личат ли си? След един час имам снимки.

Ив вдигна рамене.

— Май няма да отидеш.

Очевидно мислите на Пандора се мятаха в съзнанието ѝ като обезумяла газела. Внезапно тя се обърна към Ив и просъска през стиснатите си зъби:

— Свършено е с теб, кучко. Ще те съсипя! Никога повече няма да се появиш по телевизията и за нищо на света не ще стъпиш отново на подиума, където дефилират манекени. Знаеш ли коя съм?

При създадените обстоятелства фактът, че е гола, подсили раздръзнението на Ив.

— Хич не ме е грижа коя си!

— Какво става тук? По дяволите, Далас, той иска само да вземе мерките ти... Ах! — Мейвис, която влетя в ателието, понесла две чаши, буквално се вкамени. — Здравей, Пандора.

— О, значи и ти си тук. — Очевидно Пандора не беше изразходвала цялата си злоба и жлъч. Хвърли се като тигрица върху Мейвис, чашите полетяха на земята. След секунда двете жени се боричкаха на пода и се опитваха взаимно да си изскубят косите.

— Престанете, за бога! — извика Ив. Съжали, че не носи шоковия си пистолет, за да прекрати недостойната схватка. — По дяволите, Леонардо, помогни ми да ги разтървем, преди да се стигне до фатален край. — Тя се хвърли в мелето и задърпа ръцете и краката

на двете жени. Сетне, за собствено удовлетворение, удари с лакът Пандора право в ребрата и извика: — Ей богу, ще те вкарам в ареста! — Тъй като не разполагаше с каквото и да било друго, побърза да нахлузи джинсите си, възседна Пандора и извади значката от джоба си. — Погледни, идиотка такава! Аз съм ченге. Засега си обвинена в упражняване на физическо насилие и в нанасяне на побой, но ако не се усмириш, ще измисля още нещо.

— Разкарай си кльошавия задник от мен — спокойно произнесе Пандора и завидното ѝ самообладание накара Ив машинално да се отместа.

Пандора се изправи на крака, изтупа черната си прилепнала рокля, презрително изсумтя, отметна гъстата си, огненочервена коса, сетне презрително изгледа Леонардо със зелените си очи, обрамчени с гъсти ресници.

— Значи една жена вече не ти е достатъчна, боклук такъв! — Повдигна изящната си брадичка и последователно измери Ив и Мейвис от глава до пети. — Апетитът ти вероятно е нараснал, но очевидно количеството се отразява на качеството. Разочарована съм от лошия ти вкус, драги.

— Пандора, изслушай ме. — Леонардо, който още не можеше напълно да дойде на себе си и сякаш всеки момент очакваше нова словесна атака, нервно навлажни устните си с език. — Ще ти обясня всичко. Лейтенант Далас е моя клиентка.

Червенокосата изсъска като кобра:

— О, така ли си започнал да наричаш любовниците си? Нима си въобразяваш, че можеш да ме захвърлиш като прочетен вестник, Леонардо? В тази игра аз диктувам условията.

Мейвис доуцуква до исполина и го прегърна през кръста.

— Леонардо не се нуждае от теб, нито пък те желае.

— Пет пари не давам какво желае. Колкото до това дали съм му необходима... — Плътните ѝ устни се извиха в неприятна усмивка. — Май не ти е обяснил нещата от живота, малката. Ако не съм аз, следващия месец няма да има ревю на неговите второразредни модели. Нашият приятел не ще успее да продаде нищо, следователно няма да разполага със средства да плати за платовете и за материалите, както и да върне тлъстия заем, който получи от момчетата, дете не обичат да чакат за парите си.

Пое си дълбоко въздух и огледа счупените си нокти. Гневът ѝ прилягаше не по-малко от елегантната черна рокля.

— Направо ще ти съдерат кожата, Леонардо. През следващите няколко дни съм доста заета, но ще направя всичко възможно да се срещна със спонсорите ти. Как мислиш, че ще реагират, когато им обясня, че не искам да снижавам критериите си и да демонстрирам твоите долнопробни модели?

— Няма да го направиш, нали? — прошепна Леонардо с нескрит ужас. Ив беше уверена, че паниката му действа на Пандора както поредната инжекция действа на наркоман. — Това ще означава край на кариерата ми. Заложил съм всичко на ревюто — време, пари...

— Жалко, че не си помислил за подробностите, когато си вкарал в леглото си тази малка мръсница. — Тя присви очи. — Мисля, че до края на седмицата ще успея да обядвам с хората, които са ти отпуснали кредити. Следователно разполагаш само с няколко дни, за да прецениш по-нататъшните си действия, скъпи. Отърви се от новата играчка или скъпо ще си платиш. Знаеш къде да ме намериш.

Сетне с походката на манекенка се отправи към вратата и на излизане я затръшна, сякаш да подчертае последните си думи.

— По дяволите! — Леонардо се строполи на най-близкия стол и с длани закри лицето си. — Както винаги Пандора се появи в най-неподходящи я момент.

— Моля те, не ѝ позволявай да съсипе кариерата ти, да отрови любовта ни! — Мейвис, която бе готова да се разплаче, коленичи пред исполина. — Не ѝ разрешавай да ти диктува как да живееш, нито да те изнудва. — Внезапно в очите ѝ проблесна искрица надежда и тя скочи на крака. — Но тя действително го изнудваше, Далас. Защо не я арестуваш?

Ив дозакопча ризата, която беше успяла да облече в суматохата.

— Скъпа, нямам право да я арестувам само защото заплашва, че няма да демонстрира моделите на Леонардо. Мога да я задържа за упражняване на физическо насилие, но след един-два часа тя ще бъде на свобода.

— Но Пандора действително го изнудваше. Леонардо е вложил в тези модели всичко, което притежава. Ако ревюто не се състои, той ще бъде напълно разорен.

— Искрено съжалявам, но въпросът не е от компетентността на полицията. — Тя разсеяно прокара длан през косата си. — Слушай, тази жена беше вбесена, освен това бе дрогирана — личеше по очите ѝ. Убедена съм, че ще се успокои и че ще промени решението си.

— Няма — намеси се Леонардо и се облегна на стола. — Чухте заканата ѝ, че ще ме накара скъпо да си платя и съм сигурен, че ще я изпълни. Навярно сте разбрали, че с нея бяхме любовници, но напоследък отношенията ни се бяха поохладили. Пандора беше извън планетата няколко седмици и смятах, че това е край на интимната ни връзка. Междувременно се запознах с Мейвис. — Той слепешката потърси ръката ѝ и я стисна. — Тогава осъзнах, че между мен и Пандора всичко е свършено. Разговарях с нея и ѝ съобщих за решението си. Или поне се опитах.

— След като Далас не може да ти помогне, остава само един изход. — Брадичката на Мейвис потрепери. — Трябва да се върнеш при Пандора. — Преди Леонардо да възрази, тя побърза да добави: — Няма да се срещаме, поне докато мине ревюто. След това ще решим какво да правим. Не бива да допускаш тя да разубеди спонсорите и да ти попречи да покажеш великолепните си модели.

— Нима мислиш, че мога отново да бъда с нея? Да я докосвам и да я любя, след като обичам теб?

— О, скъпи! — От очите ѝ рукоуха сълзи. — О, Леонардо! Не говори за любовта си към мен. Обичам те прекалено много, за да допусна тя да съсипе кариерата ти. Напускам живота ти, за да те спася.

Втурна се навън, а Леонардо отчаяно се втрени в вратата, сетне промълви:

— Впримчен съм здраво в капана. За да си отмъсти, онази мръсница може да ми отнеме всичко: жената, която обичам, работата... Идва ми да я убия, задето причини страдание на Мейвис. — Пое си дълбоко въздух и впери поглед в огромните си длани. — Понякога мъжете биват омагьосани от красотата на една жена и не осъзнават какво чудовище се крие под прекрасната външност.

— Сигурен ли си, че заплахите ѝ ще повлияят на спонсорите? Та нали не биха вложили толкова големи суми, ако не вярвах в таланта ти?

— Пандора е един от топ моделите на нашата планета. Притежава власт и големи връзки. Достатъчно е да прошепне няколко

думи на някого от корифеите в света на модата и с мен е свършено. — Той разсеяно вдигна ръка и докосна една невероятна рокля, изработена от тъкан, напомняща мрежа, и украсена със скъпоценни камъни. — Ако Пандора публично заяви, че моделите ми са посредством, не ще осъществя заплануваните продажби. Вложил съм не само цялото си състояние, но и душата си в тези модели и в подготовката на ревюто. Пандора отлично знае как да постигне целта си и да ми отнеме всичко. И едва ли ще се задоволи само с това. — Той отчаяно отпусна ръка. — Мейвис все още не осъзнава истината. Не проумява, че Пандора ще ме държи в шах до края на живота ми или докато реши, че съм й омръзнал.

Когато Ив се прибра у дома, беше капнала от умора. Истеричните сълзи и обвиненията на Мейвис сякаш бяха изсмукали цялата ѝ енергия. Беше настанила приятелката си в своя апартамент, където да утешава мъката си с огромни количества сладолед и със сантиментални видеофилми.

Изгаряйки от желание да забрави поне за миг разразилите се емоционални бури, както и света на модата, Ив се отправи към спалнята и се строполи по лице на леглото. Котаракът Галахад побърза да се настани до нея и замърка. Сетне я побутна няколко пъти с глава, но тъй като младата жена не реагира, той се примири и заспа. Когато след няколко часа Рурк влезе в спалнята, годеницата му лежеше в същата поза.

— Как прекара почивния си ден, скъпа?

— Мразя да пазарувам.

— Още не си свикнала.

— Притрябвало ми е да свиквам. — Обзета от любопитство, тя се претърколи по гръб и изпитателно го изгледа. — Но за теб е съвсем различно, нали? Изпитваш удоволствие да купуваш каквото и да било, дори най-дребния предмет.

— Абсолютно си права. — Рурк се излегна до нея и погали котарака, който беше побързал да се настани върху гърдите му. — Доставя ми почти същото удоволствие, както да притежавам различни неща. Ужасно е да си беден, лейтенант.

Последните му думи я накараха да се замисли, после реши, че в тях има голяма доза истина. Знаеше го от опит, тъй като с огромни усилия беше успяла да се изтръгне от бедността.

— Все пак мисля, че днес се справих с най-неприятното задължение — промълви тя.

— Нима? — стреснато попита Рурк, очевидно разтревожен, че толкова бързо е избрала булчинската си рокля. — Знаеш ли, скъпа, въпросът не е толкова спешен, можеш да отидеш при друг моделиер...

— Всъщност с Леонардо постигнахме споразумение. — Младата жена впери поглед в мръсносиньото небе, което надничаше през прозореца на покрива, сетне се намръщи. — Мейвис е влюбена в него.

— Твоята приятелка е влюбчива натура. — Рурк притвори клепачи и продължи да гали котарака, като си мислеше, че няма да е зле вместо Галахад да помилва жената до себе си.

— Не, този път чувствата ѝ са сериозни. — Ив дълбоко въздъхна. — Денят ми беше изпълнен с доста перипетии.

С усилие на волята той се застави да не мисли за трите важни предстоящи сделки, които от няколко дни обсебваха съзнанието му. Притисна се към годеницата си и промълви:

— Хайде, разкажи ми всичко.

— Ами... този Леонардо е много особен, просто не знам как да ти го опиша. Огромен е като гардероб, но е привлекателен по някакъв странен начин. Предполагам, че в жилите му тече кръвта на първите жители на нашия континент. Чертите на лицето му и цветът на кожата му са като на индианец, мускулите на ръцете му напомнят торпеда, а гласът му е мек като кадифе. Не съм експерт по висшата мода, но докато го наблюдавах как скицира моделите си, ми се стори, че е добър и талантлив дизайнер. Както и да е, стоях гола пред него...

— Гола ли? — прошепна Рурк, избута котарака и легна върху нея.

— Ами да, за да ми вземе мярка — подигравателно изрече младата жена.

— Продължавай, започва да ми става интересно.

— Дадено. Мейвис беше отишла да налее още чай...

— Колко съобразително от нейна страна.

— ... когато в ателието нахлу някаква жена. Беше толкова побесняла, че чак пяна ѝ течеше от устата. Въпреки това моментално

забелязах невероятната ѝ красота — бе висока и стройна като тръстика, с буйни червени къдрици, които се спускаха чак до кръста ѝ, а лицето ѝ... лицето ѝ напомняше разцъфнала магнолия. Взе да крещи на Леонардо, а оня ми ти исполин се сви в ъгъла като подплашен заек, поради което тя се нахвърли върху мен. Наложих се да я цапардосам.

— Какво, няма я удари?

— Как иначе? В противен случай щеше да ми издере лицето с маникюра си. Ей богу, ноктите ѝ бяха остри като ножове.

— Скъпа Ив! — Той я целуна по двете страни, после по трапчинката на брадичката ѝ. — Питам се какво ли в теб кара хората да озверяват?

— Навярно им въздействам по особен начин. Та както ти разказвах, онази Пандора...

— Пандора ли? — Рурк вдигна глава и присви очи. — За прочутата манекенка ли говориш?

— Да, осведомиха ме, че била най-прочутият топ модел на нашата планета.

Той се усмихна, сетне избухна в толкова силен смях, че се наложи да се отпусне в леглото до Ив.

— Ударила си неповторимата Пандора по лицето, което струва милиони долари? Не ми казвай, че си я съборила на земята и е насинила драгоценния си задник?

— Точно така. — Внезапно Ив осъзна смисъла на думите му и остана смаяна от ревността, която неочаквано я жегна. — Познаваш ли я?

— Да речем.

— Моля да се уточниш.

Рурк развеселено повдигна вежда. Очевидно не беше неприятно изненадан от любопитството ѝ. Ив седна в леглото и намръщено го изгледа. За пръв път, откакто я познаваше, той видя завист, изписана на лицето ѝ.

— Ами... за кратко време бяхме... близки. Беше толкова отдавна, че напълно съм я забравил.

— Я не ме баламосвай!

— Но ако държиш, ще си припомня всички подробности.

— Има ли на света някоя изключително красива жена, с която да не си спал?

— Обещавам да ти представя пълен списък. И така, ти я повали на земята. Какво се случи после?

Ив, която вече съжаляваше, че не е ударила по-силно Пандора, продължи да разказва:

— Твоята красавица взе да пици и да се вайка. В този момент се появи Мейвис и оная харпия се нахвърли върху нея. Беше незабравима картинка: двете са се хванали за косите, а Леонардо ги гледа и кърши ръце.

Рурк я привлече върху себе си.

— Не можеш да отречеш, че водиш безкрайно интересен, изпълнен с напрежение живот.

— Накрая Пандора се обърна към Леонардо и му постави ултиматум: да зарече Мейвис, в противен случай ще провали модното ревю, от което зависи бъдещето му. Очевидно той е вложил в това начинание и последния си долар, отгоре на всичко е взел и заем от онези хиени — лихварите. Ако Пандора провали ревюто, с него е свършено в преносен и в буквален смисъл.

— Подобна заплаха е типична за нея.

— Когато тя напусна ателието, Мейвис...

— Между другото, ти още ли беше гола?

— Тъкмо се обличах. Та както казвах, Мейвис реши да се жертва заради кариерата на любимия си. Сцената беше направо покъртителна. Представи си: Леонардо ѝ се заклева във вечна любов, а тя, обляна в сълзи, хуква навън. Господи, Рурк, почувствах се като някакъв извратен тип, който наднича през ключалката на семейна спалня. Настаних Мейвис в апартамента ми, поне за тази нощ. Днес има почивен ден, тъй че явяването ѝ в клуба не е наложително.

— Очаквайте продължение — промърмори той и се усмихна, като забеляза недоумението ѝ. — Разказът ти ми напомня за сапунена опера, където в края на всеки епизод действащите лица се озовават в критична ситуация. Как ли ще постъпи нашият герой?

— Голям герой, няма що — презрително изрече Ив. — И все пак ми е адски симпатичен, макар че е такъв страхливец. Сигурна съм, че изгаря от желание да строши главата на Пандора, но се боя, че ще отстъпи пред ултиматума ѝ. Ето защо се питам дали е възможно да приютим тук Мейвис за няколко дни, ако се наложи.

— Разбира се.

— Нима си съгласен?

— Домът ми е доста просторен, както често ми натякваш. При това знаеш, че харесвам Мейвис.

— Вярно е. — Тя широко се усмихна — нещо, което се случваше много рядко. — Благодаря ти. А сега е твой ред да разкажеш как мина денят ти.

— Не се случи нищо особено. Купих една малка планета... Шегувам се... — побърза да добави той, когато забеляза изумлението ѝ. — Истината е, че завърших преговорите за създаване на фермерска комуна на Таурус 5.

— Ферма ли?

— Разбира се. Хората винаги ще имат нужда от храна. След известно реструктуриране, фермата на Таурус 5 ще снабдява със зърно мелниците на Марс, в които съм инвестирал солидна сума. Накратко, ползата ми ще бъде двойка.

— Навярно си прав. А сега ми обясни по-подробно за връзката си с Пандора.

Рурк я отмести и съблече ризата ѝ, която беше успял да разкопчае.

— Не се опитвай да ми отвлечеш вниманието! — сопна се младата жена. — Какво означава „за кратко време“, когато описваш връзката си с онази проклетница?

Рурк се опита да вдигне рамене и обсипа с целувки лицето ѝ, после шията ѝ.

— Какво означава „кратко“? — настоя Ив. — Една нощ, седмица... — Усети невъобразима възбуда, когато той ухапа зърното ѝ. — Или пък месец... Добре де, успя да отвлечеш вниманието ми!

— Мога да направя и нещо повече — прошепна той и потвърди думите си с дела.

Да започнеш деня с посещение на моргата беше направо отвратително. Ив крачеше по тихите коридори, чиито стени бяха облицовани с бели плочки, като се опитваше да прикрие раздражението си от факта, че са я събудили в шест сутринта, за да разпознае някакъв мъртвец. Не, по-лошо — удавник.

Спря пред вратата на една от залите, поднесе значката си към охранителната камера и почака, докато компютърът потвърди самоличността ѝ.

В залата я очакваше служител на моргата, който стоеше до хладилните шкафове, заемащи едната стена. Ив си помисли, че навярно повечето от тях са заети. Кой знае защо през лятото винаги се извършваха повече убийства.

— Вие ли сте лейтенант Далас?

— Да. Разбрах, че имате „клиент“ за мен.

— Току-що го донесоха. — С професионална закоравялост той се приближи до един шкаф и набра кода. Компютърът изключи замразяващия компресор, ключалките изщракаха и чекмеджето с трупа се плъзна навън, заедно с облаче пара. — Жената, която повикали след изваждането на мъртвеца, разпознала в него ваш информатор.

— Да. — Ив дълбоко си пое въздух. Беше свикнала да се сблъсква със смъртта, по-точно — с насилствената смърт. Но ако я попитаха, едва ли би могла да обясни защо ѝ е някак по-лесно да прави оглед на труп на самото местопрестъпление. След безличната, наподобяваща болнична атмосфера на моргата, този акт ѝ се струваше някак перверзен.

— Картър Йохансен, известен още като Бумър. Последен известен адрес — нощният приют на Бийкън стрийт. Крадец, професионален доносник, който от време на време се забъркваше в търговия с нелегални химически наркотици; накратко — жалък представител на човешката раса. — Тя въздъхна и впери поглед в мъртвеца. — По дяволите, Бумър, как са те очистили?

— С някакъв тъп предмет — отговори служителят, очевидно решил, че въпросът е отправен към него. — Може би желязна тръба или метален прът. Ще разберем след приключването на лабораторните анализи. Ударите са нанесени с невероятна сила. Трупът е бил само няколко часа във водата, налице са многобройни контузии и наранявания.

Човекът продължи да обяснява, но Ив престана да го слуша — в края на краищата не беше сляпа, нали?

Бумър не бе се отличавал с хубост, но убиецът или убийците напълно бяха обезобразили лицето му по време на жестокия побой. Носът му беше счупен, разцепените устни почти не се виждаха от

плътта, подпухнала от ударите. Назъбената рана на гърлото му означаваше, че е бил удушен, което се потвърждаваше и от спуканите капиляри, осейващи жалките останки от лицето му. Цялото му тяло беше покрито със синини и от неестественото положение, в което лежеше мъртвецът, Ив прецени, че ръката му е счупена. Един пръст от лявата му ръка липсваше, ала Ив знаеше, че Бумър го е загубил по време на войната — факт, с който той особено се гордееше.

Бедният, нещастен скитник беше станал жертва на изключително силен, разгневен и решителен убиец. Както и на рибите, които добре се бяха справили с него по време на краткия му престой в реката.

— Униформената изпрати в лабораторията отпечатъците от пръстите на мъртвеца за откриване на самоличността му. Потвърждавате ли я, след като извършихте огледа?

— Да. Изпратете ми копие от заключението на патолога, извършил аутопсията. — Тя се обърна и се отправи към вратата, като мимоходом попита: — Как се казва униформената, която обясни, че мъртвият е бил мой информатор?

Служителят извади електронния си бележник и натисна няколко бутона.

— Дилия Пийбоди.

— Пийбоди ли? — За пръв път младата жена се поусмихна. — Бива си я, ще стигне далече. Искам да науча незабавно, ако някой дойде да разпитва за мъртвеца.

Докато пътуваше с колата си към полицейското управление, тя се свърза с Пийбоди. Спокойното, сериозно лице на жената полицаи се появи на екрана.

— Тук Далас.

— Слушам ви, лейтенант.

— Присъствала си, когато са извадили Йохансен, нали?

— Лейтенант, в момента довършвам рапорта си. Ще ви изпратя копие.

— Благодаря. Как успя да го разпознаеш?

— Разполагам с портативен идентификатор. Въведох в него отпечатъците на мъртвеца, макар пръстите му да бяха доста пострадали. Ето защо получих непълни данни, но те все пак насочваха, че мъртвият е Йохансен. Бях чувала, че е сред вашите информатори.

— Вярно е. Отлично си се справила, Пийбоди.

— Благодаря, лейтенант.

— Слушай, имаш ли желание да помагаш на разследващия този случай?

За секунда младата полицейска служителка загуби желязното си самообладание и очите ѝ проблеснаха.

— Да, лейтенант. Вие ли ще се занимавате с това убийство?

— Бумър беше мой „служител“ — простичко отговори Ив. — Ще ви очаквам в кабинета ми след един час, Пийбоди.

— Да, лейтенант. Благодаря ви, лейтенант.

— Далас. Наричай ме просто Далас. — Но по-младата ѝ колежка беше прекъснала връзката.

Ив намръщено погледна часовника си, изруга на глас натовареното улично движение и заобиколи три пресечки, за да се отбие в една автозакусвалня. Взе си кафе и установи, че е с една идея по-хубаво от онова в полицейското управление. След като закуси с нещо, което очевидно претендираше да бъде кифла, тя прибра колата си в служебния гараж и се подготви да рапортува на командира си.

Докато старомодният асансьор пълзеше нагоре, Ив усети как я обзема неприятно чувство. Напразно си повтаряше, че не бива да бъде дребнава, че трябва да постави кръст на миналото, но все още не можеше да забрави обидата, която ѝ беше нанесена, докато разследваше един случай преди няколко седмици.

Влезе във фойето на сградата, чиито стени бяха боядисани в тъмни тонове, а подът беше застлан с протъркан килим. Тя съобщи на електронния секретар на командир Уитни за пристигането си, след което служител с отегчен глас ѝ съобщи, че командирът ще я приеме след няколко минути.

Младата жена предпочете да почака пред вратата. Не изпитваше никакво желание да прегледа старите броеве на различни списания, записани на дискове, нито да следи новинарската емисия, която течеше на големия екран зад нея. Звукът беше изключен, но напоследък ѝ беше дошло до гуша от всички медии. Слава богу, че смъртта на отрепка като Бумър нямаше да предизвика интереса на репортерите. Убийството на някакъв полицейски доносник не представляваше новина, която да печели рейтингови точки.

— Командир Уитни ще ви приеме сега, лейтенант Ив Далас.

Пропуснаха я през електронно охраняваната врата и тя зави наляво към кабинета на началника си.

— Лейтенант.

— Задължена съм ви, че се съгласихте да ме приемете, шефе.

— Моля, седни.

— Не, благодаря. Няма да ви отнема много време. Идвам от моргата, където ме повикаха да идентифицирам някакъв удавник. Оказа се, че е Картър Йохансен, един от моите информатори.

Командирът Уитни понамести едрото си тяло на стола и впери в нея зачервените си от умора очи.

— За Бумър ли става дума? Едно време майстореше адски машини за уличните крадци. Веднъж допуснал някаква грешка, бомбата експлодирала в ръцете му и откъснала десния му показалец.

— Левият — поправи го Ив и със закъснение добави задължителното обръщение „сър“.

— Права си. — Уитни скръсти ръце върху бюрото си, без да откъсва поглед от младата жена. Беше ѝ нанесъл огромна обида, докато тя разследваше случай, в който бяха замесени негови близки. Осъзнаваше, че все още не му е простила. Безпрекословно изпълняваше заповедите му, проявяваше дължимото уважение към него, но грешката му беше сложила край на странното приятелство, зародило се между тях.

— Доколкото разбрах, става дума за убийство.

— Все още не разполагам с резултатите от аутопсията, но по всичко личи, че Бумър е бил пребит и удушен, преди да бъде хвърлен в реката. Бих искала да се заема с разследването.

— Работеше ли съвместно с него по някакъв случай?

— Не, сър. От време на време той даваше сведения на хората от отдел „Наркотици“. Интересува ме служителя, на когото Бумър е сътрудничил.

Уитни кимна.

— С какво се занимаваш в момента, лейтенант?

— С няколко случая, които не изискват много работа.

— Което означава, че си претоварена. — Той вдигна ръце, сетне отново се облегна върху бюрото. — Далас, хората като Йохансен си търсят белята и обикновено я намират. Двамата с теб отлично знаем, че

през летните горещини се извършват много повече убийства. Не мога да допусна една от най-добрите ми служителки да си губи времето с подобен случай.

Ив гневно стисна устни, сетне заяви:

— Може да е бил най-долнопробният мошеник, но беше и мой сътрудник.

Уитни си помисли, че прословутата ѝ лоялност е причина за многобройните ѝ успехи в работата.

— Разрешавам този случай да се разследва с приоритет през първите двама и четири часа. Давам ти още две денонощия, но ако не постигнеш никакъв резултат, ще прехвърля случая на следовател с по-нисш чин.

Ив не беше и очаквала по-дълъг срок.

— Моля да разрешите на полицай Пийбоди да ми сътрудничи.

Той гневно я изгледа.

— Нима искаш помощник за такъв елементарен случай?

— Точно така — невъзмутимо отвърна младата жена. — Пийбоди доказа, че притежава всички необходими качества за детектив. Всъщност тя се стреми към тази длъжност. Сигурна съм, че ще успее, ако натрупа повечко опит.

— Имаш я за три дни. Но ако възникне по-спешен случай, ще изтегля и двете ви.

— Да, сър. — Тя се обърна и се отправи към вратата.

— Далас! — извика Уитни. Преглътна гордостта си и продължи по-меко: — Ив... досега няха възможност лично да ти пожелае всичко най-хубаво по повод предстоящата ти сватба.

Тя изненадано го изгледа, сетне се овладя и лицето ѝ отново стана безизразно.

— Благодаря.

— Надявам се да бъдеш много щастлива.

— Дано.

Докато вървеше през лабиринта от коридори към своята канцелария, в главата ѝ се въртяха тревожни мисли. Налагаше се да поиска услуга от човек, който ѝ беше длъжник в това отношение. Не искаше никой да дочуе разговора, затова грижливо затвори вратата след себе си, преди да включи видеотелефона.

— Търся капитан Райън Фийни от отдела за електронна обработка на информацията.

Изпита огромно облекчение, когато на екрана се появи намръщаното му лице.

— Подранил си, Фийни.

— По дяволите, дори не успях да закуся — заяви той с погребален глас и отхапа от сандвича си. — Представи си само — в един от терминалите има повреда, която единствено аз мога да отстраня.

— Фактът, че си незаменим, изисква жертви. Знаеш ли защо те търся? Искам да събереш сведения за мен, но неофициално.

— Адски си падам по конспирациите. Казвай.

— Някой е пречукал Бумър.

— Жалко — изкоментира ирландецът и отхапа нов залък. — Беше долен тип, но с нас играеше честно. Кога са го очистили?

— Не знам със сигурност: днес призори извадили трупа му от река Йист. Информирана съм, че понякога е давал сведения на някого от отдел „Наркотици“. Можеш ли да откриеш името на колегата?

— Трудна работа, Далас. За целта се налага да пренебрегна забраната и да проникна в засекретени програми.

— Не увъртай, Фийни. Съгласен ли си или отказваш?

— Мога да го направя — промърмори ирландецът. — Но се надявам, че няма да ме издадеш. Ченгетата мразят външни лица да проникват във файловете им.

— Не думай. Ще ти бъда много задължена, ако ми помогнеш, Фийни. Онзи, който е очистил Бумър, направо се е престарал. Следователно нашият доносник е разполагал с ценна информация. Изключено е да е била свързана със случаите, с които се занимавам в момента, тъй като са маловажни.

— Следователно сведенията са били за колегата от наркоотдела. Щом науча нещо, ще ти се обадя.

Ив прекъсна връзката, облегна се на стола и се опита да прогони от съзнанието си спомена за ужасяващото лице на Бумър. Беше сигурна, че са го удряли не само с метален прът или тръба, но и с юмруци. От опит знаеше каква силна болка причиняват кокалчетата на пръстите, свити в юмруци.

Баща ѝ имаше огромни длани.

Това беше едно от нещата, които се самозалъгваше, че не си спомня. Ала все още усещаше ударите, които я разтърсваха още преди мозъчните центрове да регистрират болката.

От кое се страхуваше повече? От побоите или от изнасилванията? Те се сливаха в смътните ѝ спомени, които и до днес я караха да потръпва.

„Ръката на Бумър бе изкривена под особен ъгъл — помисли си тя. — Навярно е счупена и изместена.“ Внезапно ѝ се стори, че дочува ужасяващия звук от счупване на кост, спомни си агонизиращата болка, която караше стомахът ѝ да се преобръща, и скимтенето, изтръгващо се от устните ѝ, притискани от огромна длан.

Напразно се опитваше да заличи от паметта си как я обливаше студена пот при мисълта, че човекът с жестоките юмруци ще се върне и ще продължи да я удря, докато тя се просне мъртва. Докато започне да се моли на Всевишния да ѝ изпрати милостивата смърт.

На вратата се почука. Ив подскочи и едва сподави вика си. През стъклото видя Пийбоди, облечена в идеално изгладена униформа. Стоеше с изпънати рамене, сякаш се готвеше да отдаде чест.

Ив избърса с длан устните си, опитвайки да се овладее. Време бе да се залови за работа.

ТРЕТА ГЛАВА

Приютът, където беше живял Бумър, се оказа малко по-приличен от подобни други заведения. Навремето тук се е помещавал долнопробен хотел, чиито стаи се наемали за по час от евтини проститутки — било преди най-древният занаят да бъде узаконен.

Сградата беше четириетажна, но нито един от собствениците не си беше направил труда да постави асансьор или елеватор. Долният етаж беше зает от неугледно фоайе, а за охраната се грижеше намръщен дроид.

Острата миризма, която ги лъхна на влизане, означаваше, че съвсем наскоро хората от здравното министерство са се погрижили да изтребят насекомите и гризачите, обитаващи старомодната сграда.

Дроидът имаше тик на дясното око, очевидно предизвикан от повреден микрочип. Втренчи здравото си око в значката на Ив и без да излиза от будката си, облицована с бронирано стъкло, заяви:

— Спазваме законите и не сме имали никакви неприятности с полицията.

— Става дума за Йохансен. — Ив прибра значката си. — Някой да го е посещавал напоследък?

Дясното око на дроида заподскача още по-силно.

— Не съм програмиран да наблюдавам посетителите, а да събирам наемите и да се грижа за съблюдаването на реда.

— Мога да конфискувам запаметяващите ти дискове и да ги прослушам.

Дроидът остана безмълвен, но лекото бръмчене беше признак, че сам прослушва дисковете си.

— Йохансен, стая 32, не се е връщал тук от осем часа и двайсет и осем минути. Излезе сам. През последните две седмици не го е посещавал никой.

— Свързвал ли се е с някого по телефона?

— Не използва нашата комуникационна система. Разполага със собствена.

— Налага се да направим оглед на стаята му.

— Трети етаж, втората врата вляво. Не плашете другите наематели. Тук никога не е стъпвала полиция.

— О, несъмнено тук е истински рай — иронично произнесе Ив и тръгна нагоре по стълбата, като не пропусна да забележи, че дървото е проядено от гризачи. — Пригответи се за запис, Пийбоди.

— Да, лейтенант. — По-младата жена прикрепи записващото устройство към ризата си. — Щом е бил тук преди осем часа, са го очистили скоро, след като е излязъл.

— Но преди това жестоко са го пребили. — Ив разсеяно огледа стените, покрити с неприлични надписи и рисунки. Един от авторите очевидно беше зле с граматиката и думата „начукам“ непрекъснато се повтаряше. Но макар да беше погрешно изписана, значението ѝ беше пределно ясно.

— Уютно местенце, а?

— Напомня ми за дома на баба.

Ив, която беше застанала пред вратата на стая 32, се обърна и възкликна:

— Добре ли чух? Стори ми се, че се пошегува! — Тя се изкикоти и извади шперца за кодовете. Пийбоди се изчерви до уши, но успя да се овладее до мига, когато дочу изщракването на ключалките.

— Все едно, че се е барикадирал — промърмори Ив. — Цели три ключалки и то от най-скъпите. Всяка струва колкото седмичната ми заплата. Но се оказва, че напразно си е хвърлил парите за тях. — Тя тежко въздъхна. — Говори лейтенант Ив Далас. Влизаме в жилището на жертвата. — Отвори вратата и възкликна: — По дяволите, Бумър, как си живял в такава кочина!

Горещината беше непоносима. В приюта нямаше климатична инсталация и температурата в помещенията се регулираше чрез отваряне или затваряне на прозорците. Бумър беше избрал втория вариант и сякаш бе заключил в стаята си лятната жега.

Вонеше на долнопробна и развалена храна, на мръсни дрехи и на уиски. Ив нареди на помощничката си да извърши първоначалния оглед, застана в центъра на стаичката, която бе с размерите на килер, и поклати глава.

Чаршафите върху тясното легло бяха на петна, които тя не изгаряше от желание да анализира. До кревата бяха нахвърляни кутии

от заведения, доставящи храна за вкъщи. В четирите ъгъла на стаичката имаше купчини мръсни дрехи, които свидетелстваха, че прането не е било сред приоритетите в домакинството на Бумър. Ив усети как подметките ѝ залепват към пода, а докато обикаляше из стаичката, те издаваха странни, всмукващи звуци.

Почувства, че се задушава и отвори прозореца. В тясното помещение нахлу шумът от въздушното и от уличното движение.

— Господи, каква кочина! — повтори тя. — Бумър изкарваше добри пари като полицейски информатор. Защо му е притрябвало да живее като скот?

— Навярно му е харесвало.

— Сигурно. — Ив сбърчи нос, отвори вратата на банята и надникна вътре, видя тоалетна чиния и умивалник от неръждаема стомана, както и кабинка за душ, в която би могло да се побере само джудже. Лъхна я смрад и стомахът ѝ се сви.

— Вони така, сякаш има полуразложен труп. — Пое си въздух през устата и се върна в стаята. — Ето за какво е харчел парите си нашият приятел!

Пийбоди кимна и също се доближи до солидния плот, върху който стояха скъп компютър и устройство за комуникации. Към стената беше прикрепен огромен монитор, а полиците бяха претъпкани с дискове. Ив напосоки извади един и прочете етикета.

— Бумър си е падал по културата. Чуй само какво е гледал: „Големите цици на разни мръсници“.

— Този филм спечели „Оскар“ миналата година.

Ив изсумтя, захвърли диска обратно на полицата и възкликна:

— Така те искам, Пийбоди. Ще се нуждаеш от цялото си чувство за хумор, защото се налага да прегледаме и прослушаеме цялата тази гадост. Опаковай дисковете в кашони, като отбелязваш номерата и заглавията върху етикетите. Ще се занимаем с тях в полицейското управление.

Включи видеотелефона и прослуша всички записани разговори. Набързо превъртя поръчките за храна и сеанса с видео проститутка, който беше струвал на Бумър цели пет хилядарки. На два пъти му беше позвънил човек, когото подозираха, че търгува с наркотици, но двамата разговаряха само за спорт, предимно за бейзбол и за кеч. С известно любопитство Ив забеляза, че през последните трийсет часа

доносникът два пъти е телефонира в кабинета ѝ, но не е оставил никакво съобщение.

— Опитвал се е да се свърже с мен — промълви тя, — но е затварял, без да съобщи името си. Това не е типично за него. — Извади диска и го подаде на сътрудничката си да го приложи към веществените доказателства.

— Нищо не подсказва, че е бил притеснен и разтревожен, лейтенант.

— Права си. Познавах го отлично и знам, че ако се е страхувал от някого, за миг щеше да довтаса в апартамента ми. Е, Пийбоди, надявам се, че си имаш задължителните ваксинации, защото ще трябва да преровим тази кочина.

Когато най-сетне свършиха, двете бяха мръсни, потънали в пот и изпълнени с отвращение. По заповед на Ив Пийбоди бе разкопчала яката на ризата си и беше запретила ръкавите си. Ала потта продължаваше да се стича по лицето ѝ и навлажняваше косата ѝ, която се накъдряше още по-силно и се беше превърнала в маса от ситни къдрици.

— А пък аз си мислех, че братята ми са истински прасета.

Ив подритна купчинка мръсно бельо и попита:

— Колко братя имаш?

— Двама. И една сестра.

— Невероятно — кой днес има по четири деца!

— Родителите ми принадлежат към организацията „Свободна епоха“, лейтенант — смутено обясни Пийбоди, сякаш се извиняваше заради убежденията им. — Вярват в живота сред природата и в размножаването.

— Непрекъснато ме изненадаваш с по нещо. Не мога да си представя, че жена като теб произлиза от подобно семейство. Как стана така, че не си на село и не отглеждаш люцерна и сюриса дечурлига?

— Харесва ми да се боря с лошите хора, лейтенант.

— Много похвално. — Ив беше оставила най-неприятното задължение за края. С неприкрито отвращение пристъпи към леглото и се втрени в него. Представи си как по тялото ѝ пъплят пълчища паразити. — Налага се да преобърнем матрака.

Помощничката ѝ с мъка преглътна, сетне отвърна:

— Да, лейтенант.

— Не знам как се чувстваш, но след като свършим тук, отивам право в камерата за обеззаразяване.

— Моментално ще ви последвам, лейтенант.

— Да се престрашим и да започваме.

Първо свалиха чаршафите, които воняха и бяха покрити с петна. Ив можеше да ги остави на „метачите“ за анализ, но вече бе изключила възможността Бумър да е бил убит в жилището си.

Все пак щателно се залови с претърсването на леглото, като извади възглавницата от калъфката и опипа дюшека. Сетне с Пийбоди хванаха матрака от двете страни и макар да тежеше, като че беше натъпкан с камъни, с пъшкане успяха да го обърнат.

— Започвам да вярвам, че Господ съществува — промълви Ив.

Към долната страна на дюшека бяха прикрепени две пакетчета. В едното имаше светлосин прах, а в другото — запечатан диск. Ив внимателно ги дръпна. Потисна желанието си да отвори първото пакетче и огледа диска. Върху него нямаше етикетче с надпис, но за разлика от другите дискове, беше грижливо опакован, за да не се напращи.

При други обстоятелства тя моментално би го вкарала компютъра на Бумър. Находката я накара да забрави вонята, потта, дори мръсотията. Но изпитваше нарастващ ужас при мисълта какви микрোকосмически паразити пълзят по кожата ѝ.

— Да се махаме от тук!

Изчака, докато Пийбоди изнесе в коридора кашона с веществените доказателства. Хвърли последен поглед към отвратителното жилище на своя информатор, затвори вратата, запечата я и остави запалена червена лампичка, означаваща, че обектът се охранява от полицията.

Обезпаразитяването не беше болезнено, но процедурата не беше приятна. Единственото ѝ преимущество бе, че не траеше дълго. Ив и Пийбоди седяха голи в малката, сферична камера, чиито бели стени отразяваха светлината.

— Все пак това е суха жега — заяви Пийбоди.

— Винаги съм си представяла, че в ада е горещо и тясно като в тази камера. — Ив затвори очи и си наложи да се отпусне. Не страдаше от клаустрофобия, но малките помещения я изнервяха. — Знаеш ли, Бумър ми беше сътрудник от пет години. Естествено външността му не беше на изискан джентълмен, но никога не бих предположила, че живее в подобна кочина. — Въздъхна и си помисли, че все още надушва вонята. — Опиши ми какво видя в банята.

— Мръсотия, мухъл, засъхнала пяна, захабени пешкири. Два сапуна, единият още в опаковката, половин шише шампоан, паста за зъби, ултравиолетова четка и самобръсначка. Един гребен, при това счупен.

— Средства за поддържане на личната хигиена и на добър външен вид. Както вече споменах. Бумър не изглеждаше никак зле. Дори си въобразяваше, че е голям Дон Жуан. Навярно „метачите“ ще ни съобщят, че остатъците от храната са отпреди две-три седмици. Навярно и дрехите му не са прани оттогава. Какво ти говори това?

— Че не е излизал от дома си. Бил е разтревожен, изплашен или толкова зает, че не е имал време за нищо друго.

— Точно така. Не е бил изплашен до смърт — иначе щеше да дотича при мен и да излее душата си — но все пак се е страхувал достатъчно, за да скрие двете пакетчета под матрака.

— Където никой не би се престрашил да ги потърси — сухо отбеляза Пийбоди.

— Бумър не беше особено умен, но понякога имаше проблясъци... Имаш ли представа какъв може да е този прах?

— Наркотик.

— Никога не съм виждала химическа дрога с подобен цвят. Навярно е нещо ново — на глас размишляваше Ив. В този момент ярката светлина помръкна, прозвуча сигнал. — Изглежда вече сме чисти. Да побързаме — нямам търпение да прегледам онзи диск.

— По дяволите, това пък какво е? — Ив намръщено се втренчи в монитора. Сетне машинално заопипва огромния диамант, който носеше като медальон.

— Мисля, че е някаква формула.

— Дотолкова ми стига умът, Пийбоди.

— Да, лейтенант — смирено отвърна по-младата жена и отстъпи крачка назад.

— По дяволите, как мразя всички науки! — Ив с надежда се обърна към сътрудничката си. — Може би ти си наясно за какво става дума?

— Не, лейтенант. Представа си нямам.

Ив почувства как очите ѝ се премрежват от цифрите, числата и символите на екрана. След миг обяви:

— Компютърът ми не е програмиран за подобни глупости. Налага се да изпратим диска за анализ в лабораторията. — Нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото и добави: — Нещо ми подсказва, че това е формулата за праха, който открихме, но как, по дяволите, Бумър се е добрал до нея? И кой е човекът от отдел „Наркотици“, на когото също е сътрудничил, всъщност ти откъде знаеш, че мъртвецът е мой информатор?

Опитвайки се да прикрие смущението си, Пийбоди се престори, че разглежда цифрите и символите на екрана.

— Споменавахте името му в няколко рапорта за приключени разследвания, които се разпространяват във всички полицейски отдели, лейтенант.

— Нима четеш всички тези рапорти?

— Вашите, лейтенант.

— Защо?

— Защото сте най-добрата.

— Занасяш ли се или се домогваш до моя пост?

— Мястото ви ще се освободи, когато ви повишат в капитан.

— Защо смяташ, че се стремя към това?

— Ще бъде глупаво от ваша страна, ако не искате повишение, а вие съвсем не сте глупава, лейтенант.

— Добре, това не е толкова важно в момента. Преглеждаш ли и други рапорти?

— От време на време...

— Имаш ли представа с кого от „Наркотици“ е контактувал Бумър?

— Не, лейтенант. Никога не съм виждала името му в доклада на друго ченге. Повечето информатори имат само един „господар“.

— Бумър си падаше по разнообразието. Да се залавяме за работа. Ще посетим няколко от любимите му заведения — дано да открием нещо. Разполагаме само с два дни, Пийбоди. Ако някой те чака у дома, предупреди го, че ще бъдеш много заета.

— Живея сама, лейтенант. Няма никакви проблеми да работя извънредно.

— Добре. — Ив се изправи. — В такъв случай да запретваме ръкави. И още нещо — престани с това „лейтенант“. Викай ми Далас.

— Да, лейтенант.

Беше три след полунощ, когато, олюлявайки се от умора, Ив отвори входната врата, препъна се в котарака, застанал на пост в коридора, изруга и машинално тръгна към стълбата.

Пред очите ѝ все още се мяркаха задимените барове и стриптийз клубове, които бяха посетили с Пийбоди, както и мръсните улички, където треторазредни „компаньонки“ продаваха плътта си. Картини и впечатления се преплитаха в странен калейдоскоп, който не предлагаше разрешение на загадката около смъртта на Бумър Йохансен.

Нито един от разпитаните не знаеше нищо. Единственото, в което Ив се убеди, докато обикаляше миазмите на града, бе, че никой не е разговарял с Бумър, нито го е виждал от десетина, дори повече дни.

Ала все пак някой го беше видял за последен път — убиецът или убийците му. Часовете неумолимо минаваха, а все още нямаше представа кой и защо го е ликвидирал.

В спалнята цареше полумрак, тъй като осветлението беше включено на най-ниската степен. Младата жена съблече ризата си и я захвърли встрани, когато забеляза, че леглото е празно. Усети разочарование, примесено с лека паника.

„Наложило му се е спешно да замине — помисли си тя. — Навярно в момента лети към някое далечно кътче на вселената. Възможно е да отсъства дни наред...“

Втренчи се печално в леглото, захвърли обувките си и събу панталоните си. Отвори едно чекмедже, измъкна памучна тениска и я облече, като мислено се упрекваше: „Каква жалка глупачка си, задето

страдаш, че на Рурк му се е наложило да замине по работа“. Но истината бе, че ѝ липсваше присъствието му, солидното му тяло, до което да се сгуши. Рурк притежаваше способността да прогонва кошмарите, които все по-често я терзаеха нощем, след като бе започнала да си припомня фрагменти от миналото си.

Каза си, че сега е прекалено уморена, за да сънува каквото и да било. Прекалено заета да размишлява. И достатъчно силна, за да прогони нежеланите спомени.

Обърна се с намерението да се качи в кабинета си, където да прекара нощта, когато вратата се отвори. Облекчението, което изпита, я накара да поруменее, сякаш от срам.

— Помислих, че си заминал.

— Работех в кабинета си. — Рурк се приближи до нея. Под приглушената светлина черната му риза рязко контрастиреше с тениската ѝ. Той повдигна брадичката ѝ и погледна Ив право в очите. — Лейтенант, защо винаги работиш, докато паднеш от умора?

— Този път не разполагам с никакво време. — Може би поради преумората или пък защото започваше да свиква с любовта на Рурк, тя прояви неочаквана за самата себе си нежност. Обгърна лицето му с длани и прошепна: — Много съм щастлива, че не си заминал. — Когато той я грабна на ръце и я понесе към леглото, младата жена се усмихна: — Нямах предвид точно това.

— Само ще те завия — виждам, че очите ти се затварят.

Ив беше толкова уморена, че нямаше сили да възрази, само промърмори:

— Получи ли съобщението ми?

— Онова, дългото ли, което гласеше: „Ще закъснея“? — Той я целуна по челото. — Заспивай, скъпа.

— Ей сега. — Ив с мъка държеше очите си отворени. — Успях да проведа кратък разговор с Мейвис. Иска да остане в апартамента ми няколко дни. Не желае да отиде в „Синята катерица“. Телефонирала е на работодателя си и е разбрала, че Леонардо се е отбивал там пет-шест пъти с надеждата да я намери.

— Това се казва истинска любов!

— Ммм. Ще опитам утре да взема един час отпуска и да се отбия при нея, но нищо чудно да отложам посещението за вдругиден.

— Мейвис ще оцелее, въпреки разбитото си сърце. Мога да намина и да поговоря с нея.

— Благодаря, но тя едва ли ще излее душата си пред теб. Ще се погрижа за нея, след като разбера какви ги е забъркал Бумър. Сигурна съм, че не би могъл да разчете написаното на онзи диск.

— Разбира се — отговори Рурк, макар че не му беше ясно за какво става дума. Знаеше, че в момента любимата му има нужда от сън.

— Знам, че разбираше от цифри, когато се отнасяше за пари. Но чак формули... — Тя рязко седна в леглото и замалко не смаза с главата си носа на Рурк. — Твоят компютър ще се справи.

— Така ли мислиш?

— Имам распечатките от лабораторията. Оправдаха се, че са затрупани с работа, че този случай не е спешен... — Тя скочи от леглото. — Данните от този диск ще ми помогнат да разбера откъде да подхвана разследването. Компютърът ти разполага с програми за научен анализ, нали?

— Разбира се. — Рурк се изправи с въздишка. — Предполагам, че искаш да започнем веднага.

— Ще получим необходимите данни от компютъра в службата ми. — Ив го сграбчи за ръката и го повлече към скритата в ламперията врата, която водеше до асансьора. — Ще видиш, няма да ни отнеме много време.

Докато кабината се изкачваше към горното ниво, Ив накратко обясни подробностите. Когато Рурк набра кода и влязоха в тайното помещение, тя беше напълно будна и кипеше от енергия.

Сложната апаратура беше нелицензирана и, разбира се, нелегална. Ив последва примера на Рурк и постави дланта си върху специалната пластина, за да получи достъп до компютъра, сетне застана зад бюрото.

— Сигурна съм, че ще получиш необходимите данни по-бързо от мен. Файлът е под названиее „Код 2, Йохансен“. Кодовият ми номер е...

— Моля те, скъпа — нетърпеливо я прекъсна Рурк. Беше го принудила да си играе на ченге в три през нощта, но нямаше намерение да понася наставническия й тон. Седна пред апаратурата и натисна няколко клавиша, след което поиска достъп в главния

компютър на полицейската централа. Като забеляза намръщеното лице на Ив, доволно се ухили.

— А пък аз си въобразявах, че никой не може да проникне през нашите кодове — тъжно заяви младата жена.

— Интересува ли те нещо друго, преди да се включа в персоналния ти компютър?

— Не — твърдо отговори тя и застана зад него. Без да престава да натиска клавишите, Рурк придърпа ръката ѝ и я целуна. — Фукльо!

— Нямаше да изпитам удоволствие от предизвикателството, ако ми беше дала личния си код — промърмори той и превключи на автоматично управление. — Файл „Код 2, Йохансен“. — Един от мониторите на отсрещната стена се включи. Проблесна надпис „очаквам допълнителна информация“.

— Веществено доказателство 34 — обади се Ив. Когато формулата се появи на екрана, тя поклати глава. — Виждаш ли? Все едно, че са някакви древни йероглифи.

— Това е някакъв наркотик — замислено промълви Рурк.

— Откъде знаеш?

— Забравяш, че притежавам фармацевтични заводи, които работят напълно легално, формулата е на някакъв препарат с аналгетично въздействие, но виждам, че притежава и халюциногенни свойства... — Поклати глава и добави: — Никога не съм виждал подобно нещо. Компютър, анализирай и дай определение.

— Смяташ, че формулата е на някакъв наркотик ли? — поинтересува се Ив.

— Почти съм сигурен.

— Предположението ти потвърждава моята теория. Но как дискът е попаднал в ръцете на Бумър? И какво представлява тази формула, че да убиват заради нея?

— Зависи каква е пазарната ѝ стойност, тоест каква печалба ще донесе. — Той намръщено се загледа в екрана, където се оформяше молекулярният модел в цветни точки и спирали. — Имаме органичен стимулант и обикновен химически халюциноген в законно допустими количества. А, тук виждам свойствата на ТХР-50.

— „Зевс“, както го наричат уличните търговци на дрога. Доста опасна субстанция.

— Съгласен. Ала количеството му е доста незначително. Все пак... интересна смес. Добавен е и ароматизатор за подобряване на вкуса. Предполагам, че след известни модификации препаратът може да се произвежда и в течна форма. Ако се смеси с „Бринок“ — полов стимулатор — и се използва по лекарско предписание, това средство би могло да се прилага при лечение на импотентност.

— Знам как действа прословутият „Бринок“. Разследвах случай, когато един тип се беше самоубил, след като подобрил световния рекорд по мастурбиране. Скочил от прозореца, тъй като бил обзет от сексуална фрустрация. Половият му орган беше толкова подут, че приличаше на наденица, и все още бе в ерекция.

— Благодаря за интересните подробности — иронично произнесе Рурк, сетне се сепна: — Това пък какво е? — Занатиска клавишите, но съобщението на екрана остана непроменено: *„Неизвестна субстанция. Вероятно въздейства върху регенериране на клетката. Невъзможно да се идентифицира.“*

— Не може да бъде! — възкликна Рурк. — В тази програма автоматично се вкарват най-последните данни за всички открития. Досега не съм имал подобен проблем.

— Неизвестна субстанция? Е, заради това си заслужава да убиеш някого. Какво ще се получи, ако я изолираме?

— Идентифицирай с данните, които са известни — нареди той на компютъра.

Формулата отговаря на стимулант с халюциногенни свойства. Органична основа. Бързо прониква в кръвта и въздейства върху нервната система.

— Резултати?

Не разполагам с необходимите данни.

— По дяволите! Възможен ефект, като се имат предвид наличните данни?

Възможно е да предизвика еуфория, параноя, сексуален глад, намаляване на физическите и умствените способности. Доза от 55 мг върху лице с приблизително тегло 65 кг би оказала въздействие в период от четири до шест часа. Доза по-голяма от 100 мг би причинила смъртта на 87,3 от хората, върху които се прилага. Веществото е подобно на ТХР-50 (наричано още „Зевс“) с добавен

стимулатор за повишаване на потентността и на регенерирането на клетките.

— Какво пък — това не е нищо ново — промълви Ив. — Известно ми е, че доста наркомани смесват „Зевс“ с „Еротика“. Резултатът — повечето изнасилвания в този град са извършени именно от тях. Все пак не вярвам, че едно вещество може да се окаже златна мина, след като всеки средноинтелигентен наркоман би могъл да смеси двете химически дроги в портативна лаборатория.

— Забравяш непознатата субстанция, която има свойството да регенерира клетките. — Рурк иронично повдигна вежда. — Митичният Извор на вечна младост.

— Всеки, който разполага с достатъчно пари, може да бъде подмладен.

— Временно — поправи я Рурк. — Процедурата трябва да се извършва непрекъснато през определен интервал от време. Биологичното олющване на кожата и инжекциите, спиращи процеса на стареене, са скъпи, отнемат много време и са неприятни. Освен това стандартните методи на лечение не предлагат допълнителните примамки на това непознато средство.

— Каквото и да е то, прави продукта по-смъртоносен. Или както отбеляза преди малко — по-доходен.

— Нали имаш праха — подсети я Рурк.

— Надявам се, че това, което открихме сега, ще накара момчетата от лабораторията да се поразмърдат. Ала все пак ще отнеме време, с каквото изобщо не разполагам.

— Възможно ли е да получа малко от веществото? — Рурк се обърна и се усмихна. — Не подценявам полицейските лаборатории, лейтенант, но моите са малко по-модерни.

— Но това е вещественно доказателство.

Той само повдигна вежди.

— Знаеш ли колко правила наруших само с факта, че ти разреших да анализираш формулата? — Тя въздъхна, като си припомни обезобразеното лице на Бумър и жестоко счупената му ръка. — По дяволите! Ще опитам.

— Прекрасно. Изключи се — нареди той на компютъра, след като отново се обърна към младата жена: — А сега ще си легнеш ли?

— Ще дремна няколко часа. — Ив усети как отново я обзема безкрайна умора и го прегърна през шията. — Ще ме завиеш ли отново?

— Дадено. — Той я повдигна така, че бедрата ѝ го обгърнаха. — Но ми обещавай, че този път няма да мръднеш от леглото.

— Знаеш ли, сърцето ми започва да бие по-силно, когато се държиш като мой повелител.

— Почакай, докато те сложа в леглото. Тогава ще затупти още по-лудешки.

Ив се засмя, отпусна глава върху рамото му и заспа още докато асансьорът слизаше към другото ниво на сградата.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Навън още цареше непрогледен мрак, когато видеотелефонът на нощното шкафче на Ив извъня. Първата ѝ реакция беше на ченге — моментално натисна бутона за приемане и седна в леглото.

— Далас.

— Господи, Далас, помогни ми!

При вида на лицето на Мейвис тя ужасено се втренчи в екрана и нареди на осветлението в спалнята да се включи. Постепенно започна да реагира като нормално човешко същество и забеляза, че приятелката ѝ е бледа като платно, под окото ѝ се виждаше огромна синина, по лицето ѝ имаше кървящи драскотини, а косата ѝ беше разрошена.

— Мейвис? Какво се е случило? Къде се намираш?

— Трябва да дойдеш — изхълца певицата. По изцъклените ѝ очи личеше, че е изпаднала в шок. — Побързай! Моля те, побързай! Мисля, че е мъртва и не знам какво да правя!

Ив разбра, че е излишно да я разпитва откъде се обажда, затова натисна бутона за проследяване. Когато адресът на Леонардо се появи на екрана, тя се опита да говори спокойно и убедително.

— Остани там. Не докосвай нищо! Разбра ли? Не пипай нищо и не пускай никого. Веднага идвам. Чуваш ли, Мейвис?

— Да, да. Добре. Побързай. Ужасно е.

— Идвам незабавно. — Когато се обърна, Рурк беше станал и се обличаше.

— Ще те придружа.

Ив дори не се опита да възрази. Само след пет минути колата им се носеше в непрогледния мрак. Постепенно тъмните, пусти улици отстъпиха място на широките булеварди в центъра на града, където денонощно се тълпяха туристи и където огромните рекламни видео стени предлагаха безчет удоволствия и безброй стоки. Преминаха през Вилидж и видяха, че уличните кафенета са претъпкани с хора, които

отпиваха от мънички чаши. Най-сетне се озоваха в тихия художнически квартал.

Рурк шофираше мълчаливо, само няколко пъти поиска указания за посоката. Ив му беше благодарна, тъй като в момента не ѝ беше до разговори. Не можеше да забрави преbledнялото, изкривеното от ужас лице на Мейвис. Но още по-страшна бе гледката на треперещата ѝ, окървавена ръка.

В каньоните, заобикалящи града, фучеше силен вятър, който предвещаваше буря. Силният му порив накара Ив да се олюлее, когато изскочи от колата, преди Рурк да е спрял. Младата жена се втурна към входа на сградата и нетърпеливо отблъсна охранителната камера.

— Мейвис, аз съм, Далас! Мейвис, по дяволите! — Беше толкова разтревожена, че ѝ бяха необходими цели десет секунди да осъзнае, че камерата е счупена.

Двамата с Рурк влязоха в неохраняваната сграда и се изкачиха с асансьора до третия етаж. Когато влязоха в ателието, най-големите опасения на Ив се сбъднаха. При предишното ѝ посещение в помещението цареше артистичен хаос, който действаше някак си ободряващо. Сега гледката беше кошмарна. Навсякъде се въргаляха накъсани ивици плат, масите бяха преобърнати, а всичко, което се е намирало върху тях беше разпиляно и счупено. Стените и копринените материи бяха изпръскани с кръв, сякаш немирно дете беше рисувало с пръсти върху тях.

— Не докосвай нищо — машинално предупреди Ив. — Мейвис, къде си? — Направи няколко крачки и замръзна на мястото си, когато развяващата се от вятъра завеса от блестяща тъкан се повдигна. Мейвис излезе иззад нея и се олюля.

— Далас! Слава богу, че дойде!

— Няма нищо. Успокой се. — Докато говореше, Ив успя да я огледа и изпита огромно облекчение. Макар ръцете и дрехите на Мейвис да бяха изпръскани с кръв, тя не беше ранена. — Какво ти е?

— Вие ми се свят и ми се повдига.

— Накарай я да седне, Ив. — Рурк хвана Мейвис за ръката и я поведе към най-близкия стол. — Ела, миличка, седни. Браво, послушно момиче. Изпаднала е в шок, Ив. Донеси някакво одеяло. Облегни главата си назад, Мейвис. Точно така. Затвори очи и дишай дълбоко.

— Студено ми е.

— Знам. — Той се наведе, вдигна парче коприна и я загърна с него. — Дишай дълбоко, Мейвис. — Вдигна поглед към Ив и прошепна: — Има нужда от лекар.

— Не мога да повикам линейка, преди да разбера какво се е случило. Погрижи се за нея. — Изпълнена с ужасни предчувствия, тя повдигна завесата.

Жената беше умряла мъчително. Ив я разпозна единствено по разкошните, червеникави къдрици. Изумително красивото ѝ лице беше смазано до неузнаваемост от жестоки и многобройни удари.

Оръжието беше небрежно захвърлено встрани. Сребърен бастун, какъвто носят хора, които обичат да маниерничат. Беше дебел около три сантиметра, а дръжката му бе оформена като глава на озъбен вълк. Целият беше покрит с кръв.

Само преди два дни Ив го беше видяла подпрян в ъгъла на ателието.

Макар да бе очевидно, че Пандора е мъртва, все пак провери пулса ѝ. Сетне предпазливо отстъпи от мъртвата, за да не унищожи някакви веществени доказателства.

— Господи! — промълви Рурк зад нея и постави ръце на раменете ѝ. — Какво ще правиш?

— Каквото съм длъжна. Сигурна съм, че Мейвис е невинна.

— Безсъмнено. Сега си ѝ най-необходима, Ив. Като приятелка и като полицай.

— Зная.

— Няма да ти е лесно да съчетаеш двете функции.

— Най-добре да се залавям за работа. — Тя се доближи до Мейвис, чието лице беше като от размекнат восък. Синината и кървавите драскотини се открояваха върху мъртвешки бледата ѝ кожа. Ив приклепна и притисна ледените ръце на приятелката си между дланите си. — Трябва да ми разкажеш абсолютно всичко. Не бързай, припомни си дори най-малките подробности.

— Тя беше неподвижна. Видях кръвта и обезобразеното ѝ лице. И тя... тя не помръдваше.

— Мейвис! — Ив силно стисна ръцете ѝ. — Погледни ме. Разкажи ми какво се случи, като започнеш от момента, когато си се озовала тук.

— Дойдох... исках... да поговоря с Леонардо. — Тя потръпна и машинално придърпа копирената наметка с окървавените си пръсти. — Разбрах, че когато за последен път се отбил в клуба, направо не бил на себе си. Дори заплашил човека от охраната, което е съвсем нетипично за Леонардо. Не исках да си съсипе кариерата, затова реших да поговоря с него. Когато се озовах пред сградата, забелязах, че камерата на входната врата е счупена и се качих направо. Вратата не беше заключена, но не се учудих, тъй като понякога Леонардо забравя да я... — Гласът ѝ пресекна и погледът ѝ се зарея.

— Мейвис, Леонардо беше ли тук?

— Леонардо ли? — Тя огледа помещението така, сякаш го виждаше за пръв път. — Не, струва ми се, че го нямаше. Извиках, защото видях бъркотията, преобърнатите маси... Никой не ми отговори. После съзрях кръвта. Толкова много кръв! Изплаших се, Далас. Помислих си, че Леонардо се е самоубил, изтичах зад завесата и... видях Пандора. Като в просъница се приближих до нея, в един миг осъзнах, че коленича до мъртвата и се опитвам да изкрещя. Ала от гърлото ми не излизаше нито звук. Неистово пицях, но само във въображението си. После... усетих как някой ме удари. Мисля, че... — Тя машинално докосна тила си. — Ох, боли! Мислех си, че съм сънувала кошмар. Но когато дойдох на себе си, мъртвата лежеше там в локва кръв. Тогава ти се обадох.

— Докосна ли я, Мейвис? Докосна ли нещо тук?

— Не си спомням. Мисля, че не съм.

— Кой те подреди така?

— Пандора.

Ив усети как сърцето ѝ се свива от страх.

— Скъпа, каза ми, че е била мъртва, когато си дошла в ателието.

— Това се случи по-рано, когато отидох в дома ѝ.

Ив предпазливо си пое въздух. Чувстваше огромна тежест в стомаха.

— Снощи си била в дома ѝ, така ли? В колко часа?

— Не си спомням с абсолютна точност. Трябва да е било около единайсет. Исках да ѝ съобщя, че се отказвам от Леонардо и да я накарам да обещае, че няма да съсипе кариерата му.

— И сте се сбили?

— Тя беше друсана. Имаше гости, пред които се държа отвратително и ме нарече какво ли не. Разбира се, не ѝ останах длъжна. Сборичкахме се, Пандора ме удари и заби ноктите си в лицето ми. — Мейвис повдигна косата си и показа раните по шията си. — Двамина от гостите ни разтърваха и побързах да си тръгна.

— Къде отиде?

— В няколко бара. — Тя се поусмихна. — По-точно — в много барове. Бях изпълнена със самосъжаление, не можех да се задържа на едно място. После ми хрумна да поговоря с Леонардо.

— Кога дойде тук? Забеляза ли колко е часът?

— Не, знам, че беше много, много късно. Три-четири след полунощ.

— Имаш ли представа къде е Леонардо?

— Не. Искях да го видя, но вместо него открих онзи труп... Какво ще се случи с мен?

— Не бой се, ще се погрижа за всичко. Налага се да се обадя в полицията, Мейвис. Всяко забавяне може да се изтълкува зле и да се окаже фатално. Ще напиша официален рапорт и ще те разпитам в управлението.

— В управлението? Нима мислиш, че съм я...

— Не, разбира се — отривисто отвърна Ив, опитвайки да прикрие страховете си. — Но трябва да се подчиним на процедурата и то възможно най-бързо. Остави всичко на мен и не се притеснявай. Съгласна ли си?

— В момента съм напълно безчувствена.

— Стой спокойно, докато задвижа нещата. Опитай да си спомниш абсолютно всички подробности. С кого си разговаряла снощи, къде си била, кого си видяла. След малко отново ще ми разкажеш какво си правила.

— Далас — Мейвис потръпна и се облегна назад на стола си, — Леонардо никога не би убил когото и да било.

— Не се тревожи за нищо, вземам нещата в свои ръце — повтори Ив. Погледна към Рурк, който мигновено разбра какво се иска от него и седна до певицата. Ив извади комуникатора си, обърна се и изрече:

— Тук Далас. Извършено е убийство.

В живота си Ив беше имала доста трудни моменти. По време на службата в полицията се беше сблъсквала с безчет кошмарни гледки и факти. Ала никога не се бе чувствала толкова зле, както сега, когато ѝ се налагаше да арестува Мейвис и да я подложи на официален разпит. Опита се да забави неизбежното, като я попита:

— Как се чувстваш? Ако ти е зле, ще отложим разпита.

— Нищо ми няма. Лекарят ми даде успокоително. — Докосна подутината на тила си и добави: — Чувствам се изтръпнала. Сложиха ми и някаква инжекция, която ми помогна да се съсредоточа.

Ив внимателно се вгледа в очите на приятелката си. Всичко изглеждаше нормално, певицата вече не беше смъртно бледа, но това не успокои страховете на Ив.

— Слушай, няма да е зле ден-два да останеш в болница.

— Разбирам, че се стремиш да отложиш разпита, но предпочитам да го проведеш колкото е възможно по-скоро. Ами Леонардо? — Тя с мъка преглътна. — Открихте ли къде е Леонардо?

— Все още е в неизвестност. Мейвис, имаш право тук да присъства адвокатът ти или твой пълномощник.

— Нямам какво да крия. Не съм я убила, Далас.

Ив изпод око погледна към записващото устройство и заяви:

— Чуй какво ще ти кажа. Трябва да действам по правилата и то съвсем стриктно. В противен случай може да натоварят друг с разследването, което пък ще означава, че не ще ти бъда от помощ.

Мейвис навлажни с език напуканите си устни.

— Искаш да кажеш, че ме очакват неприятни моменти?

— Изключително неприятни. Трябва да се стегнеш, за да издържиш.

Певицата опита да се усмихне.

— Мисля си, че едва ли има нещо по-страшно от това да откриеш мъртвата и обезобразена Пандора.

„О, има!“ — помисли си Ив, но окуражително кимна. Включи записващото устройство, продиктува името си, идентификационния си код и официално съобщи на Мейвис какви са правата ѝ. Сетне започна разпита, като подтикваше приятелката си да си спомни всички подробности и се стремеше да уточни времето, когато са се случили различните събития.

— Когато отиде в дома на Пандора да разговаряш с нея, там имаше ли други хора?

— Неколцина. Изглежда, тя устройваше някакво тържество. Забелязах Джъстин Йънг, актьора и Джери Фицджералд, прочутия манекен. Имаше и някакъв непознат мъж. Приличаше на костюмар. Така им викам на големите клечки.

— Спомена, че жертвата се нахвърлила върху тебе.

— Шибна ме право в лицето. — Мейвис докосна синината под окото си. — Ама отначало само се заяждаше. Като й гледах очите, бях сто процента сигурна, че е друсана.

— Смяташ, че е взела наркотици ли?

— И то конска доза. Очите ѝ не можеха да се фокусират, ударът ѝ беше силен като на професионален боксьор. Имам база за сравнение, нали наскоро се забърках в скандал с нея, на който и ти беше свидетелка. — Ив потръпна, а певицата продължи: — Онзи ден тя изобщо нямаше сила.

— А ти отвърна ли ѝ с удар?

— Да, фраснах ѝ един юмрук... поне така си мисля. Пандора ме издраска с дяволските си нокти, а пък аз я хванах за косата. Доколкото си спомням, разтърваха ни Джъстин Йънг и костюмаря.

— Какво се случи после?

— Една-две минути и двете с нея бълвахме змии и гущери, а после хукнах по баровете.

— Спомняш ли си кои заведения си посетила и колко си останала във всяко от тях?

— Обиколих няколко бара. Май първият беше „Зигзаг“ на Шейсет и първа и Лекс авеню.

— Разговаря ли с някого?

— Не, няхах никакво желание. Усещах болки след силния удар на Пандора и се чувствах адски кофти. Поръчах си тройно „зомби“ и се сврях в един ъгъл.

— Как плати за питието?

— Мисля, че... доколкото си спомням, дадох на автомата номера на сметката си.

Ив доволно кимна. Това означаваше, че за времето, което е прекарала в „Зигзаг“, Мейвис има алиби.

— Къде отиде след това?

— Ами, просто безцелно вървах по улиците, отбих се в още няколко кръчми. Главата ми беше замаяна.

— Навсякъде ли си поръчваше питиета?

— Много моменти ми се губят, но сигурно съм поръчвала, защото бях доста пияна, когато ми хрумна да отида при Леонардо.

— Как се добра до неговия квартал?

— Пеша. Искях да поизтрезнея, затуй само за малко се качих на конвейерните ленти, през другото време трамбовах.

Надявайки се да я принуди да си спомни нови подробности, Ив повтори цялата информация, която досега беше получила от нея.

— Когато излезе от „Зигзаг“, в каква посока тръгна?

— Бях обърнала две „зомбита“ и направо залитах. Не си спомням накъде тръгнах, нито имената на другите заведения, още по-малко какво съм пила там. Пред очите ми се мярката отделни картини... чувам музика, смях... виждам един тип, който танцува върху масата...

— Можеш ли да го опишеш?

— Ами... оная работа му беше голяма, мисля, че имаше и татуировка — почти съм сигурна, че беше изобразена змия... или пък гущер.

— Ами лицето му?

— По дяволите, Далас, изобщо не го погледнах от кръста нагоре.

— Говори ли с него?

Мейвис покри лицето си с длани и напрегна паметта си, но сякаш се опитваше да задържи вода в решето.

— Нямам представа. Вече ти казах, че не бях на себе си. Спомням си, че докато вървах към жилището на Леонардо, си мислех как ще протече последната ни среща. Не исках да ме запомни в този ужасен вид, затова изгълтах няколко хапчета за изтрезняване, преди да вляза в ателието. Там открих мъртвата Пандора, което беше много по-страшно, отколкото усещането, че съм пияна.

— Какво беше първото, което видя, щом се озова в апартамента?

— Кръв. Много кръв. Преобърнати маси, разпилени вещи, разкъсани материи и... още кръв. Изплаших се да не би Леонардо да се е... наранил, изтичах в работното му помещение и видях Пандора. — Това си го спомняше с най-големи подробности. — Познах я по косата и по роклята, с която беше облечена, когато отидох в дома ѝ. Иначе

лицето ѝ беше напълно неузнаваемо. Не можах дори да изкрещя. Коленичих до мъртвата, като си повтарях, че трябва да направя нещо. После някой ме удари, загубих съзнание, а когато дойдох на себе си, ти се обадих.

— Когато влизаше в сградата, видя ли някого отвън?

— Не. Беше много късно и улицата беше напълно безлюдна.

— Разкажи ми по-подробно за охранителната камера.

— Беше счупена, но тогава това не ми направи особено впечатление. Понякога уличните хулигани разбиват камерите просто да си доставят удоволствие.

— Как влезе в апартамента?

— Вратата не беше заключена.

— И завари Пандора мъртва, така ли? Не си разговаряла с нея, не сте се скарали?

— Вече ти обясних, че я заварих да лежи на пода.

— На два пъти си се сбивала с нея. Може би си сторила същото и снощи, в апартамента на Леонардо.

— Не, беше мъртва. Слушай, Далас...

— Каква беше причината за скандала, избухнал между вас при предишните два случая?

— Тя заплашваше, че ще съсипе кариерата на Леонардо. — По насиненото лице на Мейвис се редуваха обида, страх, тъга. — Знаеше, че Леонардо е влюбен в мен, но отказваше да прекъсне връзката си с него, да му даде свободата. Всъщност ти беше свидетелка на една от сцените ѝ, Далас.

— Доколкото разбирам Леонардо и неговата кариера означават много за теб.

— Обичам го — простичко отвърна певицата.

— И не би се спряла пред нищо, за да му помогнеш, за да го предпазиш от неприятности в личния и в професионалния му живот.

— Бях решила да се жертвам и да го напусна — заяви Мейвис с достойнство, което стопли сърцето на Ив. — В противен случай Пандора щеше да му причини зло. Не биваше да допусна да го стори.

— Но мъртва тя не би могла да навреди на Леонардо, нито на теб, нали?

— Не съм я убила.

— Отишла си в дома ѝ, скарали сте се, тя те е ударила, а ти си ѝ отвърнала със същото. После си обиколила няколко бара и си се напила. Когато си се озовала в апартамента на Леонардо, там си заварила Пандора. Може би отново сте се скарали и тя пак е понечила да те удари. Опитаха си да се защитиш и си изгубила контрол.

Огромните, уморени очи на Мейвис отначало я изгледаха недоумяващо, сетне се насълзиха.

— Защо го казваш? Знаеш, че не е вярно.

С непроницаемо изражение Ив се приведе към нея.

— Пандора е превърнала живота ти в ад, като е заплашвала любимия ти. Наранила те е и физически. Била е много по-силна от теб. Когато те е видяла да влизаш в ателието, отново гневът ѝ е забушувал. Нахвърля се върху теб, ти падаш и удряш главата си. Обзема те страх, грабваш първото, което ти попада под ръка, за да се защитиш. Сетне го стоварваш върху лицето ѝ. Може би Пандора се опитва отново да връхлети върху теб, затова отново я удряш, за да се защитиш. После обезумяваш и започваш да сипеш удари върху главата ѝ, докато внезапно осъзнаваш, че е мъртва.

Мейвис задавено изхълца. Заклати глава като повредена механична кукла, а тялото ѝ се разтърсваше от конвулсии.

— Не съм я убила! Беше мъртва! За бога, Далас, нима вярваш, че мога да убия някого?

— Може би не си го сторила — промълви Ив, а мислено си заповяда да продължи изтезанието, макар сърцето ѝ да се обливаше в кръв. Но трябваше да го направи, за да спази всички изисквания на полицейския разпит. — Може би Леонардо е убиецът, а ти го прикриваш. Видя ли го да обезумява, Мейвис? Навярно е грабнал бастуна и е ударил Пандора.

— Не, не!

— Или пък си влязла в ателието и си заварила любимия си надвесен над мъртвата и изпаднал в паника. Искала си да го прикриеш, затова си му наредила да изчезне и си ми позвънила.

— Не е вярно! — Пребледняла, с лудешки поглед, Мейвис скочи от стола. — Леонардо го нямаше! Не видях никого. Повярвай ми, той не е способен да извърши убийство. Защо не искаш да ме изслушаеш?

— Слушам те, Мейвис. Седни. Успокой се — с по-мек тон нареди Ив. — Почти свършихме. Има ли нещо, което да добавиш или

да промениш в показанията си?

— Не — промълви певицата и я изгледа с невиждащи очи.

— Край на разпит 1 на Мейвис Фрийстоун, файл „Убийство, Пандора“. Лейтенант Ив Далас. — Продиктува още датата и часа, изключи записващото устройство и дълбоко си пое въздух. — Извинявай, Мейвис.

— Как можа да го направиш? Защо ми наговори всичко това?

— Налагаше се. Процедурата изисква да ти задам тези въпроси и да получа отговорите ти. — Стисна ръката на приятелката си и добави: — Възможно е да повторим всичко още веднъж. Погледни ме, Мейвис. Не знам какво ще открият „метачите“ и какво ще покажат лабораторните анализи. Но ми се струва, че ще ти е нужен адвокат, освен ако извадим невероятен късмет.

Певицата пребледня, дори устните ѝ побеляха. Внезапно заприлича на труп със страдалчески очи.

— Нима ще ме арестуваш?

— Не зная дали ще се стигне чак до там, но трябва да бъдеш подготвена. А сега искам да се прибереш у дома с Рурк и да се напиш добре. И още нещо — искам на всяка цена да си спомниш къде и по кое време си била, кого си видяла, с кого си разговаряла. Ако ти хрумне нещо, запиши го веднага.

— А ти какво ще правиш?

— Ще си върша работата. Знаеш, че съм дяволски добро ченге, Мейвис. Запомни го и ми се довери, докато изясня, какво се е случило.

— Значи все още не ми вярваш! — с горчивина възкликна певицата. — Мислех, че важи определението „невинен до доказване на противното“.

— Това е една от най-големите заблуди в живота ни. — Ив стана и я изведе в коридора. — Ще се постарая да приключа разследването възможно най-бързо. Само това мога да ти кажа.

— И че ми вярваш.

— Да, бих могла да ти го кажа. — Но не искаше да намесва приятелството помежду им, за да не ѝ попречи да изпълни служебните си задължения.

Едно разследване винаги беше съпроводено с много рутинна писмена работа. След около час Ив уреди да освободят певицата при условие, че няма да напуска дома на Рурк — един вид доброволен арест. Официално Мейвис Фрийстоун се водеше свидетелка, но всъщност я смятаха за главната заподозряна. Ив се запъти към канцеларията си, твърдо решена час по-скоро да разсее съмненията, надвиснали над главата на приятелката ѝ.

— Хей, какво чува ушите ми? Вярно ли е, че Мейвис е пречукала някаква приказно красива манекенка?

— Фийни! — Идваше ѝ да разцелува грозната му физиономия. Компютърният гений се беше настанил зад бюрото ѝ, стискаше вечното пликче със захаросани бадеми, а сбръчканото му лице беше намръщено. — Слуховете се разпространяват мълниеносно.

— Това беше първото, което дочух, щом влязох в закусвалнята. Не отричай, че е голяма новина, когато опандизят приятелката на едно от най-добрите ченгета.

— Не са я „опандизили“, а е свидетел по случая. Поне засега.

— Репортерите вече са надушили за убийството. Все още не знаят името на Мейвис, но по телевизията показаха снимка на жертвата. Съпругата ми ме измъкна от банята, за да чуя новината. Пандора беше ГШБ.

— Голяма шибана клечка, в живота и в смъртта — уморено промълви Ив и приседна на ръба на бюрото си. — Искаш ли да те запозная с показанията на Мейвис?

— Нима мислиш, че съм дошъл да се насладя на комфортната обстановка в кабинета ти?

Младата жена накратко му предаде подробностите, използвайки „стенографския“ език на ченгетата, който и двамата владееха. След като я изслуша, ирландецът се намръщи още повече.

— По дяволите, Далас. Положението на приятелката ти никак не е розово. Самата ти си била свидетелка на скандала и на ръкопашния бой между нея и жертвата.

— Точно така. Да пукна, ако разбирам защо Мейвис е решила да посети Пандора... — Тя стана и нервно закрачи из стаята. — Това само утежнява положението ѝ. Надявам се от лабораторията да открият нещо, дори най-незначителното. Улика, подсказваща

самоличността на убиеца. Но не бива и не мога да разчитам само на това. Имаш ли много работа, Фийни?

— Не питай. — Ирландецът небрежно махна с ръка. — Казвай какво ти трябва.

— Справка за кредитната ѝ карта. Мейвис си спомня, че първо отишла в някакъв бар, наречен „Зигзаг“ и че платила питието с картата си. Ако докажем, че е била там или в някое друго заведение по времето, когато е извършено убийството, ще ѝ осигурим солидно алиби.

— Ще ти помогна, но... Доколкото разбрах, някой е бил на местопрестъплението и е цапардосал Мейвис по главата. В такъв случай трудно ще докажеш колко време е изминало между посещенията ѝ в последния бар и в жилището на Леонардо.

— Длъжна съм да опитам всичко. Ще открия хората, които Мейвис е видяла в дома на жертвата и ще взема показанията им. Освен това трябва да намеря един танцьор върху маса с голям член и с татуировка.

— Безкраен празник!

Младата жена неволно се усмихна.

— Необходими са ми свидетели, които да потвърдят, че Мейвис е била мъртво пияна. Дори след като е изгълтала хапчетата за изтрезняване, едва ли е била в състояние да очисти Пандора, ако е пила по няколко „зомбита“ във всеки бар, който ѝ се е изпречил на пътя.

— Тя твърди, че Пандора е била друсана.

— Още нещо, което ще трябва да проверя. Ами загадъчният Леонардо? По дяволите, къде е бил, когато са убивали Пандора? И къде е сега?

ПЕТА ГЛАВА

Леонардо лежеше на пода в дневната на Мейвис, където се беше строполил в пиянско забвение. В пристъп на безмерно съжаление беше изпил цяла бутилка синтетично уиски.

Когато започна да поизтрезнява, имаше чувството, че през дългата, ужасна нощ част от главата му мистериозно е изчезнала. Повдигна ръка и предпазливо я докосна, при което с облекчение установи, че лицето му си е на мястото, само страната му е изтръпнала от притискането към пода. Губеха му се минути и часове от изминалата нощ. Познаваше тази си слабост, поради което рядко пиеше и внимаваше да не прекалява. Винаги, когато обърнеше няколко чашки повече, страдеше от частична загуба на паметта.

Смътно си спомняше как на четири крака се добра до апартамента на Мейвис и отвори вратата, използвайки кодовия ключ, който му беше дала, след като двамата осъзнаха, че не са само любовници, а са безумно влюбени един в друг.

Само че Мейвис я нямаше. Почти беше сигурен в това. Хрумна му как, олюлявайки се, е прекосил целия град, като е спирал само да надигне бутилката, която беше купил... или пък откраднал? По дяволите! Съзнанието му все още беше замъглено, но той се опита да седне и да отвори слепените си клепачи. В едно беше сигурен, че е изпил до дъно проклетото уиски.

С отвращение си помисли, че навярно е изгубил съзнание, когато се е озовал в апартамента на Мейвис. Как би могъл да я убеди в правотата си, когато връхлита в жилището ѝ пиян до козирката? Слава богу, че любимата му не беше у дома.

Сега заплащаше за „удоволствието“ с непоносимо главоболие. Идваше му да се свие на кълбо, да ридае и да се моли болката чудодейно да изчезне. Внезапно му хрумна, че Мейвис може да се прибере всеки момент. Не му се искаше да го види в подобно окаяно състояние. С огромно усилие на волята се изправи на крака, взе

няколко болкоуспокояващи таблетки, които откри в аптеката, и посегна да програмира автоготвача за силно кафе.

В този миг забеляза засъхналата кръв по ръката си. От лакътя до китката му имаше доста дълбок разрез, който започваше да хваща коричка. Изтръпна от ужас, когато видя, че ризата и панталоните му са напоени с кръв. Задъхан, отстъпи от кухненския плот, като продължаваше да оглежда дрехите си и се питаше какво може да се е случило. Нима се е сбил с някого? Може би е наранил непознат?

Докато се опитваше да запълни празните пространства в паметта си и да се съсредоточи върху смътните си спомени, внезапно го осени ужасяваща мисъл, от която му се повдигна.

Ами ако е убил някого?

Ив намръщено четеше предварителния рапорт на патолога, когато някой рязко почука на вратата, сетне, без да е получил разрешение, влезе в канцеларията ѝ.

— Вие ли сте лейтенант Далас? — Непознатият досущ приличаше на каубой от рекламите, а впечатлението се подсилваше от широката му усмивка и от поизносените ботуши. — Хей, страхотно е да видиш легендарната Ив Далас на живо. Гледал съм ваши снимки, но в натура сте много по-красива.

— С радостен трепет бие сърцето ми.

Ив присви очи и се облегна на стола. С нежелание установи, че нахалникът също е изключително красив мъж. Русите му къдрици обрамчваха загорялото му лице с леки бръчици около тъмнозелените му очи, които го правеха още по-привлекателен. Носът му беше дълг, но правилен, а щом непознатият се усмихнеше, на бузата му се появяваше закачлива трапчинка. А пък тялото му... този човек изглеждаше така, сякаш прекарва повечето време обикаляйки на кон ранчото си.

— Вие пък кой сте?

— Джейк Касто. — Той измъкна значката от предния джоб на избелелите си джинси. — От отдел „Наркотици“. Едно птиченце ми каза, че се интересувате от мен.

Ив се престори, че внимателно разглежда значката, после промърмори:

— А не ви ли каза защо ви търся, лейтенант Джейк Касто?

— Заради доносника, който е давал сведения и на двама ни. — Той прекоси канцеларията и непринудено приседна на ръба на бюрото. Ив усети аромата на сапун, който излъчваше кожата му. — Жалко за стария Бумър. Беше безобиден дядка.

— Щом сте знаел, че е мой информатор, защо не ме потърсихте веднага?

— Бях страшно зает с друг случай. Пък и честно казано не мислех, че има за какво да говорим. После научих, че Фийни от отдела за електронна обработка на информацията си пъхал носа насам-натам и се интересувал от скромната ми личност. — Отново впери в нея забележителните си очи и се усмихна саркастично. — И той ви „принадлежи“, нали?

— Глупости! Говорите така, сякаш ми е роб. Фийни е напълно независим. А сега на въпроса: за какво използвахте Бумър?

— За рутинни сведения. — Касто взе аметистовото яйце, което украсяваше бюрото й, възхитено го огледа и го прехвърли от едната в другата си длан. — Докладваше ми за незаконните търговци на наркотици, но беше извън голямата игра. Въобразяваше си, че е незаменим, всъщност информацията, която получавах от него в повечето случаи беше непълна.

— Понякога дори непълната информация помага да се стигне до правилното заключение.

— Затова използвах стария Бумър, скъпа. Между другото, предлагам да си говорим на „ти“. Та както ти казах, благодарение на сведенията му няколко пъти успях да пипна доста едри търговци на дрога. — Отново се усмихна и добави: — Все някой трябва да информира полицията.

— Така е. Имаш ли представа кой го е смазал от бой?

Усмивката на лейтенант Касто помръкна. Постапи яйцето обратно на бюрото и поклати глава.

— Представа си нямам. Бумър не беше от хората, дето печелят симпатии, но не познавам никого, който толкова да му е имал зъб, че да го очисти.

Ив се втренчи в неканения гост. Изглеждаше откровен, а когато говореше за Бумър, в гласа му прозвуча нотка, която й подсказа, че е изпитвал към мъртвия същата странна привързаност, каквато бе

чувствала и тя. Все пак лейтенант Ив Далас не обичаше да разкрива картите си пред непознати.

— Знаеш ли дали се е занимавал с нещо конкретно? С нещо по-различно, от по-голям мащаб?

Каубоят срещу нея повдигна русолявата си вежда.

— Например?

— Ако знаех, нямаше да те питам.

— Бумър не ми съобщи нищо конкретно. Когато за последен път разговарях с него — май беше две седмици преди да го хвърлят в реката, той сподели, че е надушил нещо грандиозно. Знаеш как цветисто се изразяваше.

— Да, знам. — Време бе да покаже една от картите си. — Знам още, че открих в апартамента му някакво вещество с неизвестен произход. Изпратих го в лабораторията и очаквам резултатите от анализа. Засега имам сведения, че това е някаква нова разновидност на дрога и че действа много по-силно от всичко, което се продава в момента по улиците.

— Нова разновидност ли? — Касто смръщи чело. — По дяволите, защо Бумър не ме е уведомил? Ако се е опитал да служи едновременно на двама господари... — Той гневно въздъхна. — Смяташ ли, че са го пречукали заради това?

— Почти съм убедена.

— Ама че тъпак. Вероятно се е опитал да изнудва производителя или дистрибутора. Слушай, ще се обадя в лабораторията, сетне ще проверя дали уличните търговци знаят за новата дрога.

— Задължена съм ти за помощта.

— За мен ще бъде удоволствие да работим заедно. — Той се размърда и за миг се втренчи в устните ѝ; очевидно беше доста обигран, тъй като погледът му успя по-скоро да я поласкае, отколкото да я засегне. — Предлагам да хапнем някъде, да обсъдим бъдещата си стратегия и всичко останало, което ни хрумне.

— Не, благодаря.

— Отказваш, защото не си гладна, или защото скоро ще се омъжваш?

— Поради двете причини.

— Е, какво да се прави. — Той стана от бюрото и тъй като беше Евина дъщеря, Ив неволно забеляза как джинсите прилепват към

дългите му, мускулести бедра. — Но ако промениш решението си по който и да е от двата въпроса, вече знаеш къде да ме намериш. Скоро ще ти се обадя. — С ленива походка се отправи към вратата, спря и се обърна. — Знаеш ли, Ив, очите ти са с цвета на отлежало уиски. Карат човек да изпитва жажда.

Когато излезе, младата жена намръщено впери поглед във вратата. Раздразни я фактът, че сърцето ѝ бие по-силно от обикновено. Опитва се да прогони неприятната мисъл, прокара ръце през косата си и се върна към рапорта на монитора си.

Със собствените си очи беше видяла по какъв начин е била убита Пандора, но интерес представляваше заключението на патолога, според когото първите три удара по главата са били фатални. Всички следващи са били излишни.

Жертвата се е съпротивлявала, преди убиецът да нанесе смъртоносните удари, което се доказваше от многобройните натъртвания и драскотини по тялото ѝ.

Според патолога смъртта е настъпила в два часа и петдесет минути, а след изследване на съдържанието на стомаха, той заключаваше, че жертвата е вечеряла обилно приблизително пет часа, преди да бъде убита.

В кръвта ѝ бил открит химически наркотик, който предстоеше да се анализира.

Последното потвърждаваше думите на Мейвис. Очевидно Пандора е била дрогирана. Не се знаеше дали при по-нататъшното развитие на събитията този факт няма да се окаже маловажен.

Но микроскопичните парченца кожа под ноктите на жертвата не бяха маловажни. Ив изтръпваше при мисълта, как от лабораторията ще потвърдят, че са от кожата на Мейвис. Че дългите кичури, които „метачите“ бяха открили до трупа, са от косата на Мейвис. И най-страшното, че отпечатъците върху оръжието на престъплението ще отговарят на отпечатъците от пръстите на Мейвис.

Тя притвори клепачи и си помисли: „Каква ирония на съдбата. Мейвис ненадейно се появява и убиецът моментално използва възможността да я превърне в изкупителна жертва.“

Дали незнайният престъпник или престъпница е знаел за скандала между певицата и Пандора или просто шансът отново му е помогнал?

Така или иначе нанася удар по главата на Мейвис, а когато тя изпада в безсъзнание, убиецът майсторски нагласява вещественото доказателство, дори му хрумва гениалната мисъл да прокара по лицето ѝ ноктите на мъртвата.

Никак не му е било трудно да притисне пръстите ѝ към оръжието, после да се измъкне с чувството за отлично свършена работа.

„Не е необходимо да си гений, за да го извършиш — размишляваше Ив. — Ала трябва да притежаваш завидно хладнокръвие да разсъждаваш логично.“ А това не се връзваше с безумната, безсмислена ярост и жестокост, проявени от убиеца на Пандора.

Трябва да намери общото, за да избави Мейвис. А след това ще направи всичко възможно да залови чудовището, което пребива една жена до смърт, а после преспокойно заличава следите си.

Понечи да стане, но в този миг вратата с трясък се отвори и Леонардо връхлетя в канцеларията, като крещеше с цяло гърло:

— Убих я! Убих Пандора! Бог да ми е на помощ!

Сетне забели очи и с цялата си тежест се стовари на пода. Беше припаднал.

— Господи! — Вместо да се опита да го задържи, тя отскочи, сякаш бягаше от обсега на огромно падащо дърво.

Леонардо лежеше проснат, като почти изпълваше миниатюрното помещение — краката му бяха на прага, а главата му почти докосваше срещуположната стена. Младата жена се наведе, напрегна всички сили и успя да го обърне по гръб. Опита се да го свести с няколко леки плесници, но безуспешно. Гневно промърмори и го зашлеви с все сила.

Моделиерът изстена, клепачите му потръпнаха и той отвори очи, които бяха кървясали.

— Какво... къде...

— Млъквай! — срязва го Ив, стана, приближи се до него и избута краката му от прага. Плътно затвори врата и го изгледа.

— Ще съобщя правата ти.

— Какви права? — Леонардо изглеждаше зашеметен, но успя да се привдигне и да седне на пода.

— Слушай и не ме прекъсвай. — Изпълни стандартната процедура, сетне вдигна ръка, за да му попречи да проговори. —

Разбра ли какви са правата ти?

— Да. — Дизайнерът изнурено разтърка лицето си с длани. —
Знам за какво става дума.

— Искаш ли да дадеш показания?

— Вече ти казах, че...

Ив го изгледа сурово и отново вдигна ръка.

— Отговаряй само с „да“ и с „не“.

— Да, да.

— Хайде, ставай. Трябва да запиша показанията ти. — Обърна се към бюрото и си помисли, че би трябвало да го отведе в специалната зала за разпит. Но това можеше да почака. — Ясно ли ти е, че каквото кажеш сега ще бъде записано?

— Да. — Леонардо се изправи, после се тръсна на един стол, който изстена под тежестта му. — Далас...

Тя поклати глава, за да го прекъсне. Включи записващото устройство. Продиктува необходимата информация и отново съобщи на дизайнера правата му.

— Леонардо, разбираш какви са правата и възможностите ти, засега отказваш присъствието на адвокат и си готов да дадеш показания, така ли?

— Искам час по-скоро да свършим с това.

— Да или не?

— Да, да, по дяволите!

— Познаваше ли Пандора?

— Разбира се.

— Имал ли си връзка с нея?

— Да. — Той покри лицето си с длани, но не можеше да прогони страшната картина, която беше видял по телевизията в мига, щом включи новинарската емисия. Най-ужасяващ му се стори черния чувал, в който изнесоха трупа. — Не мога да повярвам, че това се е случило.

— От какъв характер беше връзката ти с жертвата?

„Господи, как бездушно произнася думата «жертва»!“ — каза си Леонардо, отпусна ръце в скута си и се втренчи в Ив.

— Знаеш, че бяхме любовници и че се опитвах да скъсам с нея, тъй като...

Тя го прекъсна:

— Следователно, когато е била убита, вече не сте били в интимни отношения.

— Не, не се бяхме виждали седмици наред. Пандора отсъстваше от планетата, но отношенията ни бяха охладнели още преди тя да замине. После се запознах с Мейвис и целият ми живот се промени. Далас, къде е тя?

— Нямам право да ти съобщя къде се намира госпожица Фрийстоун в момента.

— Само ми кажи, че е добре. — Очите му плувнаха в сълзи.

— Грижат се за нея. — Това беше единственото, което Ив имаше право да каже. — Леонардо, вярно ли е, че Пандора е заплашвала да сложи край на кариерата ти? Че е поискала да продължите връзката си, в противен случай щяла да провали ревюто ти, в което си вложил много време и всичките си средства?

— Нали ти самата присъства на скандала и чу заплахите й? Пет пари не даваше за мен, но не можеше да се примири с мисълта, че аз съм я изоставил, а не тя мен. Постави ми ултиматум да престана да се срещам с Мейвис и отново да се превърна в нейно послушно кученце, иначе щяла да провали ревюто, ако то изобщо се състои.

— Да разбирам ли, че не си искал да прекъснеш срещите си с госпожица Фрийстоун?

— Обичам Мейвис — с достойнство заяви исполинът. — Тя е най-важното нещо в живота ми.

— Но ако не си отстъпил пред условията на Пандора, по всяка вероятност си щял да задлъжнееш жестоко и завинаги да се простиш с кариерата си. Права ли съм?

— Да. Вложих в ревюто всичко, което притежавах. Взех срещу лихва големи суми. Но най-важното е, че вложих в това начинание цялото си сърце и душа.

— И Пандора е имала власт да го провали, нали така?

— О, да! — Той стисна устни. — Дори се обзалагам, че би изпитала огромно удоволствие.

— Повика ли я снощи в ателието си?

— Не. Не исках никога повече да я виждам.

— Знаеш ли в колко часа е дошла в ателието?

— Нямам представа.

— Как е влязла? Ти ли й отключи?

— Не. Всъщност не знам. Вероятно е носела ключа от апартамента ми. Когато се разделихме, и през ум не ми мина да си поискам ключа или да сменя кода.

— Скарахте ли се?

Очите му помътнях, станаха безизразни.

— Не... Не си спомням. Но навярно точно това се е случило.

— Наскоро Пандора е дошла неканена в ателието ти, заплашвала те е и физически е атакувала приятелката ти.

— Да, точно така. — Изпита огромно облекчение, че поне това си спомня съвсем ясно.

— В какво душевно състояние беше Пандора, когато снощи се появи при теб?

— Ами... навярно е била разгневена. Сигурно съм ѝ съобщил, че няма да изоставя Мейвис и тя е побесняла от яд. Далас... — Очите му отново се фокусираха и в тях проблесна отчаяние. — Не си спомням абсолютно нищо. Когато се събудих тази сутрин, видях, че се намирам в жилището на Мейвис. Сещам се, че май използвах кодовия ключ, за да вляза. Преди това обикалях из улиците и надигах бутилка с уиски. По принцип почти не пия, тъй като алкохолът ми причинява временна загуба на паметта. Когато се събудих, видях кръвта.

Протегна ръка да ѝ покаже раната си, която несръчно беше превързал.

— Дланите и дрехите ми бяха окървавени, но кръвта бе засъхнала. Навярно съм се сбил с Пандора и съм причинил смъртта ѝ.

— Къде са дрехите, с които си бил облечен снощи?

— В жилището на Мейвис. Взех душ и се преоблякох. Не исках да се прибере вкъщи и да ме завари в този ужасен вид. Седнах да я чакам, питайки се как да постъпя, после включих телевизора. Чух... видях... И осъзнах какво съм сторил.

— Твърдиш, че не си спомняш снощи да си виждал Пандора, нито да си се карал с нея. Не знаеш дали си я убил.

— Но сигурно съм го сторил. Умряла е в ателието ми.

— Кога излезе от ателието си снощи?

— Не съм сигурен. Вече бях пил и то доста. Бях разтревожен и разгневен.

— Видя ли някого, разговаря ли с някого?

— Купих още една бутилка. Мисля от уличен търговец.

— Среца ли се снощи с госпожица Фрийстоун?

— Не, абсолютно съм сигурен. Ако се бяхме видели, щях да разговарям с нея и целият този ужас нямаше да се случи.

— Ами ако ти кажа, че снощи Мейвис е била в ателието ти?

— Дошла е при мен ли? — Лицето му грейна. — Върнала се е при мен, така ли? Не, невъзможно е. Не бих могъл да го забравя.

— Мейвис присъстваше ли, когато си се нахвърлил върху Пандора? Когато си я убил?

— Не! Не!

— А може би е дошла, след като си умъртвил Пандора? Навярно си се изплашил до смърт, изпаднал си в паника.

Сега в очите му действително се четеше паника.

— Невъзможно е Мейвис да е била в ателието.

— Но беше. Обади ми се от там, след като открила трупа.

— Нима е видяла?... — Той пребледня като платно. — О, господи!

— Някой я ударил по главата и изпаднала в безсъзнание. Ти ли стори това, Леонардо?

— Ударили са я! Ранена ли е? — Гигантът скочи от стола и прекара длани през косата си. — Къде е сега?

— Ти ли я удари?

Леонардо протегна ръце и извика:

— Бих ги отрязал, но за нищо на света не бих причинил зло на Мейвис. За бога, Далас, кажи ми къде е тя? Добре ли е?

— Как уби Пандора?

— А... репортерът обяви, че съм я пребил до смърт. — Той потръпна.

— С какво си я пребил?

— Ами... може би с голи ръце? — Отново ги протегна и Ив забеляза, че по тях няма никакви наранявания и кокалчетата на пръстите му дори не са ожулени. Ръцете му бяха необикновено красиви, сякаш бяха издялани от гладко дърво.

— Пандора беше силна жена, в прекрасна кондиция. Навярно се е съпротивлявала.

— Вероятно с това се обяснява раната на ръката ми.

— Искам полицейският лекар да те прегледа, освен това са ми необходими дрехите, които твърдиш, че си оставил в жилището на

Мейвис.

— Ще ме арестува ли?

— В момента не мога да те обвиня в нищо. Но ще бъдеш задържан, докато получи резултатите от лабораторните анализи.

Отново го разпита, като настояваше Леонардо да си спомни повече подробности за времето, когато е бил на определено място, по кои улици се е движил, докато е прекосявал града. Ала непрекъснато се сблъскваше със „стената“, която блокираше паметта му. Прекрати разпита с чувство на неудовлетворение, заведе исполина в ареста и се обади в лабораторията.

После помоли за среща с командир Уитни.

Когато влезе в кабинета му, отказа поканата му да седне и застана пред бюрото му. Накратко му съобщи какво е научила от предварителните разпити. Уитни я наблюдаваше със скръстени ръце. Беше опитен полицаи и разбираше, че жената срещу него е с изопнати нерви. Когато Ив свърши, той заяви:

— Факт е, че си задържала човек, който признава, че е извършил убийство. И който е имал както мотив, така и възможност да го стори.

— Но същият този човек не си спомня да е виждал жертвата през въпросната нощ, камо ли да я е пребил до смърт.

— Сама знаеш, че често престъпниците прибегват до мнима загуба на паметта, за да докажат невинността си.

— Да, сър. Но все пак не вярвам, че дизайнерът е истинският убиец. Предполагам, че резултатите от тестовете ще докажат твърдението ми, освен това Леонардо изобщо не е склонен към насилие, точно обратното. Бях свидетелка на скандал, по време на който покойната Пандора се нахвърли върху Мейвис. Вместо да се опита да ги разтърве, той се сви в ъгъла и закърши ръце.

— Според собствените му показания в нощта на убийството е пил прекалено много. Понякога алкохолът подтиква хората към насилие.

— Да, сър. — Шефът й имаше право. Ив тайничко изпитваше огромно желание да припише убийството на Леонардо, като вземе показанията му за чиста монета и да си измие ръцете от този случай. Мейвис ще страда, но ще бъде в безопасност, обвиненията ще бъдат снети от нея. — Но Леонардо не е убиецът, когото търсим — безизразно добави тя. — Предлагам да го задържим колкото е

възможно по-дълго и да го разпитваме, докато си спомни повече подробности. Но не можем да го обвиним, че е убил Пандора само въз основа на предположенията му, че е извършил престъплението.

— Приемам предложението ти, Далас. Всеки момент очаквам да се обадят от лабораторията. Да се надяваме, че тогава всичко ще се изясни. Сама разбираш, че съществува опасност резултатите да поставят Мейвис Фрийстоун в още по-неизгодно положение.

— Да, сър.

— Известно ми е, че от години сте близки приятелки. Няма да се отрази на служебната ти характеристика, ако откажеш да разследваш този случай. Всъщност би било по-добре за всички, ако го предадеш на друг колега.

— Не, сър. Няма да се откажа. Ако ми наредите да го сторя, ще си взема отпуск и ще се занимавам с разследването. Дори бих подала оставка, решите ли, че това е необходимо.

Уитни допря склучените си длани до челото си.

— Оставката ти няма да бъде приета. Седни, лейтенант. По дяволите, Далас! — избухна той, когато Ив не се подчини. — Седни! Заповядвам ти!

— Слушам, сър.

Командирът въздъхна и се опита да се овладее.

— Наскоро те оскърбих с лични нападки, в които нямаше капчица истина и които бяха напълно несправедливи. Поради това в отношенията ни настъпи срыв. Имам чувството, че съм ти неприятен.

— Вие сте най-способният шеф, който съм имала. Знаете, че стриктно ви се подчинявам.

— Вярно е, но вече не сме приятели. — Той кимна, приемайки мълчанието ѝ за съгласие. — Припомни си поведението ми, когато ти разследваше случая, в който бяха замесени мои близки, и ще осъзнаеш, че сега прекрасно разбирам какво преживяваш. Знаем какво е да бъдеш раздвоен между обичта към приятелите и служебните задължения, Далас. Тъй като очевидно не желаш да споделиш чувствата си с мен, съветвам те да излееш душата си пред човек, на когото се доверяваш. Не допускай моята грешка да таиш всичко в сърцето си.

— Мейвис не е убийца. Никакви веществени доказателства не ще ме убедят, че е извършила престъпление. Ще изпълня служебния си дълг, сър, и обещавам, че ще открия истинския убиец.

— Не се съмнявам, че ще изпълниш задълженията, лейтенант, както и че ти очакваш големи неприятности. Но запомни, че имаш подкрепата ми, независимо дали ще се възползваш от нея.

— Благодаря, сър. Имам една молба във връзка с друг случай.

— Кой?

— Убийството на Йохансен.

Този път Уитни тежко въздъхна.

— Истински териер си, Далас. Като захапеш нещо, не го изпускаш.

Ив предпочете да не спори, а продължи:

— Разполагате с рапорта ми за обиска в жилището на Бумър. Все още не е определен точният състав на наркотика, който открихме. Изследвах по частен път формулата. — Извади диск от чантата си и додаде: — Това е нова разновидност на нелегална химическа дрога с изключително силно и дълготрайно въздействие, в сравнение с онази, която в момента се продава от уличните пласъори. При приемане на средно голяма доза въздействието продължава от четири до шест часа. А превишаването на дозата в осемдесет и седем процента от случаите е фатално.

Уитни взе диска и замислено го огледа.

— Спомена, че си изследвала формулата по частен път.

— Точно така. Използвах връзките си. От лабораторията още не са съобчили окончателните данни, но са успели да идентифицират няколко от съставките, както и пропорциите им. Обърнете внимание, че тази дрога може да се окаже златна мина, тъй като с минимално количество от нея се получават невероятни резултати. Хората лесно се пристрастяват към наркотика, който предизвиква усещане за физическа сила и за могъщество, също и еуфория — или по-скоро чувство за изключителен самоконтрол и за власт над себеподобните. Освен това в него се съдържа регенератор на клетките. Изчислих, че ако бъде приеман ежедневно в продължение на пет години, при 96,8 от хората ще доведе до внезапен и пълен срив на нервната система. И до смърт.

— Боже мой! Искаш да кажеш, че това е вид отрова.

— В най-широкия смисъл на думата — да. На производителите положително е известен този факт, което означава, че ще бъдат

обвинени не само в търговия с наркотици, но и в предумишлено убийство.

Ив замълча за миг. Знаеше, че командирът трябва добре да осмисли информацията, предчувстваше какви неприятности ще им причинят репортерите, когато рано или късно се доберат до нея.

— Възможно е Бумър да е бил в неведение относно свойствата на наркотика, но все пак е знаел достатъчно, поради което са го очистили. Искам да продължа разследването на този случай и тъй като имам доста странична работа, моля полицай Пийбоди да бъде назначена за моя помощничка, докато открием извършителя.

— Тя няма почти никакъв опит, лейтенант.

— Вярно, но е умна и изключително трудолюбива. Необходима ми е, за да служи за свързка между мен и лейтенант Касто от отдел „Наркотици“, който също е използвал Бумър като информатор.

— Имаш я. А за разследването на убийството на Пандора се свържи с Фийни. — Той повдигна вежда. — Разбирам, че вече си го сторила. Да си представим, че току-що си получила официална заповед. Предстоят ти неприятни мигове с репортерите.

— Започвам да свиквам с представителите на медиите. Надин Фарст се е върнала от отпуск. Ще ѝ съобщя каквото намеря за добре. Тя, пък и целият екип на Канал 75 са ми длъжници. — Изправи се и добави: — Налага се да се срещна с неколцина души. Ще се обадя на Фийни и ще го помоля да ме придружи.

— Да се надяваме, че ще приключиш с разследването на двата случая преди сватбеното пътешествие и медения месец. — По лицето на младата жена се изписаха толкова противоречиви чувства на неудобство, удоволствие и страх, че той гръмко се разсмя. — Ще го преживееш, Далас. Гарантирам.

— Само дето моделиерът, който шие сватбената ми рокля, е в ареста — иронично промърмори Ив. — Благодаря, шефе.

Уитни я проследи с поглед, докато тя вървеше към вратата. За разлика от него може би не осъзнаваше, че невидимата бариера помежду им е изчезнала.

— Жената страшно ще се изкефи. — Фийни, който с огромно удоволствие беше предоставил шофирането на Ив, се облегна назад на

седалката. Докато пътуваха към Парк авеню, уличното движение не беше особено натоварено. Фийни, който беше роден и израснал в Ню Йорк, отдавна бе свикнал с грохота на земните и на въздушните превозни средства и сякаш не го чуваше.

— Обещаха ми да го поправят. Ах, тези мръсници. Чуваш ли проклетото бръмчене?

Ирландецът се заслуша в звука, идващ от таблото на автомобила.

— Сякаш всеки момент ще ни връхлети рояк пчели-убийци.

— Цели три дни поправяха пустата му кола и накрая положението е по-трагично и от преди! — гневеше се Ив.

— Слушай, Далас. — Фийни сложи ръка на рамото й. — Крайно време е да се примириш с горчивата истина, че колата ти е само за автомобилното гробище. Поискай да ти дадат нова.

— Притрябвала ми е! — Младата жена удари по таблото с опакото на ръката си. — Искам си тази, но без звуковите ефекти. — Спря на светофара и нетърпеливо забарабани с пръсти по волана. Очевидно контролните прибори бяха повредени, следователно не можеше да превключи на автоматично шофиране. — По дяволите, къде се намира Централ Парк Саут 582? — От таблото отново се разнесе бръмчене и тя пак го удари с длан. — Попитах къде, по дяволите, е Централ Парк Саут 582?

— Бъди по-мила — предложи ирландецът. — Компютър, моля покажи на дисплея картата и открий Централ Парк Саут 582.

Ив изръмжа, когато на монитора се появи холограмно изображение, където маршрутът им беше очертан с контрастен цвят.

— Нямам навик да се подмазвам на уредите си.

— Може би затова все се повреждат. Та както ти казвах — продължи той, преди Ив да успее да му отвърне с подобна язвителна забележка, — жената страшно ще се изкефи. Луда е по Джъстин Йънг. Спомням си го как играеше ролята на голям любовник в „Пада нощ“.

— Това май беше сапунена опера. — Ив го погледна изпод око. — Нима гледаш тези глупости?

— Разбира се, както правят мнозина. Сапунените опери ме отморяват. Ама жената е направо луда по този Джъстин. Не минава седмица без благоверната да си пусне негов филм. Признавам, че е добър актьор. Ами Джери Фицджералд... — Той замечтано се усмихна.

— Спести ми възторжените си излияния, приятел.

— Ще ти кажа, че тая мацка има страхотно тяло. Не е като другите манекенки, дето са само кожа и кости. — Той примляска като човек, на когото са поднесли огромна порция сладолед. — Знаеш ли какво ми прави най-голямо удоволствие, когато работя с теб?

— Може би благият ми характер и чувството ми за хумор.

— О, да! — Той забели очи. — Всъщност съм адски горд като се прибера вкъщи и съобщя на жената кого съм разпитвал през деня. Ту мултимиллионер, ту сенатор, да не говорим за италианските аристократи и филмовите звезди. Да ти кажа честно, много ѝ се издигнах в очите.

— Радвам се, че с нещичко съм ти била полезна. — Ив успя да паркира очуканата си полицейска кола между един мини ролс-ройс и мерцедес, изработен по поръчка. — Моля да не издаваш страхопочитанието си, докато разпитваме актьора.

— Аз съм преди всичко професионалист, Далас — заяви ирландецът и усмихнато слезе от колата. — Погледни каква сграда. Не си ли мечтаеш да притежаваш апартамент в нея? — После се изсмя и извърна поглед от фасадата, облицована с изкуствен мрамор. — О, все забравям. След като живееш в палата на Рурк, подобни сгради едва ли ще ти направят впечатление.

— Дръж си езика зад зъбите, Фийни!

— Хайде, малката, не се стягай. — Той я прегърна през раменете, докато вървяха към разкошната постройка. — Не бива да се срамуваш, че си влюбена в най-богатия човек на света.

— Не се срамувам, но избягвам да размишлявам по въпроса.

Сградата беше толкова изискана, че се охраняваше едновременно от портиер и от електронна система. Ив и Фийни показаха значките си и бяха поканени да влязат във фоайе, облицовано с мрамор и със златни орнаменти и украсено с красиви папрати и екзотични цветя в огромни саксии от китайски порцелан.

— Еснафска показност — промърмори младата жена.

— Забелязвам, че си станала много изискана — отбеляза Фийни и побърза да се отдалечи. Застана пред вътрешния монитор на охраната и изрече: — Лейтенант Далас и капитан Фийни на посещение при Джъстин Йънг.

— Един момент, моля. — Компютърът изчака, докато самоличността им бъде потвърдена, после добави с мелодичен глас: — Благодаря. Господин Йънг ви очаква. Моля вземете третия асансьор и съобщете при кого отивате. Желая ви приятен ден.

ШЕСТА ГЛАВА

— Е, как ще действаме? — Фийни намръщено изгледа миниатюрната камера в горния ъгъл на кабинета, докато асансьорът се движеше нагоре. — Май ще е най-добре да приложим стандартния трик с доброто и лошото ченге.

— Страшното е как този изтърган номер почти винаги дава резултат.

— Лесно е да забаламосаш цивилните.

— Предлагам отначало да бъдем изключително любезни, да се извиним за безпокойството, да благодарим за съдействието и прочие. Ако усетим, че се опитва да ни извози, ще сменим тактиката.

— Обаче аз ще бъда лошото ченге.

— Не ставаш за тази роля, Фийни. Признай го.

Ирландецът печално я изгледа.

— Забравяш, че имам по-висок чин от теб, следователно трябва да ми се подчиняваш.

— Да, но аз съм натоварена с разследването и ролята на лошото ченге ми пасва идеално. Хайде, не провесвай нос.

— Все аз трябва да съм добрият — измърмори ирландецът, когато излязоха в ярко осветен коридор, целият в мрамор и позлата, подобно на фойето.

В същия миг Джъстин Йънг отвори срещуположната врата. Ив си каза, че сякаш се е облякъл специално за ролята на богат като Крез свидетел, който с удоволствие сътрудничи на полицията. Носеше бежови памучни панталони и широка копринена риза в същия цвят. Сандалите му бяха супермодерни, с дебели подметки и украсени със сложни орнаменти от мъниста.

— Лейтенант Далас, капитан Фийни. — Красивото му, сякаш изваяно от скулптор лице беше сериозно, както и пронизителните му черни очи, които рязко контрастираха с гъстата му, къдрава коса с цвета на позлатата в коридора. Протегна ръка и Ив забеляза масивния пръстен с оникс. — Моля, заповядайте.

— Благодаря, че се съгласихте да ни приемете веднага, господин Йънг. — Навярно благодарение на съжителството с Рурк Ив действително беше добила по-изискан вкус, защото първото й впечатление за стаята, където влязоха, бе: „Претрупана със скъпи мебели и картини, символ на парвенюшко благополучие“.

— Каква трагедия, какъв ужас! — възкликна актьорът и ги поведе към Г-образния диван, върху който бяха натрупани възглавнички в невероятни цветове. Видео устройството в противоположния край на стаята беше програмирано за медитация и на екрана се виждаше тропически плаж, озарен от лъчите на залязващото слънце. — Не мога да повярвам, че Пандора е мъртва, камо ли да си представя по какъв жесток начин е била умъртвена.

— Извинете, че ви се натрапваме — поде Фийни, настройвайки се за ролята на доброто ченге, като се опитваше да не се взира със зяпнала уста в завесите с пискюли и в стъклописите. — Сигурен съм, че сте много разстроен.

— О, да. С Пандора бяхме приятели. Мога ли да ви предлага нещо подкрепително? — Отпусна се грациозно в огромен фотьойл, където малко дете направо би се загубило, и кръстоса крака.

— Не, благодаря. — Ив се опита да се настани сред планината от възглавнички.

— Ще си поръчам едно кафе, ако нямаш нищо против. Когато чух новината, толкова бях потресен, че оттогава почти не съм хапвал залък. — Приведе се и натисна някакъв бутон на масичката между тях. — Едно кафе, моля. — Облегна се назад и леко се усмихна. — Навярно се интересувате къде съм бил по времето, когато Пандора е била убита. Знаете ли, участвал съм в доста полицейски филми. Изпълнявал съм ролята на ченге, на заподозрян, дори на жертвата. Досещате се, че с образа, който си бях изградил, все ми се падаше да играя „добрия“ и „невинния“.

Вдигна поглед, когато дройдът, облечен като английски иконом, както развеселено отбеляза Ив, му поднесе стъклена табличка, върху която се мъдреше само една чаша. Джъстин я взе и с две ръце я поднесе към устните си.

— Медиите не споменават точно кога е извършено престъплението, но отлично си спомням какво правих през онази нощ. До полунощ бях в дома на Пандора, която беше устроила малко

тържество. С Джери... Джери Фицджералд си тръгнахме заедно и отидохме в един частен клуб, намиращ се наблизо. Казва се „Ануи“ и напоследък е ужасно моден. Добре е двамата с Джери да ни виждат заедно — заради рекламата, нали разбирате. Мисля, че беше около един след полунощ, когато излязохме оттам. Възнамерявахме да обиколим още няколко нощни заведения, но честно да ви призная, бяхме доста пийнали и ни беше писнало да разговаряме с този и с онзи. Дойдохме тук и останахме в леглото докъм десет часа сутринта, когато Джери трябваше да отиде на работа. Едва когато тя излезе, си поръчах кафе, включих телевизора и чух какво се е случило с Пандора.

— Действително си спомняте подробностите — обади се Ив и си помисли, че е изрецитирал всичко на един дъх като добре заучена роля. — Ще разговаряме и с госпожица Фицджералд, за да потвърди думите ви.

— Разбира се. Ако желаете, можете веднага да го сторите. Тя е в помещението за отмора. Смъртта на Пандора ѝ подейства на нервите.

— Нека си почине още малко — предложи Ив. — Споменахте, че с Пандора сте били приятели. А бяхте ли любовници?

— Понякога спяхме заедно, но помежду ни нямаше нищо сериозно. Просто се движехме в едни и същи среди. Може да ви се стори, че обиждам покойната, но честно казано, тя предпочиташе мъж, който можеше да командва, да върти на малкия си пръст. — Усмихна се широко, сякаш да каже, че не принадлежи към тази категория. — Падаше си по любовници, които се опитват да направят кариера, не по преуспели мъже. Не обичаше да споделя славата с никого.

Фийни се намеси:

— Кой беше последният ѝ любовник?

— Всъщност бяха неколцина. Някакъв тип, с когото се беше запознала на извънземна станция — Пандора казваше, че е импресарио, но тонът ѝ беше адски саркастичен. Да не забравяме онзи начинаещ модист, за когото Джери твърди, че е истински вълшебник. Казва се Микеланджело, Пучини... Леонардо или нещо подобно. А третият любовник е Пол Редфорд, видеопродуцентът, който онази вечер дойде на тържеството. — Отпи от кафето си и премигна. — Леонардо. Спомних си името на дизайнера. С него бе свързан някакъв скандал. Докато бяхме в дома на Пандора, се появи някаква жена и двете се сбиха заради него. Гледката би била забавна, ако ситуацията

не беше толкова унижителна за двете жени; пък и всички ние се почувствахме неловко.

Актьорът разпери елегантните си пръсти. Изглеждаше леко развеселен, въпреки изявенията си. „Браво — помисли си Ив. — Дълго репетирани и отлично заучени реплики.“

— С Пол едва ги разтървахме — добави Джъстин Йънг.

— Да разбирам ли, че онази жена е влязла в дома на Пандора и се е нахвърлила върху нея? — с привидно безразличие попита Ив.

— О, не! Бедната, беше съкрушена, едва не падна на колене пред Пандора, която я нарече какво ли не и я удари. — Актьорът илюстрира думите си като сви пръстите си в юмрук и замахна. — Направо я свали в нокдаун. Непознатата беше наглед крехка, но прояви завидна смелост. Скочи на крака и се нахвърли върху нашата домакиня. Двете се вкопчиха една в друга и взеха да се скубят и да се драскат като котки. Като си тръгна, жената кървеше. Пандора беше пуснала в действие острите си нокти.

— Издраскала е лицето на непознатата, така ли?

— Не. Макар да съм сигурен, че онази жена дълго ще има синина под окото. Доколкото си спомням, Пандора издра шията ѝ — забелязах четири дълбоки драскотини. Съжалявам, но не знам името на жената — нашата приятелка я наричаше „кучка“ и какво ли не още. Като си тръгна, се опитваше да не се разплаче и най-театрално заплаши Пандора, че ще съжалява за онова, което е сторила. Само че накрая развали ефекта, като подсмръкна и заяви, че за истинската любов няма преграда.

„Типично за Мейвис“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Какво беше поведението на Пандора, след като непознатата си отиде?

— Беше вбесена, цялата трепереше от гняв. Ето защо с Джери си тръгнахме рано.

— А Пол Редфорд остана ли?

— Да, но не знам докога. — Джъстин пресилено въздъхна, сякаш да изрази огромното си съжаление, и отмести чашата си. — Не е честно да говоря лошо за мъртвата, когато не може да се защити, но съм длъжен да споделя, че тя беше сприхава, сурова жена. Измениш ли ѝ, скъпо ще си платиш.

— А вие мамил ли сте я, господин Йънг?

— Много внимавах да не го сторя. — Той очарователно се усмихна. — Държа на кариерата и на външния си вид, лейтенант. Пандора не можеше да навреди на работата ми, но съм бил свидетел как се нахвърля като котка върху хора, които са я разгневили. Повярвайте, че дългият ѝ маникюр не беше модна прищявка, а опасно, дори смъртоносно оръжие.

— Имаше ли врагове?

— Доста, но повечето се бояха от нея. Не мога да си представя кой най-сетне се е престрашил и си е отмъстил. От телевизията научих подробности за престъплението и смятам, че дори тя не заслужаваше да бъде убита по такъв жесток начин.

— Благодарим ви за откровеността, господин Йънг. Ако нямате нищо против, бихме искали да поговорим с госпожица Фицджералд. Насаме.

Той повдигна тънката си вежда.

— Разбира се. За да не координираме версиите си.

Ив се усмихна.

— Разполагали сте с достатъчно време да го направите. Все пак държим да поговорим с нея насаме.

С удовлетворение забеляза, че думите ѝ го жегнаха и че лицето му вече не е така невъзмутимо. Ала актьорът стана от креслото и напусна стаята.

— Как ти се струва? — прошепна Фийни.

— Мисля, че дяволски добре си каза репликите.

— Съгласен съм. Но ако с Фицджералд са се гушкали цяла нощ, значи е невинен.

— Двамата взаимно си създават алиби. Ще вземем дисковете от системата за охрана на сградата и ще проверим кога са се прибрали и дали отново са излизали.

— След делото Деблас вече не се доверявам на тези дискове.

— Веднага ще разберем, ако са ги подправили. — Тя вдигна поглед като дочу как ирландецът шумно си поема въздух. Грозноватото му лице беше зачервено като домат. Очите му щяха да изхвъркнат от орбитите си. Ив погледна към Джери Фицджералд и се запита как така езикът на колегата ѝ не е провиснал като на покорно куче.

Фийни се оказа прав — манекенката имаше великолепно тяло. Дълбокото деколте на копринената ѝ дреха с цвят на слонова кост

разкриваше пищния ѝ бюст. Материята прилепваше към тялото ѝ, а подгъвът на роклята беше само на няколко милиметра под чатала ѝ. Върху дългото ѝ бедро, точно над коляното, беше татуирана разцъфнала червена роза.

Джери Фицджералд определено напомняше разцъфнало цвете.

На красивото ѝ лице беше изписан унес, сякаш току-що се бе любила. Косата ѝ с цвят на абанос беше права и обрамчваше лика ѝ със заоблена, женствена брадичка. Плътните ѝ устни бяха влажни и червени, очите ѝ — ослепително сини и обградени с ресници със златисти връхчета.

Тя грациозно се отпави към един стол. Напомняше някаква езическа богиня на секса. Ив потупа Фийни по коляното, за да му вдъхне смелост, но и да го върне на земята. После се обърна към манекенката:

— Госпожице Фицджералд...

— Да? — произнесе красавицата с мелодичен като камбана глас. Очите ѝ, заради които много мъже биха се хвърлили дори в огъня, за секунда огледаха Ив, сетне се вкопчиха като пиявици в грозноватото лице на ирландеца, който изглеждаше напълно сразен. — Капитане, преживях такъв ужас, че още не мога да дойда на себе си. Опитах изолационната, асансьорът за подобряване на настроението, дори програмирах холограмата за разходка сред полето, което по принцип ми действа успокояващо. Ала за нищо на света не мога да забравя случилото се. — Потръпна и докосна с длани невероятното си лице. — Навярно изглеждам ужасно.

— Изглеждате великолепно! — избърбори Фийни. — Не, направо зашеметяващо. Изглеждате като...

— Стегни се! — процеди през зъби Ив и заби лакът в ребрата му. — Разбираме колко сте разстроена, госпожице Фицджералд. Та нали с Пандора сте били приятелки...

Джери понечи да отговори, лукаво се усмихна и след миг заяви:

— Бих могла да ви излъжа, но и без това ще научите, че с нея не ни свързваше приятелство. Проявявахме взаимна учтивост, тъй като бяхме колежки, но откровено казано, не можехме да се търпим.

— Тогава как сте се озовала в дома ѝ?

— Покани ме само защото искаше Джъстин да присъства и знаеше, че в момента с него сме доста близки. Освен това с Пандора

никога не сме се карали, дори заедно осъществихме няколко проекта.

Стана, за да демонстрира неподражаемото си тяло или защото предпочиташе да се обслужва сама. От шкафа в ъгъла извади гарафа във формата на лебед и наля в чашата си сапфиреносинята течност.

— Преди всичко искам да изтъкна, че искрено съм потресена от начина, по който са я убили. Ужасява ме мисълта, че съществува човек, който е способен да изпитва такава омраза. Аз също съм манекенка и съм не по-малко известна и популярна от Пандора. Щом това се е случило с нея... — Тя замълча и жадно отпи от чашата си. — ... би могло да се случи и с мен. Това е една от причините да остана при Джъстин, докато откриете убиеца.

— Разкажете ми подробно какво правихте в нощта на убийството.

Очите на красавицата се разшириха.

— Какво? Нима ме подозирате? Почти съм поласкана. — Тя взе чашата си и отново се настани на стола, като кръстоса невероятните си крака по начин, който накара Фийни да се разтрепери. — Никога не събрах смелост да ѝ отмъстя за обидите, понякога само я атакувах словесно. Само че тя изобщо не осъзнаваше иронията ми. Не беше от най-умните и изобщо не разбираше от намеци. А сега на въпроса.

Облегна се назад, затвори очи и разказа почти същото, което бе разказал Джъстин, макар очевидно схватката между двете жени да ѝ беше направила по-голямо впечатление, отколкото на него.

— Признавам, че мислено я подкрепях. Онази, дребничката, не Пандора. Беше някак си... особена — замислено изрече тя. — Никога не ще я забравя, приличаше едновременно на изоставено дете и на амазонка. Опитваше да се съпротивлява, но Пандора щеше да помете пода с нея, ако не се бяха намесили Джъстин и Пол. Покойната притежаваше невероятна сила. При всяка възможност посещаваше атлетическия клуб, където неуморно тренираше мускулите си. Веднъж буквално запрати един моден консултант в другия край на помещението, тъй като горкият човечец погрешно обозначил аксесоарите ѝ за ревюто. Докъде бях стигнала? — Тя махна с ръка, отвори чекмеджето на съседната маса и измъкна емайлирана кутийка. Извади лъскава червена цигара, запали я и изпусна кълбо ароматен дим. — Ах, да. Онази жена се опита да спори с Пандора, предложи ѝ споразумение относно Леонардо. Той е модист. Предполагам, че

Леонардо и дребничката дама с вид на бездомно дете са станали любовници, а Пандора не е искала да го изпуска от хватката си. Предстоеше му голямо ревю, на което да лансира моделите си. — Тя отново лукаво се усмихна. — След като Пандора е мъртва, ще се наложи да го подкрепя.

— Да разбирам ли, че не сте имала финансов интерес от това ревю?

— Не. Но както вече ви казах, заедно с Пандора осъществихме няколко други проекта. Заснехме и два видео клипа. Бедата бе там, че тя беше изключително красива и магнетична, но когато трябваше да произнесе някакви реплики или да се усмихва чаровно пред камерата, направо се вдървяваше. В това отношение аз съм добра. — Замълча и дръпна от цигарата си. — Какво ти добра, направо съм страхотна, ето защо съм се насочила към актьорската професия. Появата ми на това ревю обаче ще бъде... отлична реклама, тъй като репортерите от всички телевизионни и радиостанции ще присъстват най-вече заради скандала около Леонардо. Знам, че звучи цинично и безсърдечно. — Тя сви рамене. — Такъв е животът.

— Смъртта на Пандора ви дава шанс за успех.

— Когато ми се представи някакъв шанс, гледам да го използвам. Но не бих прибегнала до убийство, за да постигна целта си. — Тя отново вдигна рамене — Подобна постъпка е повече в стила на Пандора. — Приведе се и пицните ѝ гърди сякаш щяха напълно да прелеят от деколтето ѝ. — Слушайте, предлагам да сложим край на този фарс. Невинна съм. Бях с Джъстин през цялата нощ и не съм виждала Пандора, откакто напуснахме жилището ѝ в дванайсет вечерта. Ще бъда откровена с вас: не можех да я понасям, беше моя съперница не само в професията, но и в живота. Знаех, че би дала мило и драго да ми отнеме Джъстин, само и само да ме ядоса. И може би щеше да успее. Държа да ви уведомя, че не убивам жените, които се стремят да отнемат любовника ми. — Тя възнагради Фийни с бляскава усмивка. — По света има толкова много чаровни мъже. Работата е там, че ако повикате всички, които са ненавиждали Пандора, със сигурност няма да се поберат в този апартамент.

— Какво беше настроението ѝ в нощта на убийството?

— Великолепно. — Джери забрави за миг гнева си, отметна глава и се изсмя. — Не знам с какво се беше друсала, обаче очите ѝ блестяха

като прожектори и беше превключила на бързи обороти.

— Госпожице Фицджералд — намеси се Фийни с извинителен тон, — няма намеквате, че през онази нощ жертвата е приела някакво вещество, забранено от закона?

За миг красавицата се поколеба, сетне вдигна алабастровите си рамене.

— Единствено дрогата може да те накара да се почувстваш на седмото небе, сладурче. И да възбуди най-долните ти инстинкти, да те направи зъл. А Пандора се чувстваше прекрасно и беше адски заядлива. Не знам с какво се бе надрусала, но през цялата вечер се наливаше с шампанско.

— Предложи ли на вас и на другите гости някакъв наркотик? — обади се Ив.

— Не и на мен. Знаеше, че не се докосвам до подобна отрова. Водя изключително здравословен живот. — Усмихна се като забеляза как Ив недоверчиво погледна към чашата ѝ. — Протеиново питие, лейтенант, никакъв алкохол. А пък в това — тя посочи тънката цигара — вместо тютюн има билкова смес, към която е прибавен напълно законен транквилант за успокояване на нервите ми. Нагледала съм се на знаменитости, които за кратко време стават жертва на дрогата. Лично аз възнамерявам да доживея до дълбока старост. Позволявам си три билкови цигари дневно и понякога изпивам чаша вино. Не използвам химически стимулатори, не вземам таблетки, които да повишават настроението ми. — Тя отмести чашата си. — За разлика от мен Пандора гълташе какво ли не и то в големи количества.

— Знаете ли името на доставчика ѝ?

— И през ум не ми е минавало да я попитам. Нали разбирате, това изобщо не ме интересуваше. Но предполагам, че беше взела нещо ново. Никога не я бях виждала толкова енергична и с неудоволствие признах пред себе си, че съперницата ми изглеждаше прекрасно, дори ми се стори подмладена. Кожата ѝ беше опъната и еластична като на младо момиче. Ако не знаех истината, бих предположила, че е прекарала целия ден в козметичния салон „Рай“. Само че аз бях там, а тя изобщо не се появи. Не успях да се въздържа и я попитах на какво се дължи изключителния ѝ външен вид. Пандора загадъчно се усмихна и заяви, че е открила разковничето на красотата, което ще я направи милионерка.

— Много интересно — обади се Фийни, когато се настани в колата на Ив. — Разговаряхме с двама от тримата души, с които жертвата е била в последните часове от живота си. И двамата заявиха, че са изпитвали неприязън към нея.

— Възможно е заедно да са извършили престъплението — замислено изрече Ив. — Фицджералд е познавала Леонардо, искала е да работят заедно. Най-елементарното нещо на света е взаимното потвърждаване на алибито.

Ирландецът докосна джоба си, където беше скрил дисковете от системата за охрана на сградата.

— Ще ги прегледаме и дано да се натъкнем на нещо. Засега ни липсва мотивът за извършване на престъплението. Онзи, който очистил Пандора, не се е стремял само да я убие, а като че е искал да я заличи. Бил е човек, тласкан от неописуема ярост. Като гледах Джъстин и хубавицата му, не останах с впечатлението, че са способни на силни емоции.

— При определени обстоятелства всеки човек може да изпадне в ярост. Искам да се отбием в „Зигзаг“ и да се опитаме да проследим къде е ходила Мейвис през онази нощ. Трябва да се обадим на продуцента и да си определим среща с него. Фийни, направи ми една услуга. Накарай някого от подчинените ти да обиколи таксиметровите компании. Предполагам, че нашата героиня не е взела нито метрото, нито автобус, за да отиде в ателието на Леонардо.

— Готово. — Ирландецът извади комуникатора си. — Ако е взела такси или частно транспортно средство, ще го открием само за няколко часа.

— Прекрасно. Надявам се да разберем дали е била сама или е била придружавана от някого.

* * *

По обяд в клуб „Зигзаг“ беше относително спокойно — там оживлението настъпваше нощем. През деня тук идваха предимно туристи или забързани чиновници, които не обръщаха внимание на

мизерната обстановка и на лошото обслужване. Клубът напомняше луна парк, който нощем прилича на магическо кътче, а на дневна светлина се забелязва колко износено и грозно е всичко наоколо. И все пак в него имаше някаква тайнственост, която привличаше тълпи от мечтатели.

Разнасяше се тиха музика, която с падането на нощта ставаше оглушителна. Залата беше на две нива, имаше пет бара и два въртящи се дансинга, задействащи се точно в девет вечерта. Сега бяха неподвижни, а върху отлично почищения под личаха само вдлъбнатините, оставени от краката на безбройните нощни посетители.

Обедното меню се състоеше само от сандвичи и салати, носещи имената на мъртви крале и кралици на рока. Специалитетът на деня бе сандвич с фъстъчено масло и банан, наречен „Елвис“, и салатата от корени на мексиканско растение и кромид лук, наречена „Джоплин“.

Ив се настани заедно с Фийни на първия бар, поръча си кафе и преценяващо огледа барманката. Още при влизането си беше забелязала, че тук обслужващият персонал се състои само от хора, нямаше нито един дроид.

— Случва ли се да работиш нощна смяна? — обърна се Ив към жената.

— Не. Обслужвам бара само през деня. — Тя постави чашата с кафе пред Ив. Беше наперена и доста хубавичка. Повече ѝ подходеше да рекламира здравословна храна, вместо да поднася напитки в някакъв клуб.

— Познаваш ли някого от нощната смяна, който забелязва какви хора посещават заведението и запомня лицата им?

— Колегите ми се стараят да не запомнят никого.

Ив извади значката си и я постави на бара.

— Мислиш ли, че това ще опресни паметта им?

— Едва ли. — Барманката вдигна рамене. — Слушайте, това е почтено заведение. Имам малко дете, затова обслужвам бара само денем и съм доста придирчива при избора на работно място. Преди да постъпя тук, направих обстойно проучване и установих, че всичко е наред. Нима не забелязвате, че обслужващият персонал се състои от хора, не от дроиди, които вместо сърца имат чипове? Понякога

положението става напечено, но Денис — така се казва собственикът — успява да държи нещата под контрол.

— Къде мога да го намеря?

— Канцеларията му ехей там, зад първия бар, по витата стълба.

— Слушай, Далас, можехме да хапнем нещо — с плачлив тон заяви Фийни. — Мисля, че си струва да изям един „Мик Джагър“.

— Поръчай си го.

Това ниво на заведението не работеше, но очевидно някой беше уведолил Денис, че го търсят. Вратата, скрита зад огледало се отвори и на прага застана слаб мъж с красиво лице. Късата му червеникава брада контрастираше с гарвановочерната коса, която обрамчваше плешивото му теме.

— Добре дошли в „Зигзаг“ — промълви той толкова тихо, че сякаш шепнеше. — Има ли някакъв проблем?

— Имаме нужда от помощта ви, господин...?

— Денис. Наричайте ме просто Денис. Много имена действат... объркващо. — Той ги покани в канцеларията си. Тук обстановката бе съвсем различна от карнавалната пъстрота, която цареше в клуба. Помещението беше обзаведено почти спартански, наоколо цареше катедрална тишина. — Това е моето убежище — заяви Денис, очевидно осъзнаващ контраста. — Заповядайте, седнете.

Ив недоверчиво пристъпи към един наглед неудобен стол с висока облегалка, приседна предпазливо на ръба му и заяви:

— Искаме да проверим показанията на ваша клиентка, която твърди, че снощи е била тук.

— С каква цел?

— Извършваме официално разследване.

— Ясно. — Собственикът се настани зад лъскав пластмасов куб, който му служеше за бюро. — По кое време е била тук?

— Между единайсет и един след полунощ.

— Открий екрана — нареди Денис, при което стената се плъзна встрани и се откри огромен монитор. — Пусни записа, направен от камерите за охрана след двайсет и три часа!

От екрана сякаш изригнаха цветове и звуци и изпълниха канцеларията. Отначало Ив се почувства заслепена, после успя да различи, че това е залата на клуба, гледана отгоре. Веселието беше в

разгара си. Младата жена си помисли, че като гледа оттук, човек се чувства като господар на вселената.

Навярно Денис изпитваше точно такова чувство, което прилягаше на вродената му надменност.

Той забеляза реакцията ѝ и заповяда:

— Изключи звука.

Внезапно настъпи тишина. Сега движението на тълпата изглеждаше още по-неестествено. Двойки извиваха тела на двата въртящи се дансинга. Разноцветните прожектори осветяваха лицата им — радостни, напрегнати, лукави. Мъж и жена, седнали на една ъглова маса, се гледаха враждебно, позите им подсказваха, че непознатите се карат. На друга маса двама влюбени си разменяха страстни погледи и нежно се прегръщаха.

В този момент Ив видя Мейвис. Беше сама.

— Можете ли да увеличите изображението? — Тя скочи на крака и посочи лявата част на екрана.

— Разбира се.

Ив намръщено се втренчи в лицето на приятелката си, което се виждаше отблизо и съвсем ясно. На дисплея беше изписан часът — 23:45. Под окото на Мейвис ясно личеше огромната синина. А когато извърна глава, за да прогони някакъв натрапник ухажор, Ив забеляза пресните белези по шията ѝ. „Но по лицето ѝ няма нито драскотина!“ — помисли си тя и сърцето ѝ се сви. Светлосинята рокля на Мейвис беше поразкъсана на рамото, но иначе бе непокътната.

Ив наблюдаваше как приятелката ѝ пропъди още двама мъже, после някаква жена. Сетне пресуши питието си и остави чашата редом с двете празни чаши пред себе си. Като стана, се олюля, успя да се задържи на крака и с пресиленото достолепие на човек, който е пиян до козирката, с лакти си запробива път сред тълпата. Часът беше 24:18.

— От тази жена ли се интересувате?

— Да речем.

— Изключи видеото — нареди Денис и се усмихна. — Въпросната дама посещава нашия клуб от време на време. По принцип е много общителна, обича да танцува. От време на време изпълнява по някоя песен. Намирам, че притежава необикновен талант и публиката я обожава. Да ви съобщя ли името ѝ?

— Познавам я.

— В такъв случай не мога да ви бъда полезен с нищо повече. — Той стана. — Надявам се, че госпожица Фрийстоун няма сериозни неприятности. Снощи ми се стори доста тъжна.

— Ще ми направите ли копие от този диск? В противен случай ще го изискам по официален път.

Денис повдигна яркочервените си вежди.

— С удоволствие ще ви го предоставя. Компютър, копирай диска. Мога ли да ви помогна с нещо друго?

— Не и в настоящия момент. — Ив взе диска и го пхна в чантата си. — Благодаря ви за съдействието.

— То е солта на живота — заяви Денис, докато вратата се затваряше с плъзгане зад неканените посетители.

— Странна птица — обяви Фийни.

— Но действа експедитивно. Знаеш ли, може би Мейвис се е сбила с някого, докато е обикаляла из другите клубове. Навярно тогава са издраскали лицето ѝ и са разкъсали роклята ѝ.

— Да, добре. — Фийни я слушаше с половин ухо и очевидно бе твърдо решен да похапне нещо. Спря пред автомата и си поръча сандвич „Джагър“. — Трябва да се храниш, Далас. Не ще издържиш, ако продължаваш да се притесняваш и да се съсипваш от работа, без да слагаш залък в устата си.

— Нищо ми няма. Не съм много наясно с местоположението на клубовете, но ако Мейвис си е втълпила, че трябва да се срещне с Леонардо, замаяното ѝ от алкохола съзнание навярно ѝ е подсказало, че трябва да се движи на югоизток. Да проверим къде би могла да се отбие.

— Добре. Но след малко. — Ирландецът изчака, докато получи поръчания сандвич. Побърза да свали опаковката и докато вървяха към колата, отхапа един залък. — Много е хубаво. Винаги съм си падал по Джагър.

— Странен начин да увековечат името ти — изкоментира Ив и точно се канеше да поиска от компютъра изображение на картата, когато видеотелефонът ѝ изписука. — Резултатите от лабораторните анализи — промърмори тя и се втренчи в екрана. — По дяволите!

— Боже мой, Далас, ужасна каша. — Ирландецът очевидно загуби апетит и пхна сандвича в джоба си. Двамата мълчаливо впериха погледи в монитора.

Съобщението беше недвусмислено и кратко. Микроскопичните парченца, открити под ноктите на жертвата, бяха от кожата на Мейвис, нейни бяха и отпечатъците върху оръжието, с което е било извършено убийството. Както бе нейна и кръвта, смесена с кръвта на мъртвата на местопрестъплението.

Видеотелефонът отново изписука, този път на екрана се появи лице на мъж.

— Наричам се Джонатан Хартли и съм от прокуратурата, лейтенант Далас.

— Слушам.

— Издадохме заповед за арестуване на Мейвис Фрийстоун, обвинена в непредумишлено убийство. Моля, изчакайте получаването ѝ.

— Тези приятели не обичат да си губят времето — промърмори Фийни.

СЕДМА ГЛАВА

Длъжна беше да го направи. Разчиташе на ирландеца да открие всички подробности, които биха могли да оневинят Мейвис. Ала беше длъжна да арестува приятелката си.

Все пак се зарадва, когато лично Рурк ѝ отвори вратата.

— Не говори. По лицето ти познавам какъв е резултатът — промълви той и нежно докосна страната ѝ. — Съжалявам, Ив.

— Имам заповед за арестуването ѝ. Налага се да я задържа. Не мога да пренебрегна служебните си задължения.

— Знам. Ела тук. — Притисна я още по-силно в прегръдките си, а тя облегна глава на рамото му. — Ще открием доказателство, че Мейвис е невинна, сигурен съм.

— Всичко, което открих, само влошава положението ѝ. Веществените доказателства са неоспорими, тя не разполага с алиби за времето, когато е извършено убийството, но има мотив да отстрани Пандора. Ако не я познавах, без колебание щях да повярвам в обвинението срещу нея.

— Но я познаваш и си убедена в невинността ѝ.

— Горкичката, навярно ще умре от страх. — Ив, която също се страхуваше от предстоящата сцена, погледна към стълбите, водещи към горния етаж, където я очакваше Мейвис. — От канцеларията на прокурора ме уведомиха, че няма да възразят на освобождаването ѝ под гаранция, но ще ѝ бъдат необходими... Рурк, неприятно ми е да те моля за услуга, но...

— Не се и налага. Вече се свързах с най-добрите адвокати в страната.

— Не ще мога да ти се отплатя.

— Ив...

— Не става въпрос само за парите. — Тя дълбоко въздъхна и сграбчи двете му ръце. — Почти не познаваш Мейвис, но вярваш в невинността ѝ, тъй както вярвам и аз. Ето, затова не мога да ти се отплатя. А сега отивам да я арестувам.

— Искаш да го направиш лично. — Рурк я разбираше и бе намислил да не оспорва решението ѝ. — Ще предупредя адвокатите ѝ. В какво я обвиняваш?

— В непредумишлено убийство. Косата ми настръхва, като си помисля какъв шум ще вдигнат медиите. Положително ще се разчуе, че с Мейвис сме приятелки. — Тя машинално прокара пръсти през разрешената си коса. — Възможно е скандалът да рефлектира върху теб.

— Смяташ ли, че това ме притеснява?

Младата жена леко се усмихна.

— Не, предполагам. Слушай, процедурата може да отнеме доста време. Ще доведе обратно Мейвис колкото е възможно по-скоро.

Когато тя се отпрати към стълбището, Рурк промълви:

— Ив, приятелката ти също вярва в теб. И то с основание.

— Дано да си прав. — Опитвайки да се подготви психически за неприятната сцена, младата жена се изкачи по стълбата, бавно премина по коридора и почука на вратата на Мейвис.

— Влизай, Съмърсет. Не трябваше да си правиш труда. Казах ти, че ще сляза за тортата. О, ти ли си? — Певицата изненадано се извърна от компютъра, на който се опитваше да композира нова песен. Очевидно с цел да повдигне духа си, днес носеше плътно прилепнал костюм в сапфиреносиньо и беше боядисала косата си в същия цвят. — Помислих, че е Съмърсет.

— Който ти носи торта.

— Ами да, преди малко ми се обади да ме зарадва, че готвачката е измайсторила огромна шоколадова торта. Той знае колко си падам по сладкишите. Вие двамата не се погаждате, Съмърсет обаче е адски готин с мен.

— Сигурно непрекъснато си спомня как изглеждаш гола — нали имаше възможност да се наслади на гледката.

— Няма значение, важни са резултатите. — Певицата нервно забарабани по бюрото с дългите си пръсти, украсени с трицветен маникюр. — Съмърсет е истинско сладурче. Предполагам, нямаше да се държи така, ако си въобразяваше, че съм хвърлила око на Рурк. Предан му е до смърт. Все едно, че му е първороден и единствен син, не господар. Ето защо те гледа на кръв... пък и заради професията ти. Мисля, че Съмърсет ненавижда ченгетата. — Тя замълча и потръпна.

— Извинявай, че бърборя така несвързано, но съм изплашена до смърт. Открила си Леонардо, нали? Случило се е нещо ужасно. Да не би да е ранен? Или мъртъв?

— Нищо му няма. — Ив прекоси стаята и приседна на леглото. — Тази сутрин Леонардо се яви в полицейското управление. Ръката му е порязана от рамото до лакътя, това е всичко. Изглежда, че снощи е постъпил точно като теб. Напил се до козирката и тръгнал към жилището ти, като продължил да надига бутилка с уиски. Накрая паднал и порязал ръката си на счупената бутилка.

— Господи, нима е стигнал до там? — Мейвис скочи на крака. — Но Леонардо избягва да пие. Знае, че алкохолът не му понася, че му причинява временна загуба на паметта, и това го ужасява... Казваш, че тръгнал към дома ми... — По лицето ѝ се изписа замечтано изражение. — Боже, колко трогателно. Дошъл е при теб, тъй като не ме е открил вкъщи.

— Дойде, за да признае, че е убил Пандора.

Мейвис рязко се отдръпна, сякаш Ив ѝ бе ударила плесница.

— Невъзможно е! Леонардо не може да убие дори муха. Навярно се е опитвал да ме защити.

— Когато се появи в полицията, още не знаеше, че ти си открила трупа. Леонардо смята, че навярно се е скарал с Пандора, сетне я убил в пристъп на гняв.

— Не може да бъде!

— Точно така. И веществените доказателства потвърждават същото. — Ив потърка уморените си очи и за миг притисна с пръсти клепачите си. — Разрезът на ръката му е причинен от парче стъкло, отхвъркнало от счупената бутилка. Хората от лабораторията не откриха следи от неговата кръв на местопрестъплението, нито пък кръвта на Пандора по дрехите му. Все още не сме установили къде е бил преди да отиде в апартамента ти, но нямаме никакви улики срещу него.

Певицата я изглежда учудено, после проумя думите ѝ.

— О, в такъв случай всичко е наред. Не си повярвала на самопризнанието му.

— Все още не знам на какво да вярвам, ала веществените доказателства свидетелстват, че е невинен.

— Слава богу! — Мейвис се отпусна на леглото редом с приятелката си. — Кога ще видя Леонардо? Трябва да изясним отношенията си.

— Страхувам се, че срещата ви трябва да се отложи. — За миг Ив стисна клепачи, после отвори очи и се втренчи в певицата. — Искам да те помоля за огромна услуга, каквато никой не ти е искал досега.

— Навярно ще ми причини страдание.

— Да. — Ив видя как усмивката на приятелката ѝ помръкна. — Моля те да ми имаш абсолютно доверие. Да повярваш, че съм способно ченге, че нищо не може да ми се изплъзне. Да не забравяш, че си най-добрата ми приятелка и че много те обичам.

Мейвис смаяно възкликна, очите ѝ се разшириха от изумление, но тя не се заплака, само промълви с пресъхнали устни:

— Дошла си да ме арестуваш.

— Получих резултатите от лабораторията. — Ив сграбчи ръцете ѝ и здраво ги стисна. — Не бях изненадана, тъй като предчувствах, че някой ти е устроил капан. Очаквах го, Мейвис, затова се опитвах да открия нещо — каквото и да било — преди да станат известни неоспоримите доказателства за вината ти. Но не успях, Фийни също работи по въпроса, няма по-способен от него, повярвай ми. Рурк ти е осигурил най-добрите адвокати на планетата. Това е просто една формалност.

— Каква ти формалност! Нали ме арестуваш за убийство!

— За непредумишлено убийство. Има разлика. Освен това от прокуратурата ми съобщиха, че ще разрешат освобождаването ти под гаранция. След няколко часа отново ще бъдеш тук и ще похапваш от любимата си торта.

Ала Мейвис сякаш не я чуваше, в ума ѝ се въртеше една и съща натрапчива мисъл: „Непредумишлено убийство. Непредумишлено убийство...“.

— Ще ме затвориш в килия, нали?

Ив усети, че се задушжава, сърцето ѝ биеше лудешки.

— Няма да е за дълго, кълна ти се. В момента Фийни урежда предварителното разглеждане на делото, а той е човек с много връзки и обикновено постига целта си. Ще се справим с различните формалности, ще се явиш пред съда, съдията ще определи каква сума

да внесем като гаранция и докато усетиш какво се случва, отново ще бъдеш тук.

„Но ще бъдеш задължена да носиш идентификационно устройство, чрез което полицията ще следи да не избягаш — мислено добави Ив. — Не ще можеш да напускаш къщата, за да не попаднеш в ръцете на жадните за сензации репортери. Кое е равнозначно да бъдеш затворена в килия, макар да си обградена с разкош.“

— Ще ме накараш да повярвам, че да се отървеш от ареста е направо фасулска работа.

— Напротив, никак няма да ти е лесно. Но запомни, че на твоя страна са две от най-добрите ченгета в тази страна. Максимално се възползвай от всичките си права. И започнем ли процедурата, говори само в присъствието на адвокатите си. Не споделяй нищо с мен, нито с когото и да било. Ясно ли е?

— Да. — Мейвис освободи ръцете си и стана. — Да приключим с този въпрос.

Часове по-късно, след като уреди всички формалности, Ив се прибра у дома. Къщата тънеше в мрак, само коридорите бяха осветени. Младата жена се надяваше, че Мейвис се е вслушала в съвета ѝ, взела е успокоително и вече е заспала. Самата тя знаеше, че няма да мигне цяла нощ.

Сигурна беше, че Фийни е изпълнил молбата ѝ и е предал Мейвис лично на Рурк. Междувременно тя се беше справила с още няколко проблема. Най-неприятният беше пресконференцията. Както и очакваше, репортерите бяха научили за приятелството ѝ с обвиняемата и намекваха за конфликт на интересите. Беше безкрайно задължена на командира, който присъстваше на журналистическата инквизиция и заяви, че има пълно доверие на лейтенант Далас, натоварена с разследването на случая.

Срещата с Надин Фарст се бе оказала далеч по-приятна. Докато се изкачваше по стълбата, Ив мрачно си каза: „Толкова е елементарно — спаси живота на някого и той ще ти бъде верен до гроб“.

Чувството за дълг у Надин беше взело връх над стремежа ѝ на всяка цена да се добере до сензационен материал. Това беше сигурна

гаранция, че Канал 75 няма да раздухва нелепи клюки по адрес на Мейвис.

След срещата с репортерката Ив доброволно се беше обадила на полицейския психиатър доктор Майра и си бе определила час при нея. Още не можеше да повярва, че се е решила на подобна стъпка. „Все още можеш да отмениш срещата — помисли си тя и потърка зачервените си от умора клепачи. — И вероятно ще го сториш.“

— Доста късно се прибирате, лейтенант. Човек би си казал, че ще се нуждаете от почивка след толкова напрегнат ден.

Ив отпусна ръце и видя Съмърсет, който безшумно се беше появил от стаята вдясно. Както обикновено беше облечен в черно, а на лицето му бе изписано неодобрение. Очевидно омразата му към нея беше така неизчерпаема, както умението му да ръководи това голямо домакинство.

— Не се заяждай, Съмърсет.

Икономът ѝ препречи пътя.

— Досега смятах, че въпреки безбройните ви недостатъци, все пак сте първокласен детектив. Оказа се, че съм се лъгал, че не сте в състояние да защитите своята приятелка, чиято съдба е в ръцете ви.

— Нима си въобразяваш, че след всичко, което преживях днес, думите ти ще ме засегнат?

— Убеден съм, че нищо не може да ви уязви, лейтенант. Не познавате смисъла на думата „лоялност“, което означава, че сте едно нищожество, дори нещо по-долно.

— А как, според теб, би следвало да постъпя? Може би трябваше да накарам Рурк да скрие Мейвис на някаква далечна планета? След което тя да прекара остатъка от живота си в бягство от правосъдието.

— Поне нямаше да разбийете сърцето ѝ. Знаете ли, че тази нощ тя плака, докато заспа?

Упрекът му засегна болното място на Ив. Въпреки неописуемата умора, сърцето ѝ се сви, тъй като се чувстваше отговорна за случилото се с Мейвис.

— Махай се от пътя ми, мръсник такъв и гледай да не се мяркаш пред очите ми. — Тя мина покрай него, но макар да ѝ се искаше да изтича по коридора, успя да се въздържи. Когато влезе в спалнята, Рурк гледаше видеозапис на нейната пресконференция.

— Справила си се отлично — заяви той и стана. — Особено като се има предвид натиска, на който си била подложена.

— О, да, аз съм суперченге. — Ив отиде в банята и застана пред огледалото. Видя жена с бледо лице, с потъмнели от умора очи, с горчиво стиснати устни. Но най-страшното бе, че тази жена изглеждаше безпомощна.

— Правиш всичко възможно — обади се Рурк, който неусетно беше застанал зад нея.

— Осигурил си й отлични адвокати — заяви Ив. Наведе се над умивалника и наплиска лицето си с леденостудена вода. — Опитаха се да ми поставят клопки по време на разпита, но аз не им останах длъжна. Ала признавам, че са страхотни професионалисти. Подсети ме да ги ангажирам следващия път, когато разпитвам някой приятел.

Рурк загрижено я наблюдаваше.

— Откога не си слагала залък в устата си?

Младата жена само поклати глава. Имаше много по-важни неща за обсъждане.

— Репортерите бяха като кръвожадни хиени. Имах чувството, че направо ще ме разкъсат. Само си представи как изглеждам в очите им: неизвестно ченге, добило сензационна популярност, след като разкрива няколко заплетени случая, в които са замесени високопоставени личности. Навярно някой от тях ще се побъркат от удоволствие, ако успеят да ми смачкат фасона. Пък и рейтингът им ще се вдигне.

— Мейвис не те обвинява, Ив.

— Но аз се чувствам виновна! — избухна младата жена. — По дяволите. Помолих я да ми се довери, обещах й, че ще се погрижа за всичко. И какво направих? Арестувах я. Взеха й отпечатъци от пръстите, фотографираха я в профил и анфас, записаха гласа й. Сега най-добрата ми приятелка има досие в полицията. Не стига това, ами я подложих на двучасов разпит, заключих я в килия, докато адвокатите внесат гаранцията. Знаеш ли, ненавиждам се!

Едва сега тя даде воля на натрупалите се в душата й емоции и горчиво се разрида.

— Крайно време беше да си поплачеш. — Рурк я грабна в прегръдките си и седна на леглото. — Сигурен съм, че ще ти олекне. — Полюшваше я като малко дете, милваше я по косата. Помисли си, че

когато Ив плаче, все едно се разразява буря от страсти. Не беше от жените, които ронят сълзи за щяло и нещяло. Прекалено сериозно гледаше на живота, от който бе свикнала да очаква неприятни изненади.

— Сълзите не ми помагат — изхлипа тя.

— Ще ти подействат, бъди сигурна. Ще се освободиш от чувството за вина, ще излееш мъката, която таиш в душата си. Повярвай ми, че утре ще се чувстваш много по-добре и ще мислиш по-рационално.

Риданията ѝ бяха затихнали, тя тихичко хлипаше. Усещаше, че главата ѝ ще се пръсне от болка. Въпреки това се опита да му възрази:

— Тази нощ ми предстои много работа. Ще вкарам в компютъра допълнителни имена и данни, ще разиграя възможни ситуации.

„Няма да се получи“ — помисли си Рурк и се обърна към годеницата си:

— Добре. Но си отдъхни за малко, хапни нещо. — Преди Ив да запротестира, той я сложи на леглото, стана и се приближи до автоготвача. — Дори забележително устойчивото ти тяло има нужда от храна. Освен това искам да ти разкажа една история.

— Нямам време за губене.

— Уверявам те, че няма да съжаляваш.

„Ще си почина само петнайсет минутки“ — каза си Ив, когато усети аромата, разнасящ се от автоготвача.

— Ще вечеряме набързо, освен това се надявам, че историята ти е кратка. — Потърка очи. Изпитваше смесени чувства, не знаеше дали да се засрами или да изпита облекчение, че е дала воля на чувствата си. — Извинявай. Нямах намерение да цивря пред теб.

— Винаги съм на твое разположение. — Рурк се приближи, носеше чиния с омлет и чаша. Седна до Ив и се загледа в подутите ѝ, помътнели от умора очи. — Обожавам те.

Младата жена поруменя. Изглежда, единствено Рурк можеше да я накара да се изчерви.

— Опитваш се да ми отвлечеш вниманието. — Тя взе чинията от ръцете му. — Тактиката ти неизменно е успешна, обаче никога не ми идва наум какво да ти отговоря. Може би нещо от рода на това, че срещата ми с теб е била най-щастливото събитие.

— Приема се.

Ив поднесе чашата към устните си и се намръщи.

— Това не е кафе.

— За разнообразие ще пиеш чай. Това е билкова смес, успокоява нервите. Мисля, че прекаляваш с кофеина.

— Възможно е. — Тъй като нямаше сила да му противоречи, тя отпи от чая. — Харесва ми. А сега ми разкажи обещаната история.

— Навярно се питаш защо не уволнявам Съмърсет, макар той да проявява... неуважение към теб.

— По-скоро ме ненавижда — презрително изсумтя тя. — Но това си е твоя работа.

— Напротив, засяга двама ни с теб.

— Във всеки случай в момента не ми е до този надут пуяк.

— Всъщност това, което ще ти разкажа, е свързано с мен и с един случай, който отговаря на чувствата ти в момента. — Видя как Ив отново отпи от чашата си и прецени, че трябва да побърза. — Когато бях съвсем млад и скитах из улиците на Дъблин, случайно се запознах с един човек и с неговата дъщеря. Момиченцето досущ приличаше на ангел, имаше руси къдрици, румено лице и най-чаровната усмивка на земята. Двамата си изкарваха прехраната чрез мошеничество на дребно и живееха доста сносно. По онова време се занимавах приблизително със същото, но обичах разнообразието. Ето защо упражнявах и джебчийство, организирах хазартни залагания. Баща ми бе още жив, когато се запознах със Съмърсет, тогава той се подвизаваше под друго име, и дъщеря му Марлена.

— Значи той е бил измамник — промърмори Ив, докато се хранеше. — Знаех си, че в него име нещо лукаво.

— Беше изключително умен. Научих много от него и се лаская от мисълта, че и той понаучи нещичко от мен. Веднъж, когато баща ми се беше постарал да ме пребие до смърт, Съмърсет ме открил в безсъзнание на една задна уличка. Прибра ме в дома си и ме обгради с грижи. Нямаше пари за лекар, аз пък няхах карта за здравно осигуряване. Имах само няколко счупени ребра, сътресение на мозъка и фрактура на раменната кост.

— Боже мой! — Образът на пребитото момче накара нежеланите спомени да нахлуят в съзнанието на Ив и устата ѝ пресъхна. — Понякога животът е толкова жесток.

— Права си. Съмърсет беше човек с разностранни таланти. Имаше и известна представа от медицина. В „работата“ си понякога се превъплъщаваше в лекар. Не твърдя, че тогава спаси живота ми. Бях млад и силен и положително щях да се съвзема, но Съмърсет ми спести доста излишни страдания.

— Сега разбирам, че си му задължен. — Ив отмести празната си чиния.

— Работата не е в това. Успях да му се отплатя, после се случи така, че на няколко пъти той беше мой длъжник. След смъртта на баща ми, която изобщо не ме опечали, със Съмърсет станахме партньори. Не бих казал, че ме отгледа. Умеех да се грижа за себе си, но той ме прие като собствен син. Освен това обичах Марлена.

— А, да, дъщерята. — Ив тръсна глава, опитвайки се да прогони съня. — Бях забравила за нея. Трудно ми е да си представя този противен дъртак в ролята на баща. Къде е тя?

— Мъртва е. Стучи се, когато тя бе на четиринайсет, а аз — на шестнайсет. Бяхме заедно от близо шест години. Едно от хазартните ми заведения се оказа доста печелившо, което предизвика неодобрението на мафиотска групировка, известна със склонността си към насилие. Уведомиха ме, че съм навлязъл на тяхна територия. Отговорих, че се старая да извоювам своя. Заплашвах ме, но бях толкова арогантен, че не обърнах внимание на предупрежденията им. Направиха няколко опита да ме заловят, вероятно за да ме сплашат. Ала не успяха. Междувременно ставах все по-могъщ и влиятелен. Печелех много. Успяхме да си купим малък, но много хубав апартамент. Един ден разбрах, че Марлена е влюбена в мен.

Той замълча, вперил поглед в ръцете си, сякаш отново преживяваше всичко.

— Обичах я, но не като любовник. Беше красива и невероятно непоковарена, въпреки живота, който водехме. Вече бях мъж, но и през ум не ми минаваше да се любя с нея. Харесвах я както човек харесва прекрасна картина, ала не я желаех. Очевидно тя си беше наумила, че съм влюбен в нея, тъй като една нощ дойде в стаята ми и за мой ужас ми се предложи. Бях потресен, разгневен и изплашен до смърт. Защото все пак бях мъж, изкушението бе голямо.

Рурк отново вдигна очи и Ив забеляза, че са потъмнели от бурята, която бушуваше в душата му.

— Бях жесток с нея, Ив, и разбих сърцето ѝ, като я изгоних. Марлена беше още дете, а аз я унищожих. Никога не ще забравя изражението ѝ. Доверяваше ми се, вярваше ми безрезервно, а аз, в стремежа си да постъпя като джентълмен, я предадох.

— Както аз измених на Мейвис.

— Не, както си въобразяваш, че си направила. Но нека довърша разказа си. Същата нощ Марлена избяга. С баща ѝ научихме за бягството ѝ едва на сутринта, когато хората от групировката ми съобщиха, че тя е в ръцете им. Изпратиха ни и окървавените ѝ дрехи. За пръв и за последен път през живота си видях Съмърсет безпомощен и отчаян. Бях готов да им дам всичко, каквото поискат, да изпълня всяка тяхна заповед. Без никакво колебание бих се сменил с Марлена. Навярно и ти би дала мило и драго да можеше да се смениш с Мейвис.

— Точно така — сънено промълви Ив и отмести чашата.

— Оказа се, че съм закъснял. Свързах се с онези типове, обещах да преговарям с тях, помолих ги да не ѝ причиняват зло. Ала беше прекалено късно. Бяха я изнасилили и подложили на изтезания — тази едва четиринайсетгодишна девойка, която толкова много обичаше живота и която едва започваше да изпитва първите любовни тръпки. След няколко часа захвърлиха трупа ѝ пред дома ми. За тях Марлена беше средство за постигане на определена цел — сплашване на конкурента им, някакво нищожество. Дори не я смятаха за човешко същество, а за оръдие на отмъщение. Не можех да променя случилото се.

— Вината не е била твоя. — Ив взе ръцете му в своите. — Толкова ми е мъчно за теб, но си бил невинен.

— Така е, но го осъзнах след дълги години. Съмърсет не ме обвини, макар че имаше пълно право. Марлена беше смисълът на живота му и заради мен беше умряла в адски мъки. Но той изобщо не ме обвини.

Ив въздъхна и затвори очи. Разбираше какво иска да ѝ внуши Рурк с тази история, която навярно го преследваше в кошмарите му. Опитваше се да ѝ докаже, че не бива да се самообвинява заради Мейвис.

— Невъзможно е било да предотвратиш случилото се. Ала си бил в състояние след това да вземеш връх, да овладееш ситуацията. Аз също ще направя всичко по силите си да открия истинския виновник.

— Тя с мъка повдигна клепачите си и попита: — Какво се случи после, Рурк?

— Открих виновниците и ги убих по най-бавния и мъчителен начин, който ми хрумна. — Усмихна се и добави: — Двамата с теб имаме различни методи за прилагане на правосъдието.

— Убийството не означава раздаване на правосъдие.

— Това е твое мнение... Сигурен съм, че ще помогнеш на Мейвис да бъде оправдана. Никой не се съмнява в това.

— Не бива да допусна да я дадат под съд. — Главата ѝ клюмна, тя рязко я вдигна. — Трябва да открия... да отида... — Внезапно установи, че ръката ѝ е тежка като олово и че не може да я повдигне. — По дяволите, Рурк, пробутал си ми приспивателно!

— Заспивай, скъпа — прошепна той и внимателно свали кобура ѝ. — Хайде, легни си.

— Подстрекаването на лица към приемане на наркотици е наказуемо, но... — Запропада в пропастта на съня, дори не усети как Рурк разкопча ризата ѝ.

— Арестувай ме утре — предложи той, съблече я и се пъхна в леглото до нея. — Сладки сънища, скъпа моя.

Ив заспа, но дори в съня кошмарите продължиха да я преследват.

ОСМА ГЛАВА

Противно на предсказанията на Рурк, Ив не се събуди в прекрасно настроение. Него го нямаше в леглото, което може би беше мъдро решение. Все пак приспивателното не беше предизвикало странични ефекти, ето защо тя нямаше особено основание да се гневи на Рурк заради капана, устроен от него. Чувстваше се едновременно освежена и вбесена.

Червената лампичка на електронния бележник върху нощното шкафче проблясваше. Ив включи устройството и гласът на Рурк я раздразни още по-силно.

— Добро утро, лейтенант. Надявам се, че си спала добре. Ако станеш преди осем, ще ме завариш в кътчето за закуска. Сърце не ми даваше да те събудя. Изглеждаше толкова кротка и спокойна.

— Не, не задълго — процеди тя. Само за десет минути успя да вземе душ, да се облече и да постави кобура си.

Кътчето за закуска, както го наричаше той, представляваше обширно, слънчево помещение в съседство с кухнята. На масата седеше не само Рурк, но и Мейвис. Двамата ослепително се усмигнаха, когато забелязаха Ив.

— Не се хили, трябва да си изясним това-онова! — сопна се тя.

— Лицето ти отново е румено. — Сякаш бе безкрайно доволен от себе си, Рурк се изправи и леко я целуна по носа. — Знаеш ли, восьчножълтия тен не ти отива. — Той изръмжа, тъй като юмрукът ѝ се заби в корема му.

Мъжествено се изкашля и добави:

— Очевидно си възстановила силите си. Искаш ли кафе?

— Искам да запомниш, че ако още веднъж ми погодиш такъв номер, ще те... — Тя замлъкна и с присвити очи изгледа Мейвис. — Ти пък защо се хилиш?

— Истинско удоволствие е да ви наблюдава човек. Толкова си падате един по друг!

— Този до теб съвсем ще падне, ако го фрасна още веднъж. — Тя смаяно продължи да се взира в приятелката си, сетне заяви: — Изглеждаш... добре.

— И се чувствам по същия начин. Снощи си поплаках на воля, изядох цяла кутия шоколадови бонбони и престанах да се самосъжалявам. Казах си, че най-способното ченге в Ню Йорк е на моя страна, че имам най-добрите адвокати, които може да си позволи само мултимиллионер, както и мъж, влюбен до полуда в мен. Осъзнах, че като приключи цялата дандания, ще си спомням за случилото се като за някакво приключение. Освен това вниманието на медиите ми гарантира отлична реклама. Убедена съм, че ще постигна бляскава кариера. — Посегна към ръката на Ив, която седна до нея. — Вече не се страхувам.

Ив недоверчиво я изгледа.

— Вярвам ти. Личи си по изражението ти.

— Много мислих по въпроса, но в крайна сметка всичко се свежда до едно: че не съм убила Пандора. Ще откриеш престъпника и отново ще бъда свободна. Дотогава ще живея в тази невероятна къща, ще ми поднасят невероятна храна. — Тя набоде на вилицата си последното парче палачинка, тънка като лист хартия. — А пък името ми ще бъде във всички вестници, ще го споменават в телевизионните новини.

— Това е едната страна на въпроса. — Ив неспокойно се изправи и се приближи до автоготвача да си поръча кафе. — Не искам да те плаша, но онова, което те очаква, не е като разходка в парка.

— Очевидно ме смяташ за много тъпа, Далас.

— Не исках да те за...

— Мислиш, че не знам какво ме очаква. Съзнавам го, но не вярвам, че ще се случи най-лошото. От сега нататък ще мисля позитивно. Освен това реших да ти направя услугата, за която ме помоли вчера.

— Прекрасно. Предстои ни много работа. Искам да се съсредоточиш, да опиташ да си припомниш всички подробности, дори най-незначителните... Какво е това? — обърна се тя към Рурк, който постави купичка пред нея.

— Закуската ти.

— Но това е овесена каша!

— Точно така.

Ив се навъси.

— Предпочитам палачинките.

— Ще хапнеш и от тях, но след като си изядеш кашата.

Тя гневно го изгледа и с неудоволствие взе лъжицата, като заяви:

— Май трябва сериозно да си поговорим.

Мейвис лъчезарно се усмихна на Рурк и възкликна:

— Страхотни сте, когато сте заедно. Радвам се, че имам възможността да поживея с вас и да ви опозная по-отблизо. И преди знаех, че Рурк е готин, но го смятах просто за някакъв милионер, когото Ив е успяла да свали.

— Недей да ни благодариш за убежището. Приятел в нужда се познава, нали? — Той също ѝ се усмихна.

— Ти си единственият мъж, който успя да ѝ стъпи на шията! — възкликна певицата.

— Млъквай, Мейвис — нареди Ив. — Напрегни си мозъка, но не ми казвай нищо, преди да си говорила с адвокатите си.

— Те вече ме предупредиха. Сигурно трябва да постъпя така, както в моментите, когато се опитвам да си спомня някое име или къде съм оставила нещо. Преставаш да мислиш за това, започваш да се занимаваш с друго и внезапно се досещаш за онова, над което си блъскала главата си. Значи започвам да се занимаваш с друго — например със сватбата ти. Леонардо спомена, че скоро ще направи първата проба на роклята ти.

— Леонардо ли? — Ив за малко щеше да падне от стола. — Нима си разговаряла с него?

— Адвокатите ми разрешиха. Смятат, че е добре да подновя връзката си с него. Това щяло да придаде романтична окраска на случилото се и да накара хората да ми съчувстват. — Мейвис подпря лакът върху масата и разсеяно докосна трите обеци на лявото си ухо. — Обаче не се съгласиха да бъде подложена на хипноза или на детектора на лъжата, защото не са сигурни какво ще си спомня. По принцип вярват в невинността ми, но не искат да рискуват. Все пак ми разрешиха да се срещам с Леонардо. Ето защо час по-скоро трябва да определим ден за първата проба.

— В момента не ми е до проби. Господи, нима си въобразяваш, че ме интересуват модели и кройки? Няма да се омъжа, докато не

приключача с разследването. Сигурна съм, че Рурк ме разбира.

Той взе цигара, втренчи се в нея и заяви:

— Не, не те разбира.

— Слушай...

— Не, ти ме чуи! — Мейвис стана, яркосинята ѝ коса проблесна под слънчевите лъчи. — Няма да позволя тази каша да провали плановете ти, които са не по-малко важни и за мен. Пандора се постара да съсипе живота ми, както и този на Леонардо. А смъртта ѝ ми направи още по-лоша услуга. Няма да позволя да съсипе и вас. Сватбените планове не търпят отлагане, Далас, затова се постарай да намериш време за пробата.

Ив нямаше сърце да спори, особено като забеляза насълзените очи на приятелката си.

— Добре де. До гуша ми дойде от приказки за тази глупава рокля.

— Не говори така. Ще бъде направо сензационна.

— Точно това исках да кажа.

Мейвис подсмръкна и отново седна.

— И така, кога ще отидем при Леонардо?

— Слушай... в твой интерес е да не ни виждат заедно. Предполагам и онези многознайковци, адвокатите, ще ме подкрепят. Някак си не върви ченгето, разследващо убийство, да бъде в близки отношения с обвиняемата.

— Искаш да кажеш, че нямам право да излизам... — Мейвис смаяно я изгледа, сетне ѝ хрумна нещо и цялата грейна. — Тогава няма да ни виждат заедно — просто Леонардо ще работи тук. Рурк, нали нямаш нищо против?

— Напротив. — Той с наслаждение дръпна от цигарата си. — Смятам, че това е идеалното разрешение.

— Няма що. Следователят, обвиняемата и собственикът на жилището, където е извършено престъплението, и който случайно е бивш любовник на жертвата и настоящ обвиняемата, живеят като едно голямо, щастливо семейство. Започвам да мисля, че всички сте се побъркали.

— Но кой ще научи? Домът на Рурк се охранява така, че е истинска крепост. Освен това, ако се случи най-лошото и попадна в затвора, искам преди това да прекарам колкото е възможно повече

време с Леонардо. — Мейвис се нацупи, личеше си, че няма да отстъпи. — И така ще направя.

— Ще помоля Съмърсет да приготви помещение, което да служи за ателие.

— Благодаря ти от мое име и от името на Леонардо.

— Виждам, че сте заети с осъществяване на налудничавата си идея. Затова ви напускам — трябва да разследвам убийство! — Ив скочи от стола и забърза към вратата.

Рурк се провикна след нея:

— Забрави да изядеш палачинката.

— Изяж я ти и дано се задавиш.

— Луда е по теб — обади се Мейвис.

— О, да, дори се чувствам неудобно от милите ѝ думи и от вниманието, с което ме обгражда. Искаш ли още една палачинка?

Певицата потупа корема си.

— По дяволите, защо пък не.

Поради късо съединение светофарът на пресечката между Девето авеню и Петдесет и шеста улица не работеше, поради което имаше страхотно задръстване на уличното движение. Пешеходци и шофьори, пренебрегвайки закона за шумовото замърсяване, изливаха гнева си; първите се надпреварваха да крещат, а вторите натискаха клаксоните. Ив предпочиташе да вдигне стъклото на колата, за да изолира врявата, ала климатичната инсталация отново „стачкуваше“.

Като капак на всичко майката Природа беше решила да накаже жителите на Ню Йорк с незапомнени горещини. Ив намръщено наблюдаваше как бетонните сгради сякаш трептят от жегата. Каза си, че ако продължава така, до обяд ще се случат още много аварии.

Хрумна ѝ да се свърже със службата за контрол на въздушното движение, но уредите отново отказаха да ѝ се подчиняват. Забеляза, че неколцина притеснени шофьори вече я бяха изпреварили. Ала движението във въздушното пространство също беше задръстено. Двама регулировчици с едноместни хеликоптери се опитваха да внесат някакъв порядък, но бръмченето на витлата и заповедите на двамината само изнервяха още повече обстановката.

Ив кисело се усмихна, като забеляза надписа „Обичам Ню Йорк“ върху лепенката на задната броня на колата, заседнала пред нейната.

Единственото разумно разрешение бе да поработи, докато чака.

— Свържи ме с Пийбоди — нареди тя на видеотелефона, разнесе се пропукване от атмосферните смущения, сетне на екрана се появи лицето на помощничката ѝ.

— Пийбоди, отдел „Убийства“.

— Тук Далас. След петнайсет минути ме чакай пред западния вход на полицейското управление.

— Слушам, лейтенант.

— Вземи всички дискове с данни относно убийствата на Йохансен и на Пандора и бъди... — Тя млъкна и впери поглед в екрана. — Защо около тебе няма никой, Пийбоди? Не си ли в участъка?

— Само един-двама колеги се явиха на работа тази сутрин. На Девето авеню има страхотно задръстване. Задължително е сутрин да се слуша бюлетина на пътнотранспортната служба — добави Пийбоди.

— Чух за задръстването и минах по заобиколен път.

— Я млъкни — промърмори Ив и прекъсна връзката. През следващите няколко минути прослуша съобщенията от видеотелефона в канцеларията, после си уреди среща с Пол Редфорд в службата му. Обади се в лабораторията с молба да ѝ подготвят по-скоро токсикологичния анализ на кръвта на Пандора. Получи уклончив отговор и преди да прекъсне връзката, им отправи „конструктивна“ заплаха.

Питаше се дали да позвъни на Фийни и да му полази по нервите, но внезапно забеляза тесен коридор, образувал се сред колите. Натисна газта, рязко зави наляво и се промъкна през пролуката, без да обръща внимание на оглушителните клаксони и на неприличните жестове на разгневените шофьори. Като се надяваше машината да не ѝ изневери, натисна бутона за вертикално излитане. Сякаш с нежелание колата се издигна на минималните три метра височина.

Ив зави надясно, покрай претъпкан с хора конвейер; за миг пред очите ѝ се мернаха нещастните, изпотени лица на пътниците, после машината достигна до Седмо авеню. Контролните уреди на таблото я предупредиха, че има опасност от претоварване. След пет пресечки колата буквално се задъхваше, но Ив беше успяла да се измъкне от задръстването. Рязко се спусна на платното, при което за малко щеше

да си прехапе езика, и зави към западния вход на полицейското управление.

Вярната Пийбоди вече я очакваше. Дявол знае как изглеждаше спокойна и невъзмутима, макар че навярно се задушаваше в униформата си.

— Когато ви издава звук, сякаш е прегряла, лейтенант — заяви тя, когато се настани на предната седалка.

— Нима? Не съм забелязала.

— Самата вие изглеждате прегряла, лейтенант. — Ив само я изгледа злобно и насочи автомобила към Пето авеню. Пийбоди отвори чантата си, извади портативен вентилатор и го прикрепи към таблото. Живителната струя студен въздух почти накара Ив да се разплаче от облекчение.

— Благодаря.

— Климатичната инсталация на този модел автомобили не е надеждна — с невъзмутимо изражение заяви Пийбоди. — Но вие едва ли сте го забелязала.

— Много си устата и това ми допада. А сега ми кажи с какви нови данни разполагаме по случая Йохансен.

— От лабораторията ме уведомиха, че все още не са открили всички елементи, съдържащи се в праха, който намерихме. Имам чувството, че шикалкавят. Може би напълно са анализирали това съединение, но засега пазят откритието си в тайна. Сигурен източник ми съобщи, че от отдел „Наркотици“ са поискали да бъдат уведомени с приоритет, тъй че в момента се водят пазарлъци. При анализа е констатирано, че убитият не е вземал наркотици.

— Значи не се е друсал — замислено изрече Ив. — Бумър си падаше по дрогата, сега е имал огромна доза, а не я е докоснал. Какво ти говори това, Пийбоди?

— Като се съди по състоянието на жилището му и по показанията на дроида портиер, покойният е имал време и възможност да опита „забранения плод“. Знаем, че беше пристрастен. Следователно стигаме до извода, че е знаел или е подозирал нещо, затова не е докоснал дрогата.

— Напълно подкрепям мнението ти. Какво научи от Касто?

— Твърди, че няма абсолютно никаква представа за какво става дума. Не беше особено учтив, но все пак предложи да ми предостави

необходимата информация и да ми сътрудничи.

Нещо в тона ѝ накара Ив да я погледне.

— Да не би да те е свалял?

Пийбоди гледаше право пред себе си, очите ѝ бяха леко присвити.

— Не мога да го обвиня в непристойно държание.

— Престани да се държиш толкова официално и отговори на въпроса ми.

Руменина заля шията на Пийбоди, лицето ѝ пламна.

— Ами... прояви известен интерес към личността ми.

— Господи, все едно чета полицейски рапорт! Мога ли да знам дали ти също проявяваш интерес към него?

— Бих могла, но подозирам, че въпросната личност много повече се интересува от прекия ми шеф. — Тя погледна Ив право в очите. — Сигурна съм, че си пада по вас.

— Е, да внимава да не се пребие — язвително отговори Ив, но се почувства поласкана. — Аз пък се интересувам от друг мъж. Обаче този Касто си го бива, нали?

— Като ме погледне, имам чувството, че езикът ми надебелява и не мога да обеля нито дума.

— Какво чакаш тогава?

— Не съм готова за сериозна връзка с някой мъж.

— Кой ти говори за обвързване. Изчукайте се няколко пъти и готово.

— Предпочитам любовта и приятелството пред сексуалните преживявания, лейтенант — категорично заяви Пийбоди.

— Имаш право. Има огромна разлика. — Ив въздъхна. Тревожеше се за Мейвис и се налагаше да прояви огромно усилие, за да се съсредоточи. — Искях да те подразня. Знаем какво е, когато се опитваш да си изпълняваш задълженията, а пред теб се изпречи някакъв тип, който направо ти взема ума. Няма как, налага се да работиш заедно с него.

— Слушам. — Внезапно Пийбоди се усмихна и добави: — Ще се жертвам в името на дълга, макар да признавам, че дори ми прави удоволствие да гледам лейтенант Касто. — Вдигна поглед, когато Ив зави към подземния паркинг на един небостъргач на Пето авеню. — Не е ли тази сграда собственост на Рурк?

— Повечето от зданията на тази улица му принадлежат. — Електронният портиер огледа превозното ѝ средство и го пропусна. — Тук се намира централата му, в тази сграда се помещава и нюйоркският клон на „Редфорд Продъкшънс“. Имам среща с Пол Редфорд, трябва да го разпитам във връзка с убийството на Пандора. — Тя вкара колата в клетката, запазена за нея от Рурк, и изключи двигателя. — Не разследваш официално този случай, но си прикрепена към мен. Фийни е затънал в работа, а на мен ми е необходим човек, който да слуша и да наблюдава всичко. Имаш ли нещо против?

— Не ми хрумват никакви възражения, лейтенант.

— Наричай ме Далас — поправи я Ив, когато слязоха от колата. Електронната бариера се включи, предпазвайки автомобила от случайни драскотини и от кражба. Макар да бе толкова очукан и издраскан, че крадец не би го погледнал. Приблжиха се до частния асансьор, Ив набра своя код и с извинителен тон промърмори:

— Спестява време.

Очите на помощничката ѝ се разшириха, когато влязоха в кабината. Побираше най-малко шест души и беше украсена с уханни, екзотични цветя.

— О, изцяло подкрепям начина за спестяване на време.

— Трийсет и пети етаж — нареди Ив. — „Редфорд Продъкшънс“. После заобяснява: — В нощта на убийството Пандора устроила скромно тържество в дома си. Навярно Редфорд е последният, който я е видял жива. Джери Фицджералд и Джъстин Йънг също са присъствали, но си тръгнали рано, след като Мейвис и Пандора се сбили. Двамата твърдят, че са прекарали заедно нощта, като по този начин взаимно подкрепят алибито си. Редфорд останал още известно време в дома на Пандора. Ако Фицджералд и Йънг казват истината, подозренията срещу тях отпадат. Колкото до Мейвис, убедена съм, че не лъже. — Замълча за миг, очаквайки реакцията на Пийбоди, но тя не промълви нито дума. — Сега ще видим какво може да „изстискаме“ от продуцента.

Асансьорът плавно се прехвърли в хоризонталното ниво. Вратите се отвориха и в кабината нахлу шум.

Очевидно служителите на Редфорд по време на работа обичаха да слушат музика. Ритмичните звуци се разнасяха от вградени в стените високоговорители. Двама мъже и една жена седяха на огромно,

подковообразно бюро, жизнерадостно говореха по видеотелефоните, лъчезарно се усмихваха към екраните на компютрите.

Вдясно се намираше нещо като преддверие, където очевидно се устройваше скромно тържество. Присъстващите разговаряха, отпиваха от малки чаши и опитваха разнообразните сладкиши. Гласовете и смеховете им се открояваха на фона на ритмичната музика.

— Сякаш е сцена от негов филм — прошепна Пийбоди.

— Да живее Холивуд. — Ив се приближи до бюрото, избра един от тримата секретари, който ѝ се стори по-малко наперен, и му показа значката си. — Лейтенант Далас. Имам среща с господин Редфорд.

— Да, лейтенант. — Секретарят, който приличаше на древногръцки бог с изваяните си черти и с къдравата си руса коса, лъчезарно се усмихна. — Ще му съобщя, че сте тук. Моля, вземете си от закуските.

— Гладна ли си, Пийбоди?

— Сладкишите изглеждат страхотни. На излизане ще си вземем достатъчно.

— С теб мислим еднакво.

— Господин Редфорд има честта да ви приеме, лейтенант. — Съвременният Аполон излезе иззад бюрото. — Позволете да ви придружа.

Преведе ги през врати от матирано стъкло в коридор, където шумът не се чуваше, но звучаха гласовете на много хора.

Приближиха до двойна врата, обкована с блестящо сребро. Секретарят я отвори с театрален жест.

— Гостите ви, господин Редфорд.

— Благодаря, Цезар.

— Цезар — промълви Ив. — Знаех си, че ми прилича на някого.

— Лейтенант Далас. — Пол Редфорд, който седеше зад подковообразен работен плот, сребрист като обкова на вратата, побърза да стане. Зад него имаше прозорец, от който се разкриваше великолепна гледка към града. Подът на кабинета беше гладък като стъкло и украсен с цветни орнаменти. Продуцентът стисна ръката на Ив със заучена сърдечност. — Много съм ви задължен, че се съгласихте да ме посетите. През целия ден имам важни срещи и не мога да се отделя от службата.

— Не се притеснявайте. Това е помощничката ми, полицай Пийбоди.

Той се усмихна широко, но неискрено; усмивката му беше грижливо репетирана като ръкостискането му.

— Моля, седнете. Какво да ви предложа?

— Само информация. — Ив се огледа и премигна от удивление. Столовете, диваните, изобщо всички мебели наподобяваха животни — тигри, кучета или жирафи.

— Първата ми съпруга беше декоратор — обясни домакинът. — След развода реших да запазя мебелите. Те са най-хубавият спомен от този период в живота ми. — Настани се на кресло с формата на куче и подпря краката си на възглавничка, наподобяваща котка, свита на кълбо. — Доколкото разбрах, искате да говорим за Пандора.

— Точно така — отвърна Ив и си помисли, че ако действително е бил любовник на манекенката, то много бързо е преодолял скръбта си. Фактът, че беше подложен на полицейски разпит очевидно също не го тревожеше. Беше напълно спокоен и отлично се справяше с ролята на гостоприемен домакин.

Ив обърна внимание на ленения му костюм, който навярно струваше няколко хиляди долара, както и на скъпите му италиански мокасини. Помисли си, че продуцентът е не по-малко фотогеничен от актьорите във филмите му. Чертите му бяха изключително правилни и говореха за силен характер. Добре подстриганите му мустаци се открояваха върху забележителното му, загоряло лице. Тъмната му коса беше прибрана в сложна плитка, дълга до раменете му.

Изглеждаше точно такъв, какъвто всъщност беше — преуспяващ продуцент, притежаващ голяма власт и богатство.

— Бих искала да направя запис на разговора ни, господин Редфорд.

— Държа да го сторите, лейтенант. — Той се облегна и скръсти ръце на гърдите си. — Научих, че сте арестували лице, заподозряно в извършване на убийството.

— Така е. Но разследването продължава. Познавахте ли покойната, известна като Пандора?

— Да. Нещо повече, смятах да заснема филм с нейно участие. Освен това с нея се движехме в едни и същи кръгове и при удобен случай спях с нея.

— Да разбирам ли, че сте били любовници?

— Не, лейтенант. С нея не се любехме, а правехме секс, а това са две различни понятия. Всъщност се съмнявам, че на света има мъж, който да се е любил с Пандора или поне да е опитал. Ако го е направил, то е бил кръгъл глупак, за какъвто аз не се смятам.

— Оставам с впечатлението, че не ви е била особено симпатична.

— Симпатична ли? — Редфорд се изсмя. — Не, за бога. Беше най-противното същество, което познавам. Но действително беше талантива. Не колкото си въобразяваше и само в определени области, ала все пак...

Вдигна елегантните си ръце и тежките му пръстени, украсени с тъмни камъни, проблеснаха.

— Красотата е леснопостижима, лейтенант. Някои я притежават по рождение, други я купуват. В наши дни разкрасяването изобщо не е проблем. Красотата винаги е била на мода, но хубавите жени са безчет. Следователно, за да си изкарва прехраната с външния си вид, дадена жена трябва да има талант.

— Като Пандора.

— Да. Тя притежаваше някакво първично сексуално излъчване. А сексът е „стока“, която винаги ще се продава.

Ив кимна.

— Разликата е в това, че днес тази търговия е лицензирана.

Продуцентът развеселено ѝ се усмихна.

— Разбира се, нали държавата трябва да получава приходи отнякъде. Но всъщност имах предвид как сексът може да се използва за рекламиране и продажба на даден продукт: от безалкохолни напитки до кухненски принадлежности. Но на първо място стои модата.

— И точно в тази област се е проявявал талантът на Пандора.

— Да. Облечи я в рокля, ушита от стари, избелели завеси, и сравнително интелигентни хора ще дават луди пари, за да изглеждат като нея. Беше родена търговка, способна да продаде всякакъв продукт. За съжаление си беше вгълпила да стане актриса. Не осъзнаваше, че не би могла да пресъздаде някакъв образ, че я бива само и единствено за ролята на Пандора.

— Все пак сте замислял заснемането на филм с нея, нали?

— Така е, но според сценария тя щеше да играе самата себе си. Мисля, че щеше да се справи. Да не говорим, че филмът би спомогнал

за продажбата на много стоки — ето откъде очаквах огромни приходи. За съжаление не успях да осъществя замисъла си.

— В нощта на убийството сте бил в дома ѝ.

— Да, не искаше да остава сама. Подозирам, че искаше да натрие носа на Джери, като ѝ съобщи, че ще изпълнява главната роля в мой филм.

— Как реагира госпожица Фицджералд?

— Изненада се, дори подозирам, че се вбеси. Самият аз също се нервирах, тъй като все още исках да запазя проекта в тайна. Предполагам, че помежду ни щеше да се разиграе интересна сцена, но ни прекъсна появата на една очарователна млада дама. Същата, която сте арестували — добави той със злобен блясък в очите. — Медиите твърдят, че била ваша близка приятелка.

— Струва ми се, че се отклонихме от въпроса. Предлагам да ми разкажете какво се случи след появата на госпожица Фрийстоун.

— Мелодрама, насилие... все едно, че гледах филм. — Той очерта с ръце въображаем екран. — Смелата, красива млада жена застава пред нас, готова да се унизи, да моли. Личи си, че е плакала, смъртнобледа е, в очите ѝ се чете отчаяние. Готова е да се жертва, да отстъпи на съперницата си мъжа, когото обича, в името на неговата кариера и на щастието му.

Следва едър план на лицето на Пандора. Изражението ѝ е презрително, личи си, че е разярена и изпълнена с маниакална решителност. Изчезнала е ослепителната красавица, на нейно място стои разгневена харпия. Тя не се задоволява със саможертвата на съперницата си, иска да ѝ причини страдание. Нахвърля се върху нея с най-грозни епитети, сетне с юмруци. Ситуацията, бих казал, е „класическа“ — две жени в безмилостна борба за мъжа, когото обичат. По-младата черпи енергия от безкористната си любов, но яростта и желанието за мъст на Пандора ѝ дават неподозирана сила, тя използва дългия си маникюр вместо оръжие. Разхвърчава се перушина, както се казва в подобни случаи. В този момент се намесват двамина мъже от онемялата от изумление публика и единият бива ухапан заради смелостта си.

Продуцентът потръпна и разтърка рамото си.

— Пандора впи зъбите си в мен като побесняло куче, докато се опитвах да я отдръпна от съперницата ѝ. Честно казано, и на мен ми

идваше да я ударя. След това вашата приятелка си отиде. На раздяла подхвърли някакъв банален израз в смисъл, че Пандора горчиво ще съжالياва, ала всъщност изглеждаше сломена, не изпълнена с жажда за отмъщение.

— Как реагира Пандора?

— Беше въодушевена. — Както изглеждаше и самият Редфорд, докато разказваше за случилото се. — През цялата вечер беше в особено настроение, а след скандала реакциите ѝ станаха съвсем непредсказуеми. Джери и Джъстин побързаха да си тръгнат, макар с риск да обидят домакинята. А пък аз останах още малко — надявах се да успокоя Пандора.

— Успяхте ли?

— Ни най-малко. Вече бе напълно обезумяла. Избълва какви ли не абсурдни закани. Щяла да намери малката мръсница и да издере лицето ѝ с нокти... щяла да кастрира Леонардо. Като си уредяла сметките с него, не ще можел да се занимава дори с амбулантна търговия. Даже просяците нямало да носят скапаните модели, сътворени от него и още куп заплахи в същия дух. След двайсетина минути ми омръзна да я слушам и заявих, че си отивам. Тя се нахвърли върху мен с обвинения, че съм ѝ развалил вечерта, обсипа ме с обиди. Заяви, че изобщо не съм ѝ необходим, че имала много по-добри и по-доходни предложения.

— Твърдите, че сте напуснал дома ѝ към дванайсет и половина така ли?

— Не си погледнах часовника, но предполагам, че е било по това време.

— Искате да кажете, че е останала сама в дома си.

— Да. Нямаше прислуга, само домашни дроиди. По принцип не обичаше да е заобиколена от хора, освен ако сама ги е поканила. Доколкото знам, през онази нощ в къщата нямаше никого.

— Къде отидохте, след като напуснахте дома ѝ?

— Дойдох тук и дезинфекцирах раната си, която се оказа дълбока. Поработих още малко, проведох няколко разговора с хора от Калифорния. После отидох в клуба. Влязох през служебния вход и прекарах час-два в сауната в басейна.

— В колко часа отидохте в клуба?

— Навярно около два. Знам, че приближаваше пет часът, когато се прибрах у дома.

— Видяхте ли някой познат, разговаряхте ли с някого между два и пет часа?

— Не. Обичам да бъда сам, поради което предпочитам да посещавам клуба нощем. В Калифорния разполагам със собствена сауна, но докато съм тук, съм принуден да се примиря с известни неудобства.

— Как се нарича клубът ви?

— „Олимп“, намира се на Медисън авеню. — Той повдигна вежда. — Доколкото разбирам, алибито ми не е солидно. Пропуснах да спомена, че часовете на влизането и излизането ми от клуба са записани от системата за охрана. Това е задължително.

— Знам — отвърна Ив и си помисли, че непременно ще повери твърденията му. — Познавате ли някого, който да има зъб на Пандора и да иска да си отмъсти?

— Лейтенант, списъкът на враговете ѝ е дълъг колкото един човешки живот. — Отново се усмихна и равните му зъби проблеснаха; гледаше я развеселено, но очите му бяха като на хищник, който дебне жертвата си. — Не мисля, че съм сред тях, защото не държах особено много на Пандора.

— Вземахте ли същия наркотик, към който е била пристрастена?

Редфорд настръхна, поколеба се и на лицето му се изписа дружелюбно изражение.

— Отлична тактика, лейтенант, поздравявам ви. Неочакваните въпроси често заварват хората неподготвени и предизвикват откровени отговори. Официално заявявам, че никога през живота си не съм вземал какъвто и да било наркотик. — Ала прекалено широката му усмивка подсказа на Ив, че той лъже. — Знаех, че от време на време Пандора прибъгва до дрогата, но смятах, че това си е нейна работа. Все пак съм длъжен да спомена, че напоследък очевидно вземаше някакъв нов наркотик и имах впечатлението, че попрекалява с дозата. Има и още нещо, което премълчах, но сега ще го споделя: онази вечер, преди пристигането на гостите, правихме секс с Пандора. — Замълча, сякаш искаше да си припомни всички подробности. — Когато влязох в спалнята ѝ, тя точно изваждаше някаква таблетка от красива дървена кутийка. Струва ми се, беше китайска. Имам предвид кутийката —

добави с усмивка. — Пандора се изненада от появяването ми, тъй като бях подранил, побърза да пъхне кутийката в чекмеджето на тоалетката си, след което го заключи. Попитах я какво толкова има да крие, а тя отговори... — Редфорд отново замълча за секунда и присви очи. — Чакайте да си спомня. Май каза, че това било нейното съкровище... или не, отговори, че било наградата ѝ. Точно така се изрази. После си наля шампанско и гълтна таблетката. След това правихме секс. Отначало ми се стори, че тя не изпитва никакво желание, сетне внезапно я обзе луда страст, беше направо ненаситна. Никога не бях преживявал нещо подобно с нея. Когато се облякохме и слязохме на долния етаж, Джери и Джъстин току-що пристигнаха. Не се поинтересувах какво взема Пандора — това просто не ме засягаше.

— Как ти се стори нашият красавец, Пийбоди?

— Хитър е.

— Като лисица. — Докато асансьорът се спускаше надолу, Ив пъхна ръце в джобовете си. — Презирал е Пандора, но въпреки това е спял с нея, искал е да се възползва от таланта ѝ.

— Смятам, че мислено ѝ се е подигравал, мъничко се е страхувал от нея, но е знаел каква полза ще извлече от нея.

— Какво би се случило, ако реши, че Пандора повече не му е необходима или че става прекалено опасна? Мислиш ли, че би я убил?

— Моментално. — Пийбоди първа излезе от асансьора, който ги беше отвел обратно в подземния гараж. — Не е от хората, които биха изпитвали угризение на съвестта. Сигурна съм, че ако е съществувала реална опасност Пандора да спечели повече от сделката или пък ако е разполагала с факти, с които да го изнудва, Редфорд не би се поколебал да я отстрани. Самодоволни типове като него, умеещи да се контролират, често са склонни към насилие. А пък и алибито му не струва.

— Нали? — Ив се ухили при мисълта, че може да уличи в лъжа продуцента. — Ще го проверим, но първо ще отидем в жилището на Пандора за онази кутийка. Обади се в диспечерската служба и поискай разрешение за влизане в апартамента.

— Предполагам, че ако не го получите, това няма да ви спре — измърмори Пийбоди, но все пак се подчини на заповедта.

Кутийката беше изчезнала. Ив беше толкова неприятно изненадана и смаяна, че в продължение на десет секунди безмълвно се взира в отвореното чекмедже, преди да осъзнае, че е празно.

— Нали това наричат „тоалетка“?

— Да. Господи, отрупана е с шишенца и бурканчета, пълни с мазила. Крем за това, крем за онова... — Пийбоди сякаш не можеше да повярва на очите си. Взе мъничко бурканче и възкликна: — Има дори крем за подмладяване. Знаеш ли колко струва, Далас? В „Сакс“ го продават по пет стотачки. Толкова пари за някакви си четиринайсет грама! Мисля, че не е трудно да поддържаш красотата си, ако си червив с пари. — Постави бурканчето обратно върху тоалетката и се изчерви при мисълта, че само за миг се е изкушила да го пъкне в джоба си. — Ако пресметнем колко струват всички тези парфюми и мазила, навярно ще се получи тлъста сума — десет, дори петнайсет хиляди, похарчени само за козметика.

— Я се стегни, Пийбоди!

— Да, лейтенант. Извинете.

— И така, търсим една кутийка. „Метачите“ вече са си свършили работата тук, взели са дисковете от видеотелефона на жертвата. Вече знаем, че в нощта на убийството никой не е търсил Пандора, нито тя се е обаждала някому. Поне не се е обаждала оттук.

Откри някаква емайлрана кутийка и обнадеждено я отвори. Вътре имаше най-различни пръстени — златни, сребърни, от слонова кост и от блестящ порцелан.

— Странно защо е държала бижутата си тук — обади се Пийбоди. — Нали видяхме, че фалшивите са прибрани в онова стъклено сандъче, а пък истинските — в сейфа?

Ив я погледна и установи, че помощничката ѝ говори съвсем сериозно. Не можа да се сдържи и прихна.

— Не са точно бижута. Поставят се на онази работа на мъжа, после...

— О, да. — Пийбоди небрежно вдигна рамене, макар че не можеше да откъсне очи от пръстените. — Просто си помислих, че ги е държала на странно място.

— Права си — глупаво е да държиш секс играчки до леглото си. Докъде бях стигнала? Значи Пандора взема втора таблетка и я изгълтва с шампанско, вместо с вода. В главата ѝ се върти една и съща натрапчива мисъл — някой скъпо ще си плати задето е провалил вечерта ѝ. Ще накара онзи червей Леонардо да пълзи в краката ѝ и да я моли да му прости. Ще му отмъсти, че зад гърба ѝ е чукал някаква никаквица и че е позволил на малката уличница да дойде в дома ѝ — в собствения ѝ дом, по дяволите! — и да ѝ провали тържеството. — Ив затвори някакво чекмедже и отвори друго. — На охранителния диск е отбелязано, че е излязла от дома си малко след два. Вратата се заключва автоматично. Странното е, че Пандора не взема такси, макар жилището на Леонардо да се намира в другия край на града и макар да е носела обувки с много високи и тънки токчета. Проверихме във всички таксиметрови компании и със сигурност знаем, че не е наела кола. Притежавала е мини видеотелефон, но така и не го открихме. Ако допуснем, че го е взела със себе си и се е обадила някому, след това самата тя или някой друг се е погрижил уредът да изчезне.

— Особено ако се е свързала с убиеца. Логично е той или тя да побързат да се освободят от инкриминиращия ги видеотелефон — отбеляза Пийбоди и отвори огромния гардероб, състоящ се от две нива. Гледката я накара да онемее и да се задъха — на закачалките висяха стотици тоалети, върху някои от които все още бяха прикрепени етикетчета с цената. — Приемам, че е чувствала необикновен прилив на енергия, предизвикан от дрогата, но в никакъв случай не би могла да се добере пеш до центъра на града. Погледнете, върху подметките на повечето ѝ обувки няма дори драскотина. Пандора е била от жените, свикнали да се движат само с кола.

— Точно така, била е друсана. Казаха си е, че няма да се вози в някакво миризливо такси, че само да изщрака с пръсти и ще се появят поне половин дузина роби, готови да я отведат където си пожелае. И тя постъпва точно така. Някой я качва в колата си и потеглят към дома на Леонардо. Но защо?

Удивена от начина, по който Ив преценяваше възможното поведение на Пандора, Пийбоди забрави за обиска и смаяно се втренчи в началничката си, която продължи:

— Навярно е настоявала, дори си е послужила със заплахи. Питам се дали се е обаждала на Леонардо или на друг човек. Когато се

озовават пред ателието, откриват, че камерата над входната врата е счупена. Или пък Пандора я е счутила.

— Какво, ако това е било дело на убиеца? — Пийбоди зарови из огромен куп копринено бельо с цвят на слонова кост. — Ако предварително е намислил да я очисти?

— В такъв случай е безсмислено да я води в дома на Леонардо — намеси се Ив. — Ако пък допуснем, че виновникът е самият моделиер, защо ли му е притрябвало да извършва престъплението в собственото си жилище? Не съм сигурна, че непознатият, който и да е той, първоначално е възнамерявал да убие Пандора. Когато са отишли в ателието, там не е имало никого. Ако алибито на Леонардо се потвърди, то по същото време той се е опитвал да се натръска до козирката и е търсел Мейвис, докато тя е правела същото. Пандора побеснява, тъй като не го заварва вкъщи. В желанието си да му отмъсти, започва да буйства и да чупи всичко, което ѝ попадне. Може би решава да си изкара яда на спътника си. Ожесточено се нахвърля върху него. Той сграбчва бастуна, за да се отбранява или пък замахва и го стоварва върху нея. Пандора е смаяна, внезапно изпитва страх. Досега никой не се е осмелил да я удря, осъзнава, че е в опасност. След първия замах непознатият вече не може или не желае да спре. Пандора рухва на пода, обляна в кръв.

Пийбоди мълчаливо я слушаше. Беше видяла снимките от мястото на престъплението. Твърде възможно бе всичко да се е случило точно както го описваше началничката ѝ.

— Убиецът е застанал над трупа, задъхва се. — Ив притвори клепачи и се опита да си представи всичко с по-големи подробности. — Целият е изпръскан с кръвта на жертвата, миризмата на кръв сякаш го задушаваше. Ала той не изпада в паника — не може да си го позволи. Замисля се какво би могло да го уличи в престъплението. Видеотелефонът, разбира се. Грабва го и го пъхва в джоба си. Сега трябва да действа хладнокръвно, да прояви максимална съобразителност. Внимателно преглежда съдържанието на чантата на убитата, за да се убеди, че в нея няма нищо, което да подсказва на полицията самоличността му. Изтрива следите от пръстите си върху бастуна и върху всички предмети, които мисли, че е докоснал.

Ив сякаш гледаше старо копие на някакъв филм — неясно и надраскано — където образите от време на време изчезват. Убиецът —

струва ѝ се, че е мъж — бърза да прикрие следите си и предпазливо заобикаля локвите от кръв.

— Налагало му се е да бърза от страх, че всеки момент Леонардо може да се върне. И все пак е трябвало да не пропусне нищо, за да не остави улики. Почти е привършил, когато чува стъпки. Влиза Мейвис, която извиква името на Леонардо, после забелязва трупа и коленичи до него. Появата ѝ е добре дошла за убиеца. Удря я по главата, при което тя изпада в безсъзнание, после притиска пръстите ѝ към бастуна, може би дори нанася още няколко удара върху мъртвата. Взима безжизнената ѝ ръка и прекарва острият ѝ нокти по лицето на Мейвис, после разкъсва роклята ѝ. Накрая облича една от широките роби на Леонардо, за да прикрие окървавените си дрехи.

Затвори най-долното чекмедже, изправи се и срещна изумения поглед на асистентката си.

— Все едно, че сте присъствала — промълви Пийбоди. — Дали някой ден ще мога и аз да го правя, да „влизам в кожата“ на убиеца?

— Със сигурност ще можеш, ако разследваш още няколко убийства. Обаче ще установиш, че излизането е много по-трудно. По дяволите, къде е проклетата кутийка?

— Какво, ако Пандора я е взела със себе си?

— Не мисля, че го е сторила. Къде е ключът, Пийбоди? Редфорд каза, че Пандора заключила чекмеджето. Но къде ли е ключът?

Пийбоди мълчаливо извади портативния си компютър и поиска списък на вещите, намерени в джобовете или в чантата на жертвата. Загледа се в монитора и събщи:

— Сред веществените доказателства не фигурира никакъв ключ.

— Следователно убиецът го е взел. Отишъл е в дома на жертвата, взел е кутийката и всичко останало, което му е било необходимо. Да прегледаме диска от системата за сигурност.

— Предполагам, че „метачите“ вече са го сторили.

— Но защо да го правят? Пандора не е била убита тук. Те са проверили само часа, в който е напуснала сградата. — Ив се доближи до монитора на системата за охрана и поиска да прегледа записа на случилото се през въпросната нощ във въпросния час. Видя как Пандора се появява от къщата и с бърза крачка излиза от обсега на камерата. — Два часът и осем минути. Добре, да видим какво се получава. Смъртта е настъпила около три. Компютър, превърти до

3:00, после продължи със скорост трикратно по-голяма от реалното време. — Тя впери поглед в хронометъра и внезапно извика: — Стопкадър! Ах, този мръсник! Какво виждам, Пийбоди?

— Ами... губи се времето от 4:03 до 4:35. Някой е изключил камерата, навярно чрез дистанционно устройство. Във всеки случай е разбирал от тези неща.

— И този някой е рискувал адски много, за да вземе някаква си кутийка с таблетки. — Тя мрачно се усмихна. — Имам страхотно предчувствие, Пийбоди, и мисля, че ще се окажа права. А сега да вървим и да спретнем един хубав скандал на момчетата от лабораторията.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Защо ме тормозиш, Далас?

Шефът на лабораторията, Дики Беренски, когото враговете му наричаха Дики Охлюва, отново се надвеси над микроскопа. Беше изключително методичен и същевременно бе голям досадник. Бавеше с дни резултатите, но данните, получени от него винаги се оказваха точни, което му беше спечелило уважението на съдиите и на колегите му от полицията.

— Нима не виждаш, че съм претрупан? — Той фокусира микроокуляра с тънките си пръсти, подобни на пипалата на паяк. — Имаме десет убийства, шест изнасилвания, един куп мъртви при неизяснени или съмнителни обстоятелства и какво ли още не. В края на краищата не съм робот.

— Но много приличаш на такъв — промърмори Ив. Не обичаше да влиза в лабораторията, където миришеше на дезинфектант. Стените, облицовани с бели плочки я потискаха, напомняха ѝ за болница или още по-лошо — за отделението за извършване на психологически тестове. Всеки полицай, който при изпълнение на дълга си убиеше човек, задължително се подлагаше на такъв тест. Ив потръпваше при спомена за неприятната процедура.

— Слушай, Дики, разполагаше с достатъчно време да анализираш веществото.

— Достатъчно време ли? — Той се отдръпна от плота. Зад дебелия стъкла на очилата очите му изглеждаха големи и немигащи като на бухал. — Ти, както и всяко друго ченге в града си въобразявате, че вашият случай е най-важен и че трябва да зарежем другата си работа, за да ви „обслужим“ с приоритет. Знаеш ли какво се случва в Ню Йорк, когато температурата се повиши? Хората направо откачат и започват да се избиват един друг. Вашата работа е фасулска — арестувате го и толкоз — но ние трябва да проверим всяка нишка, всеки косъм. А това изисква време. — Гласът му се извиси, стана писклив и Ив настръхна. — От отдел „Убийства“ непрекъснато ме

пришпорват, от „Наркотици“ ми дават зор за проклетото пликче с прах. А сега и ти ме тормозиш, Далас. Нали имаш резултата от предварителния анализ?

— Искам последните данни.

— Все още не разполагам с тях. — Той се нацупи като сърдито дете и отново се надвеси над микроскопа. — Първо трябва да определя ДНК на този косъм.

Ив знаеше как да го подкупи и с нежелание прибягна до това.

— Имам два билета за утрешния мач между „Янките“ и „Ред Сокс“.

Пръстите му бавно въртяха различните бутони, но все пак той попита:

— За ложата ли са?

— Да.

Дики свали очилата и се огледа. Колегите му бяха погълнати от работата си.

— Може би ще успея да ти осигуря по-подробна информация. — Той се оттласна с крака и столът му на колелца се озова пред компютъра вдясно. Дики отново се огледа, натисна няколко клавиша и когато файлът се появи на екрана, замислено втренчи поглед в него.

— Проблемът е ето в онзи елемент, нали виждаш.

Ив различаваше само някакви странни символи, но все пак кимна. Навярно ставаше дума за неизвестния елемент, който дори апаратурата на Рурк не беше успяла да идентифицира. — Онова, червеното ли?

— Не, това е обикновен амфетамин. Съдържа се в най-популярните наркотици, дори в стимулантите, които се продават в аптеките. Става дума за това. — Той посочи някаква зеленикава завъртулка.

— Добре, но какво представлява?

— В това е проблемът, Далас. Никога не съм виждал нещо подобно. Компютърът не може да го идентифицира. Предполагам, че е елемент, пренесен тук от друга планета.

— Става все по-интересно. Пренасянето на вещества и елементи от друга планета се наказва с двайсет години строг затвор. Можеш ли да кажеш как въздейства върху човешкия организъм?

— Точно това се опитвам да открия. Очевидно донякъде притежава свойството на препарат против остаряване, с почти същото стимулиращо въздействие. Направо побърква свободните радикали. Ала предизвиква опасни странични ефекти, ако се смеси с останалите химични елементи, които открихме в праха. Повечето от тях съм описал в рапорта си. Повишено желание за секс, което всъщност не е опасно, но е последвано от внезапни и резки промени в настроението. Повишава се и физическата сила, обаче това води до загуба на контрол. Това чудо направи разбива нервната система. Известно време мислиш, че си на седмото небе, чувстваш се абсолютно неуязвим, изгаряш от желание да правиш секс и хич не ти пука дали партньорът ти желае същото. Когато дрогата престане да действа, се чувстваш като парцал и единственото, което може да те вдигне на крака, е нова доза. Ако продължаваш да го взимаш, емоционално да се устремяваш нагоре и рязко да падаш, нервната ти система отива на кино и умираш.

— Не ми казваш почти нищо ново — това го знам от справката, която си представил.

— Вярно е, но попаднах в задънена улица с този елемент X. Сигурен съм, че има растителен произход. Нещо като валериана, чиито листа индианците използвали с лечебна цел. Но за разлика от валериана, това тук е токсично.

— Отрова ли е?

— Да, ако се приема без примеси и в достатъчно голяма доза. Но същото се отнася за много билки и други растения, използвани в медицината.

— Следователно това е лечебно растение.

— Не съм казал подобно нещо. Все още не съм установил какво представлява. — Той важно изду бузи. — Предполагам, че е някакъв хибрид, донесен от друга планета. Това е единственото, в което съм почти сигурен. Ако с онези от отдел „Наркотици“ продължаваш да ми вдигаш скандали, няма да ускориш работата ми, напротив — ще ми попречиш.

— Този случай е мой, не на „Наркотици“.

— Държа да им го съобща.

— Така и ще направя. А сега, Дики, ми дай токсикологичните резултати във връзка с убийството на Пандора.

— Съжалявам, но пробувах теста на Сузи Кю, а пък днес е почивният ѝ ден.

— Ти си шеф тук, Дики, а данните ми трябва спешно. — Тя изчака секунда и добави: — Към билетите има и два пропуска за съблекалнята на играчите.

— Така ли? Е, не е лошо да видиш отблизо любимите си играчи. — Той въведе в компютъра кода си, сетне името на файла.

— Защитила го е с предпазен код, браво на нея. Говори началникът на лабораторията, Беренски, отменям предпазния код на файл „Пандора“.

Гласът идентифициран.

— Искам резултатите от токсикологичния анализ.

Изследванията не са приключени. Първоначалните резултати са на монитора.

— Пила е доста — промълви Дики. — Първокласно френско шампанско, сигурно е „Дом Периньон“, реколта 55-та година. Навярно е умряла щастлива, още повече, че с шампанското е изгълтала силен наркотик, „Зевс“, струва ми се... Не, не е. — Той се изгърби, както правеше в моменти на любопитство или на раздразнение. — По дяволите, какво е това?

Когато компютърът заизброява различни подробности, той раздразнено го прекъсна и пръстите му запробягваха по клавиатурата като пръстите на добър пианист, изнасящ първия си самостоятелен концерт.

— Има нещо, което не мога да разбера — мърмореше. — Нещо много особено.

Ив наблюдаваше как на екрана се оформят символи и фигури, разделят се и отново се подреждат. Внезапно видя нещо познато и възкликна:

— Същото е! — Извърна се към смълчаната Пийбоди и повтори: — Същото е!

— Не съм казал нищо подобно — намеси се Дики. — Остави ме да довърша изследването.

Ив повтори:

— Същото е, това е онази зелена заврънкулка, обозначаваща елемента X. Пийбоди, обясни ми общото между прочута манекенка и някакъв второкласен полицейски информатор?

— И двамата са мъртви.

— Премина първия тест. Искаш ли да отговориш на втория въпрос и да удвоиш печалбата си? Как са умрели и двамата?

Пийбоди едва забележимо се усмихна.

— Били са пребити до смърт.

— А сега — трети въпрос за спечелване на супернаградата. Какво е общото между тези наглед несвързани помежду си убийства?

Асистентката ѝ погледна към екрана и заяви:

— Елементът Х.

— Напредваме, Пийбоди. Изпрати сведенията в моята канцелария, Дики. В моята — повтори тя, когато лаборантът я изгледа.

— Ако се обадят от отдел „Наркотици“, нямаш нищо ново за тях.

— Слушай, нямам право да укривам информация.

— Точно така. — Ив се обърна и тръгна към вратата, но преди да излезе, подметна: — До пет следобед ще си получиш билетите.

— Знаела сте — замислено изрече Пийбоди, докато асансьорът се изкачваше към етаж, където се намираше отдел „Убийства“. — Когато бяхме в апартамента на жертвата, не открихме кутийката, но вие знаехте какво е имало в нея.

— Предполагах — поправи я Ив. — Всички сведения подкрепяха теорията ми. Пандора е вземала нов вид наркотик, който се е опитвала да запази в тайна, а от разговора с Редфорд разбрахме за повишения ѝ сексуален апетит и за внезапните ѝ приливи на енергия. — Погледна часовника си и продължи: — Мисля, че имах късмет, тъй като разследвам двата случая едновременно. В един момент си казах, че съвпаденията може да са случайни, сетне престанах да се колебая. При огледа и на двата трупа ми направиха впечатление жестокостта и силата, с която са били нанасяни ударите.

— Не бих казала, че успехът ви се дължи чисто и просто на късмет. Аз също присъствах на огледите, но и през ум не ми мина да свързва двете убийства. Непрекъснато бях шест крачки след вас.

— Ти схващаш бързо. — Ив слезе от асансьора и се отправи към ескалатора за нивото, където се намираше канцеларията ѝ. — Не се подценявай. Все пак имам двойно по-дълъг стаж от теб в полицията.

Пийбоди се качи до нея и с безразличие огледа града, който се простираше отвъд огромните стъклени прозорци.

— Защо избрахте мен — за асистентка?

— Умна си и си куражлия. Същото ми каза Фийни, когато ме взе за негова помощничка. Разследвахме убийство — двама юноши били насечени и части от телата им бяха разхвърляни върху площадката за излитане на ъгъла на Второ авеню и Двайсет и пета улица. По онова време аз също „бях шест крачки след него“. Но скоро улових верния ритъм.

— Как разбрахте, че искате да работите точно в отдел „Убийства“?

Ив слезе от елеватора и тръгна към канцеларията си.

— Защото според мен смъртта е най-голямата несправедливост, а когато някой я причинява преждевременно, това е още по-несправедливо. Хайде да си вземем по едно кафе, Пийбоди. Искам да имам всичко черно на бяло, та да го занеса на командира.

— Питам се дали не бихме могли да хапнем нещо...

Ив усмихнато се обърна и подхвърли:

— Нямам представа дали автоготвачът ми е зареден с храна, но... — Думите замряха на устните ѝ, когато влезе в стаята и завари Касто седнал на собствения ѝ стол и подпрял дългите си крака върху бюрото ѝ. — Хей, Джейк Касто, виждам, че си се настанил удобно.

— Реших да те почакам, скъпа. — Намигна ѝ и отправи ослепителна усмивка към Пийбоди. — Здравей, Ди Ди.

— Ди Ди ли? — промърмори Ив и отиде да поръча кафето.

— Здравейте, лейтенант. — В гласа на Пийбоди прозвуча стоманена нотка, ала лицето ѝ поруменя.

— Блазе на онзи, комуто се налага да работи с две жени-ченгета, които са не само умни, но и радват окото. Ще ми отпуснеш ли една чаша кафе, Ив. Предпочитам да бъде силно, без мляко и с много захар.

— Ще си получиш кафето, но днес не разполагам с време за консултации. Предстои ми да отхвърля купища писмена работа, а след два часа имам среща.

— Няма да ти преча и да те задържам. — Но дори не помръдна, когато тя му подаде чашата с кафето. — Опитвам се да пришпоря Охлюва, но този човек напълно е заслужил прозвището си. Обаче ми хрумна, че като разследваща случая, можеш да ми осигуриш мостра от

онзи прах. От време на време прибъгваме до услугите на частна лаборатория и много бързо получаваме необходимата информация.

— Според мен е незаконно да изнасяме мостри извън отдела, Касто.

— От отдел „Наркотици“ имам разрешение да използвам въпросната лаборатория.

— Имах предвид отдел „Убийства“. Да отпуснем на Дики още малко време. Старият Бумър няма да ни избяга.

— Както решиш, ти командваш парада. Искан само да приключа с тази история. Предизвиква лош вкус в устата ми. За разлика от това кафе. — Притвори очи и въздъхна. — Господи, жено, как се снабдяваш с тази амброзия?

— С връзки.

— О, да, бях забравил за богатия ти годеник. — Той с наслада отпи още една глътка. — Едва ли бих могъл да те съблазня с предложение за студена бира и мексиканска питка.

— От всички напитки предпочитам кафето.

— Не те обвинявам. — Касто извърна очи и с възхищение изгледа Пийбоди. — Ами ти, Ди Ди? Какво ще кажеш за една студена бира?

— Полицай Пийбоди е на служба — побърза да се намеси Ив, когато асистентката ѝ объркано запелтечи. — Освен това имаме много работа.

— В такъв случай няма да ви преча. — Той свали краката си от бюрото и се изправи. — Защо не ми се обадиш, когато не си на служба, Ди Ди? Знам едно ресторантче, където сервират най-страхотните мексикански ястия отвъд Рио Гранде. Ив, уведоми ме, ако промениш решението си за пробата.

Когато русокосият красавец без да бърза напусна канцеларията, Ив нареди:

— Затвори вратата, Пийбоди. И избърши лигите от брадичката си.

По-младата жена машинално вдигна ръка, сетне усети, че ѝ се подиграват и се намръщи още по-силно.

— Не виждам какво е толкова смешно, лейтенант.

— Престани да ме наричаш „лейтенант“. Всеки, който позволява да го наричат Ди Ди, пада пет степени в очите ми. — Ив се отпусна на

стола, на който досега беше седял Касто. — По дяволите, питам се какво искаше.

— Мисля, че го каза недвусмислено.

— Не, едва ли е дошъл само за това. — Приведе се, включи компютъра и провери дали са нарушени защитните кодове. Не откри нищо нередно. — Не мога да разбера дали се е опитвал да проникне във файловете ми.

— Но защо да го прави?

— Много е амбициозен. Ще привлече вниманието на началството, ако приключи разследването преди мен. Освен това от отдел „Наркотици“ не обичат да споделят славата.

— Като че пък ние обичаме — сухо отбеляза Пийбоди.

— Не, по дяволите. — Ив вдигна поглед и се усмихна. — Да се залавяме с рапорта. Налага се да повикаме извънземен токсикологичен експерт. Следователно трябва добре да аргументираме този огромен разход, който ще съсипе и без това мизерния ни бюджет.

След трийсет минути ги повикаха в кабинета на началника на полицията.

Ив харесваше началника Тибъл. Той беше исполин, който ценеше смелите предложения, а по сърце си оставаше обикновен полицай, макар да се бе издигнал на важен пост. След отвратителната смрад, която беше оставил предшественикът му, градът и полицията се нуждаеха от полъха на свеж въздух, чието олицетворение беше Тибъл.

Нямаше представа за какво ги е повикал. Ала моментът на истината настъпи, когато ги поканиха в кабинета и тя видя Касто и неговият шеф.

— Моля, заповядайте. — Тибъл им посочи свободните столове. Ив стратегически побърза да се настани до командир Уитни.

— Повиках ви да уредим едно малко недоразумение — започна началникът. — Ще разрешим проблема незабавно и завинаги. Лейтенант Далас, разбирам, че сте натоварена с разследването на убийствата на Пандора и на Йохансен.

— Да, сър. Повикаха ме да разпозная Йохансен, тъй като беше сред моите информатори. В случая с Пандора се озовах на

местопрестъплението след обаждането на Мейвис Фрийстоун, която е обвиняемата. И двете убийства все още се разследват.

— Уведомиха ме, че полицай Пийбоди временно е назначена за ваша помощничка.

— С разрешение на командир Уитни, сър.

— Така. Лейтенант Касто, Йохансен е бил и ваш информатор, нали?

— Да. Бях натоварен с друг случай, когато открили трупа му в реката, поради което ме уведомиха с голямо закъснение.

— След което „Наркотици“ и „Убийства“ се договорили да си сътрудничат при разследването.

— Вярно е. Но съвсем наскоро получих информация, която поставя двата случая под юрисдикцията на нашия отдел.

— Не е вярно, нали става въпрос за убийства! — намеси се Ив.

— Обаче при обиска е открит наркотик, който свързва двете убийства. — Касто ослепително се усмихна. — Лабораторните анализи показват, че веществото, намерено в стаята на Йохансен, е било открито и в кръвта на Пандора. Това вещество съдържа неизвестен елемент, което според член 6, параграф № 9, поставя всички подобни случаи под юрисдикцията на отдел „Наркотици“.

— С изключение на онези, които вече се разследват от друг отдел — намеси се Ив и дълбоко си пое въздух, за да се овладее. — След около час ще получите рапорта ми.

— Дори и подобни случаи не могат да се смятат за изключения без предварителното съгласие на началника, лейтенант. — Шефът на „Наркотици“ замислено допря върховете на пръстите си. — Най-важното е, че вашият отдел не разполага нито с обучени специалисти, нито с необходимата апаратура за изследване на непознати фактори. За разлика от вас ние сме напълно подготвени. Освен това смятаме, че укриването на сведения от ваша страна нарушава споразумението за съвместна дейност.

— Вашият отдел и лейтенант Касто ще бъдат уведомени, когато получат пълния ми рапорт. Повтарям — това са мои случаи и...

Уитни вдигна ръка, за да ѝ попречи да каже още нещо, за което ще съжалява.

— Лейтенант Далас е натоварена с разследването на двете убийства. Ако те по някакъв начин са свързани с наркотици, това не

означава, че автоматично преминават към отдела на лейтенант Касто.

— Извинете, командире — намеси се Касто и усмивката му помръкна. — Цялото полицейско управление знае за вашето благоразположение към лейтенант Далас — съвсем оправдано, разбира се, като се имат предвид качествата ѝ. Помолихме господин Тибъл да ни приеме и справедливо да разреши въпроса за приоритета между нашите два отдела. Звучи нескромно, но имам много повече връзки и взаимоотношения с производителите и с уличните търговци на наркотици. Докато работех като таен агент, проникнах в много предприятия за производство на химическа дрога, създадох контакти, каквито лейтенант Далас няма. Да не забравяме и факта, че вече има лице, което е обвинено в убийството на Пандора.

— Заподозряната няма абсолютно нищо общо с Йохансен — намеси се Ив. — Пандора и нашият информатор са били убити от един и същи човек, сър.

Лицето на полицейския началник остана напълно безизразно.

— Предполагам, че изразявате собственото си мнение, лейтенант Далас.

— Изразявам мнението си като полицай, сър, и ще го подкрепя с доводи в рапорта си.

— Сър, за никого не е тайна, че лейтенант Далас е близка приятелка на заподозряната — отсечено заговори капитанът. — Съвсем естествено е желанието ѝ лично да разследва случая и да потули факти, инкриминиращи Мейвис Фрийстоун.

Ив беше готова да избухне, но Тибъл я възпря, като вдигна ръка и се обърна към командира:

— Уитни, какво е вашето мнение?

— Безрезервно съм се доверявал и ще се доверявам на мнението на лейтенант Далас и гарантирам, че ще се справи.

— Съгласен съм. Капитане, не ми се нравят методите, които използвате. Ненавиждам вероломството. — Думите му попаднаха право в целта. — А сега — конкретно на въпроса. И двата отдела имат еднакво право да разследват тези случаи, тъй като става дума за непознат наркотик, по някакъв начин свързан със смъртта на най-малко двама души. Лейтенант Далас и лейтенант Касто се ползват с отлична репутация, като всеки поотделно е напълно компетентен да разследва тези случаи. Съгласен ли сте, командире?

— Да, сър. И двамата са отлични полицаи.

— В такъв случай предлагам да обединят усилията си, вместо да се занимават с глупави игри и да се борят за надмощие. Лейтенант Далас ще продължи работата си, като я задължавам да уведомява лейтенант Касто и неговия отдел за хода на разследването. Предполагам, че това решава въпроса веднъж завинаги.

Докато излизаха от кабинета на Тибъл, командирът прошепна на Ив:

— Побързай с този рапорт. И дано да се справиш по-добре следващия път, когато решиш да подкупваш Охлюва.

— Слушам, сър. — Младата жена усети как някой я докосна по рамото. Обърна се и застана лице срещу лице с Касто, който промълви:

— Все пак трябваше да опитам.

— Няма значение, нали все още съм „на кормилото“. Ще ти изпратя доклада, Касто.

— Задължен съм ти. Междувременно ще привикам доносниците си. Засега никой не знае за появата на нов наркотик. Но откритието, че дрогата може би е внесена от друга планета, ми предоставя ново поле за действие. Имам неколцина приятели в митницата, които ми дължат услуги.

Ив се поколеба, после реши, че е крайно време да изпълни препоръката на Тибъл и да започне да си сътрудничи с Касто.

— Препоръчвам ти да започнеш от междузвездна станция 5. Пандора е пристигнала от там няколко дни преди да бъде убита. Нямах време да проверя дали се е отбивала и на други станции, но ще го сторя.

— Добре. Надявам се ще ме уведомиш за резултата. — Усмихна се, плъзна ръка по рамото ѝ и хвана китката ѝ. — Имам чувството, че след като уредихме незначителните недоразумения, ще бъдем страхотни партньори. Разрешаването на този случай може да донесе повишения и на двама ни.

— Не ми пука за повишението, единственото, което ме вълнува, е да заловя убиеца.

— Естествено нашата работа е да служим на правосъдието. — Той отново се усмихна и на бузата му се появи очарователната

трапчинка. — Но не ще имам нищо против, ако успехът ми донесе повишение и по-голяма заплата. Нали не се засягаш от думите ми?

— Не. И аз бих сторила същото.

— Значи изяснихме всички въпроси. Някой ден отново ще се отбия при теб за чаша от онова вълшебно кафе. — Стисна китката ѝ и добави: — Ив, искрено се надявам да докажеш невинността на приятелката ти.

Пусна ръката ѝ и понечи да си тръгне. Ив не издържа на изкушението и извика:

— Хей, Касто.

— Какво, скъпа?

— Какво му предложи?

— На Охлюва ли? — Усмивката му беше широка като Оклахома. — Цял кашон истинско уиски. Грабна го както жаба хваща насекомо. — Отново се усмихна и ѝ намигна. — Никой не подкупва по-умело от ченгетата от „Наркотици“, Ив.

С тези думи се отдалечи.

— Ще го имам предвид — промърмори младата жена и пъхна ръце в джобовете си, ала не издържа и усмихнато заяви на Пийбоди: — Признавам, че има стил.

— И страхотен задник — добави Пийбоди, сетне осъзна, че се е изпуснала и заяви: — Мнението ми е съвсем безпристрастно.

— Но аз напълно го подкрепям. Е, победихме в тази битка. Да се опитаме да спечелим и войната.

Когато най-сетне подготви рапорта, Ив имаше чувството, че е станала разногледа. Щом изпратиха копия до всички заинтересовани, тя освободи Пийбоди. Хрумна ѝ, че има достатъчно причини да не отиде при доктор Майра.

Ала все пак в уговорения час се озова в кабинета на психотерапевтката. С удоволствие вдъхна познатия аромат на билков чай и лекото ухание на парфюм.

— Радвам се, че дойде. — Майра кръстоса крака и копринените ѝ чорапи прошумоляха. Ив забеляза, че е променила прическата си. Сега правата ѝ коса беше късо подстригана, вместо да бъде прибрана в стегнат кок. Разбира се, сините ѝ очи бяха същите: спокойни,

изразяващи разбиране и съчувствие към ближния. — Изглеждаш чудесно.

— Добре съм.

— Учудвам се, като знам на какво напрежение си подложена в службата и в личния си живот. Навярно ти е много трудно, след като най-добрата ти приятелка е обвинена в убийство по случая, който разследваш. Питам се какъв подход си избрала.

— Просто изпълнявам задълженията си. Само така ще докажа невинността на Мейвис и ще открия кой ѝ е устроил клопка.

— Не си ли раздвоена между чувството за дълг и приятелските ти чувства към Мейвис?

— Размислих и не изпитвам раздвоение. — Ив избърса длани в панталоните си. По дяволите, винаги се изпотяваха, когато влезеше в този кабинет. — Не зная как бих постъпила, ако имах дори най-малкото съмнение, че приятелката ми е виновна. Но вярвам, че не е извършила престъплението, което ми развързва ръцете.

— Навярно изпитваш облекчение.

— Точно така. Но ще се чувствам още по-добре, след като приключи разследването и докажа невинността на Мейвис. Бях доста объркана, когато ти се обадох и си запазих час, ала сега мисля, че напълно съм се овладяла.

— За теб е важно да се владееш, да не издаваш емоциите си.

— Това е задължително в моята професия.

— А в личния живот? И там ли настояваш да „управляваш кораба“?

— По дяволите, Рурк държи да изпълнява ролята на капитан.

— Да разбирам ли, че той е твой пълновластен господар?

— Не би имал нищо против, стига да му разреши. — Тя се изсмя.

— Навярно и той би казал същото за мен. Всеки от нас се стреми да поеме руля, но всъщност плаваме в една и съща посока. Рурк ме обича.

— Говориш така, сякаш си изненадана.

— Никой досега не ме е обичал истински. Някои хора умеят да говорят за любов, ала не изпитват истински чувства. Рурк сякаш чете мислите ми, но това не ме притеснява.

— Защо да те притеснява?

— Не знам. Понякога сама не мога да се понасям, но той се примирява с несъвършенствата ми. Или поне ги разбира. — В този миг

Ив осъзна, че иска да поговори с психотерапевтката за смътните и ужасяващи спомени, които понякога най-ненадейно изплуваха в съзнанието ѝ. — Може би причината е в това, че с Рурк имаме сродни съдби. От малки узнахме колко жестоки могат да бъдат хората. Как властта в ръцете на престъпници води не само до корупция, но и до пълно рухване на моралните устои. Знаеш ли, била съм с други мъже преди Рурк, но никога не съм се любила с тях. Правех секс и не изпитвах нищо, освен физическо удоволствие. Не чувствах... близост. Правилно ли се изразих?

— Струва ми се, че избра най-подходящата дума. На какво смяташ, че се дължи тази близост?

— На отношението на Рурк към мен — не би се примирил да бъде другояче. Той... — Усети как очите ѝ се насълзяват и премигна. — Той проникна в най-скришното кътче на душата ми, където не допусках никого. Отвори вратата, която бях затръшнала в страха си. Незнайно как успя — или пък аз му позволих — да завладее онази частица от съзнанието ми, погубена в детството ми, когато...

— Произнеси го на глас, Ив. Ще се почувстваш по-добре.

— Когато баща ми ме изнасили. — Младата жена тежко въздъхна и този път не успя да сдържи сълзите си. — Изнасили ме, оскверни ме, причини ми неописуема болка. Облада ме като че бях проститутка, когато бях много малка и не можех да му попреча. Понякога ме притискаше с цялото си тяло, друг път ме завързваше. Биеше ме, докато очите ми се премрежваха от болка или затискаше устата ми с длан, за да не мога да крещя. После проникваше в мен, забиваше се в мен с всичка сила, докато започнех да изпитвам болка по-ужасяваща от самия акт. Бях напълно безпомощна, нямаше към кого да се обърна. Не ми оставаше друго, освен със свито сърце да чакам поредното изнасилване.

— Осъзнаваш ли, че вината не е била твоя — промълви Майра и си каза: „Когато циреят най-сетне пробие, отровата трябва да се изстиска напълно, но много бавно и внимателно“. — Че няма причина да се укоряваш нито сега, нито в бъдеще.

Ив избърса сълзите си с opakото на дланта си.

— Мечтаех да стана ченге. Защото ченгетата имат власт да попречат на лошите хора да вършат злини. Изглеждаше ми толкова логично и лесно. След като поработих известно време в полицията,

започнах да разбирам, че на този свят има хора, които непрекъснато издевателстват над безпомощните и невинните. — Постепенно се овладя и продължи: — Осъзнах, че вината не е моя, а на баща ми и на онези, които се преструваха на слепи и на глухи. Ала бремето продължаваше да тегне на душата ми; съзнателно се опитах да забравя преживяното, за да оцелея.

— Но от известно време започна отново да си спомняш, нали?

— Животът ми сякаш започваше от времето, когато са ме открили захвърлена на улицата. Спомнях си само отделни фрагменти от случилото се преди това.

— А сега има ли промяна?

— Нахлуват нови спомени, прекалено ярки и ужасяващи. Имам усещането, че всеки миг ще узная истината. — Потърка с длан устните си и отново отпусна ръка в скута си. — Виждам лицето му, а доскоро то се губеше в мрак. Получих „просветление“, когато разследвах случая с Деблас, тъй като имаше доста сходства с преживяното от мен. После в живота ми се появи Рурк и спомените станаха по-наситени, по-ярки, започнаха да ме спохождат все по-често. Страхувам се, че някой ден ще узная истината.

— Какво искаш да кажеш?

— Бих дала мило и драго завинаги да залича тези осем години от съзнанието си — изрече Ив с неопикуемо ожесточение. — Нямам нищо общо със сегашния ми живот, не искам да унищожат щастието ми.

— Скъпа, може да ти прозвучи нелепо, но независимо от ужаса и униженията, които си преживяла през тези осем години, те са ти помогнали. Не ме гледай така учудено — помогнали са ти да бъдеш силна, да изпитваш съчувствие към невинните и към онеправданите, превърнали са те в личност с богата душевност, направили са те по-издръжлива. Спомените нямат власт над теб, не могат да те променят. Доскоро те убеждавах да се подложиш на автохипноза, но сега не я препоръчвам. Мисля, че подсъзнанието ти постепенно ще позволи на всички спомени да изплуват без външна намеса.

Ив си каза, че ако доктор Майра е права, никак не ѝ се иска да научи подробности от детството си — още не бе подготвена за това. А на глас изрече:

— Напоследък непрекъснато сънувам един и същ кошмар. Намирам се в някаква мръсна стая, осветявана от червена крушка,

която премигва. Светва и угасва, светва и угасва. Виждам легло. Празно е, но чаршафите са покрити с петна. Знам, че това е кръв, че са напоени с кръв. Виждам и себе си. Свила съм се на пода, покрита съм с кръв. Не виждам лицето си, тъй като е извърнато към стената, но все пак знам, че това съм аз.

— Сама ли си?

— Предполагам. Но не съм сигурна. Виждам само леглото, момичето на пода и мигащата червена светлина. До себе си съзирам нож.

— Когато са те открили, по тялото ти не е имало прободни рани.

Ив вдигна към Майра помътнелите си очи, изпълнени с неопишуема болка.

— Зная.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Като се прибра, Ив очакваше Съмърсет да я посрещне с намръщено изражение, което ѝ действаше като студен душ, макар че започваше да свиква с неодобрението на иконома. Изпита странно разочарование, когато той не се появи и не я удостои с някоя злобна забележка.

Младата жена влезе в малкия салон и включи сензора.

— Къде е Рурк?

Рурк е в гимнастическата зала, лейтенант. Искате ли да ви свържа с него?

— Не. — Тя реши също да отиде в залата, физическото натоварване може би ще ѝ помогне да подреди обърканите си мисли.

Премина през тайната врата в коридора, замаскирана от ламперията, слезе по стълбите до другото ниво и прекоси залата, където се намираше басейнът, заобиколен от тропически растения.

„Тук сякаш съществува един различен свят — помисли си тя. — Един от световите, които Рурк е сътворил.“ Басейнът наподобяваше лагуна, над него се намираше купол, върху който с едно натискане на различни бутони се появяваха ярки звезди и луна или грейваше слънце. В залата за холограми имаше стотици игри, които да прогонят скуката през безсънна нощ. В невероятния палат на Рурк имаше още турска баня, помещение за стрелба по мишена, малък театър и зала за медитация, надминаваща всичко, което предлагаша най-скъпите санаториуми на Земята и на други планети.

Ив си каза, че това са играчки, които могат да притежават само най-големите богаташи. Рурк вероятно би ги нарекъл „инструменти за оцеляване“ — необходимими средства за отмора в един свят, чийто ритъм ставаше все по-трескав с всеки изминал ден. Длъжна беше да признае, че той умееше да съчетава работата и почивката много по-умело от нея. Бе открил начин да се наслаждава на придобивките си и да трупа нови съкровища.

През последните месеци Ив беше получила няколко полезни урока от него, най-важният беше, че понякога трябва да забрави тревогите и отговорностите си, дори необходимостта да проникне в миналото, и да бъде просто Ив.

Тя безшумно влезе в гимнастическата зала и кодира вратата да се заключи.

Рурк не беше пестил средства за оборудването на салона. Не беше и от хората, които ненавиждат физическите упражнения и предпочитат да прибегнат до услугите на хирурзите, за да имат прекрасни, мускулести тела. Тъй като бе консервативен човек, физкултурната зала беше обзаведена освен с най-модерните уреди, още със старомодни гири и тежести, както и със система за виртуална действителност.

Когато Ив влезе в залата, Рурк бавно въртеше педалите на статичния велосипед, наблюдаваше показанията на монитора и същевременно говореше с някого по видеотелефона чрез специалните слушалки.

— Охраната е от първостепенна важност за един курорт, Тийсдейл. Ако има някаква повреда в системата, трябва да я откриеш и да я отстраниш. — Той намръщено се втренчи в монитора и завъртя педалите по-бързо. — Очевидно се налага да бъдат направени известни подобрения. Ако имаш преразход на средства, трябва да го докажеш с документи. Не, не да го оправдаеш, а да го докажеш. Очаквам доклада ти до 9:00 земно време. Край на предаването.

— Много си жесток, Рурк.

Той вдигна поглед и се усмихна.

— Бизнесът е като войната, лейтенант.

— И то война на живот и смърт, съдейки по постъпките ти. Ако бях на мястото на онзи Тийсдейл, направо бих се подмокрила от шубе.

— Точно това беше целта ми. — Той свали слушалките, премести се на друг уред и започна упражнения за стягане мускулите на бедрата. Ив понечи да вземе една гира, но остана втренчена в Рурк. Каза си, че с тази черна лента на главата изглежда като командос от старите филми. А тениската без ръкави и шортите сякаш подчертаваха великолепното му, мускулесто тяло, покрито с капчици пот. Внезапно го пожела.

— Изглеждаш адски самодоволна, лейтенант.

— Всъщност се възхищавах от тялото ти. — Наклони глава и го изгледа от глава до пети. — Имаш страхотни мускули. — Тя се приближи и опипа бицепса му. — Много си як.

Рурк предпазливо се усмихна. Забеляза, че Ив е в особено настроение, но не знаеше какво може да очаква от нея.

— Искаш ли да изпиташ силата ми?

— Да не би да си въобразяваш, че се страхувам от теб? — Без да откъсва поглед от лицето му, Ив свали кобура си и го постави на една скамейка. — Хайде, ела. — Застана на тепиха и предизвикателно сви длани в юмруци. — Да видим дали ще успееш да ме победиш.

Рурк забеляза странен блясък в очите ѝ. Ако не се лъжеше, в погледа ѝ се четеше не само предизвикателство, но и похот.

— Ив, целият съм в пот...

— Страхливец!

Рурк потръпна от обидата.

— Нека взема душ, после ще...

— Пъзльо! Известно ми е мнението на повечето мъже, че физически превъзхождат нежния пол. Тъй като не споделяш теориите им, остава да предположа, че се страхуваш да не ти видя сметката.

Последните ѝ думи направо го вбесиха. Амбицира се, изключи уреда, избърса лицето си и заяви:

— Значи искаш да премерим сили. Дадено. Давам ти няколко минути за загряване.

Кръвта ѝ лудешки пулсираше във вените ѝ.

— Достатъчно съм загряла. Обикновен ръкопашен бой, нали?

— Съгласен, но без удари. — Рурк стъпи на тепиха. Като чу презрителното изсумтяване на Ив, присви очи и обясни: — Нямам желание да насиня красивото ти лице.

— Нима се надяваш да...

Рурк реагира мигновено, препъна я и тя тупна на земята.

— Това беше фал — промърмори и скочи на крака.

— О, сега пък въвеждаш нови правила. Типична постъпка на ченге.

Двамата се приведоха и взеха да се дебнат. Рурк се опита да финтира, но тя успя да се вкопчи в него. В продължение на десет секунди борбата се водеше с променлив успех. Пръстите на Ив се хлъзгаха по мократа му от пот кожа. Рурк за малко щеше да я повали,

но тя предвиди маневрата му и се приведе по-ниско. Сетне използва преимуществото си, гъвкаво се извърна и праметна Рурк през рамото си, след което възкликна:

— Сега сме един на един.

Той се изправи и отметна косата си.

— Добре, лейтенант. Обаче мисли му, ако реша да не се въздържам.

— Нима друг път си се въздържал?

Рурк замалко отново щеше да я повали, но секунда преди това Ив осъзна, че целта му е да отвлече вниманието ѝ. Успя да се изплъзне, после двамата отново се вкопчиха един в друг. В този миг Ив използва най-сигурното си оръжие.

Пъхна ръка между краката му и леко стисна тестисите му. Рурк премигна от изненада и понечи да я целуне, но Ив го пусна и замахна.

Ударът го изпрати в другия край на тепиха. Всичко се разви толкова мълниеносно, че Рурк дори не успя да изругае. Тежко тупна на земята, след миг Ив допря коляно в чатала му и притисна плещите му към тепиха.

— Туш, приятелче. Губиш.

— Лесно е да победиш с непозволени средства.

— Трябва да се научиш да приемаш загубите с достойнство.

— Не мога да споря с теб, след като има опасност да ме кастрираш.

— Добре. Сега ще правя с теб каквото си поискам.

— Нима?

— Точно така. Нали съм победителка. — Наклони глава и се наведе да съблече тениската му. — Ако ми се подчиняваш, няма да ти причиня зло. О, не, миличък! — Когато той протегна ръце към нея, Ив го сграбчи за китките и отново го повали на тепиха. — Тук командвам аз. Не ме принуждавай да използвам белезници.

— Хм. Интересна заплаха. Защо не... — Той не можа да довърши, тъй като Ив жадно впи устни в неговите. Инстинктивно понечи да я докосне, да я притисне до себе си, ала осъзна, че любимата му иска нещо повече, нещо по-различно. Затова реши да не ѝ се противопоставя.

— Ще правя с теб каквото си пожелаеш, сега си ми паднал. — Ив ухапа устната му и той усети как по цялото му тяло преминава гореща

тръпка.

Главата му се замая, задъха се, прошепна й: „Бъди нежна“ и дочу смеха й, в който се прокрадваше топлота.

— О, надявай се.

Ръцете й се вкопчиха в него, жадните й устни нетърпеливо потърсиха неговите. Безумната й страст сякаш бликаше от нея и проникваше в Рурк със странна, неизчерпаема енергия. Той реши да й угоди, като се престори на изцяло отдаден на властта й. Ала след няколко секунди загуби контрол над себе си.

Ив обсипа тялото му с целувки, като от време на време нежно го захапваше. Рурк усети как му прималя, когато тя го взе в устата си. С огромно усилие на волята се въздържа да не експлодира.

— Не ми прави номера! — Ив лекичко го ухапа по бедрото и постави ръка там, където досега бе устата й. — Искам да се изпразниш. — Засмука го и прошепна: — Сега!

Видя как очите му помътняха, след секунди тялото му се сгърчи в неопишуем оргазъм. Засмя се и победоносно заяви:

— Отново спечелих.

— Господи! — Той с усилие вдигна ръце и я прегърна. Чувстваше се напълно безсилен, срамуваше се, че е загубил контрол, но същевременно изпитваше странно опиянение. — Не знам дали да ти се извиня или да ти благодаря.

— Не бързай. Още не съм свършила.

Идваше му да се изсмее, но Ив вече страстно го целуваше по шията и караше морното му тяло да тръпне.

— Скъпа, дай ми няколко минути отдих.

— Не! — възкликна тя, опиянена от удоволствие и от чувството на превъзходство. — Само се подчинявай!

Яхна го и свали ризата си. Без да откъсва поглед от лицето му, прокара ръце по тялото си, докосна гърдите си. Рурк я гледаше като хипнотизиран. Тя се усмихна, хвана ръцете му и го накара да я прегърне. Въздъхна и затвори очи.

Макар вече да познаваше допира на дланите му, всеки път изпитваше различно усещане, различна възбуда. Пръстите му я докосваха така, както музикант докосва струни, дразнеха зърната, й, докато пламнат и Ив изпадна в пламенна страст.

Като усети желанието му, тя се изви назад и Рурк покри с устни центъра на страстта ѝ. Ив обхвана главата му с длани и напълно се отдаде на усещанията — докосването на устните му, което бе ту нежно, ту брутално, на силните му пръсти, вкопчени в бедрата ѝ, на странния аромат на пот и секс. А когато Рурк отново я целуна, тя усети невероятния вкус на необуздана похот.

Рязко се отдръпна и той изстена. Бързо стана и почувства, че краката ѝ треперят, а тялото ѝ сякаш бе натезало. Не бе необходимо да обяснява на Рурк, че никога преди това не е изживявала подобно нещо. Той вече знаеше истината. Също както Ив знаеше, че с нея Рурк изпитва по-голямо щастие и наслада, отколкото с която и да е друга жена.

Стоеше изправена пред него и вече не се стараеше да се овладее, вече не се смущаваше, че цялото ѝ тяло се разтърсва от страст. Захвърли обувките си, разкопча джинсите си и те се смъкнаха в краката ѝ.

Цялата пламна, когато Рурк я огледа от глава до пети, после отново впери очи в лицето ѝ. Никога не се беше замисляла дали притежава красиви форми. Професията ѝ изискваше тялото ѝ да бъде силно и гъвкаво. Но Рурк ѝ даде да разбере, че е прекрасна, че се възхищава от нея. Тя потръпна, коленичи до него, наведе се, целуна го по устните и почувства неописуемо удоволствие от допира.

— Все още командвам аз — прошепна и се изправи.

Рурк се усмихна, без да откъсва очи от нейните.

— Прави с мен каквото пожелаеш.

Тя предпазливо се отпусна върху него, така че проникването му да е мъчително бавно. Когато го почувства дълбоко в себе си, тялото ѝ се разтърси от първия оргазъм. От гърдите ѝ се изтръгна стон, тя се изви назад. Сетне отново се приведе, сграбчи ръцете му и ритмично се задвижи, сякаш яздеше.

В съзнанието ѝ избухнаха хиляди звезди, кръвта запулсира във вените ѝ. Зад притворените ѝ клепачи лудешки затанцуваха пъстроцветни багри. Не усещаше нищо, освен тялото на Рурк, на което сякаш не можеше да се насити. Достигаше връхната точка и когато ѝ се струваше, че не би могла да понесе подобно върховно удоволствие, следваше нова кулминация. Най-сетне страстта ѝ позатихна и тя

изтощено се изтегна върху Рурк. Отпусна глава на гърдите му и зачака обзелото я безумие да премине.

— Ив.

— Какво?

— Сега е мой ред.

Младата жена неразбиращо премигна, когато той я обърна по гръб. Внезапно осъзна, че не е изпитал върховната наслада.

— Помислих, че ти... че ние...

— Само ти — промърмори Рурк и видя изражението ѝ, подсказващо едновременно изненада и удоволствие. — А сега ми се подчинявай.

Тя понечи да се засмее, но от гърдите ѝ се изтръгна стон.

— Има опасност да умрем, ако продължаваме в същия дух.

— Струва си риска. Не, не затваряй очи. Гледай ме. — Когато ускори ритъма, видя как очите ѝ помътняват, дочу задавения ѝ вик, щом проникна още по-дълбоко в нея.

След миг се вкопчиха един в друг, ръцете ѝ търсеха опора, а Рурк все по-безмилостно я обладаваше. Очите ѝ се премрежиха. Той впи устни в нейните и заглуши писъка ѝ.

Все още лежаха вкопчени като двама боксьори, изпаднали в нокдаун, и се опитваха да си поемат въздух. Рурк пръв се освободи и се изтегна до нея. Макар гърдата ѝ да бе на сантиметри от устните му, той установи, че няма сила да се възползва от това.

— Не усещам пръстите на ръцете, нито на краката си! — възкликна Ив. — Да нямам някакво счупване.

С огромно усилие Рурк се отдръпна.

— Сега по-добре ли си?

Тя се опита да си поеме въздух.

— Така ми се струва.

— Причиних ли ти болка?

— Моля?

Рурк повдигна брадичката ѝ и забеляза обърканото ѝ изражение.

— Няма значение. Приключи ли с мен?

— Засега.

— Слава богу. — Той отново легна и се опита да възстанови равномерното си дишане.

— Изглеждаме ужасно.

— От време на време трябва да се изпотещ, докато правиш любов, за да се подсетиш, че си човек, а не робот. Хайде, ела!

— Къде?

— Скъпа моя — той я целуна по мокрото от пот рамо, — трябва да вземеш душ.

— О, не! Възнамерявам да не мръдна от тук през следващите няколко дни. — Сви се на кълбо, прозина се и добави: — Ти върви.

Рурк поклати глава. Събра сетните си сили и стана. Пое си дълбоко въздух, наведе се и праметна младата жена през рамото си. Тя промърмори:

— Браво, да се възползваш от една изтощена жена!

— Не само изтощена, но и адски тежка — промълви той, прекоси гимнастическата зала и влезе в банята. Прегърна още по-здро Ив, усмихна се лукаво и се обърна така, че водната струя от душа да пада право върху лицето ѝ. След това нареди на робота:

— Температура двайсет градуса, максимална сила на струята.

— Двайсет... — промълви Ив, сетне изпищя и започна да ругае. Крясъците ѝ изпълниха малкото помещение.

Отчаяно се опита да се изтръгне от желязната хватка на Рурк, който я стисна още по-здро и гръмогласно се разсмя, без да обръща внимание на клетвите ѝ.

— Трийсет и пет градуса. Веднага! — успя да нареди тя и се задъха от внезапната промяна на температурата. — Ще те убия, Рурк! Само почакай да се размразя.

— Полезно е за теб — промълви той, спусна я на пода и ѝ подаде сапуна. — Побързай, лейтенант. Умирам от глад.

Тъй като изпитваше същото, Ив промърмори:

— Ще те убия по-късно, след като се нахраня.

След по-малко от час вече беше взела душ, беше се облякла и седеше на масата. Когато Рурк постави пред нея чиния със сочна телешка пържола, Ив заяви:

— Знаеш ли, че ще се омъжа за теб само защото умееш да се любиш и поднасяш страхотна храна.

Той отпи от чашата с червено вино, докато я наблюдаваше как усърдно се храни. Сетне промълви:

— Така си и мислех.

Ив набоде едно пържено картофче и добави:

— И заради красивото ти лице.

— Казвали са ми го и преди.

Естествено това не бяха причините, поради които беше решила да предприеме най-важната стъпка в живота си, но съвсем не бяха за пренебрегване, и в момента допринасяха за доброто ѝ настроение. Разнежено се усмихна и попита:

— Как е Мейвис?

Той очакваше въпроса ѝ, но беше разбрал, че когато Ив се прибра тази вечер, имаше нужда първо да се освободи от някаква натрапчива мисъл.

— Добре е. Затворили са се с Леонардо в апартамента ѝ като две влюбени птиченца. Вероятно ще можеш да разговаряш с тях едва утре сутринта.

Ив отново се съсредоточи върху пържолата си и едва свари да попита помежду две хапки:

— Какво е мнението ти за него?

— Мисля, че е отчаяно, дори трогателно влюбен в Мейвис. И тъй като подобни емоции донякъде са ми познати, му влизам в положението.

— Не можем да установим алибито му за нощта, когато е било извършено убийството. — Тя отпи от виното си. — Имал е мотив, както и възможност за това. Няма веществени доказателства, уличаващи го в деянието, но престъплението е извършено в неговото ателие и оръжието е негова собственост.

— Нима си въобразяваш, че е убил Пандора, сетне е нагласил всичко така, че вината да падне върху Мейвис?

— Не. — Тя остави чашата си. — Колко по-лесно би било, ако действително го мислех. — Нервно забарабани с пръсти по масата и опита: — Познаваш ли Джери Фицджералд?

— Срещали сме се. — Изчака секунда и добави: — Не, не съм спал с нея.

— Не съм те и питала.

— Просто те улеснявам.

Ив сви рамене и отново взе чашата си.

— Първото ми впечатление е, че е умна, амбициозна, упорита... изобщо костелив орех.

— Обикновено не грешиш в преценките си.

— Не съм много наясно с игрите в света на висшата мода и манекените, но направих известни проучвания. Моделите от ранга на Фицджералд получават огромни суми, радват се на престиж и на интереса на медиите. Спонсорирането на ревюто на Леонардо, което се очаква с огромен интерес, ще накара всички да заговорят за нея, ще ѝ донесе освен пари и слава. Навярно затова е готова да замести Пандора.

— Да се надяваме, че ревюто ще има очаквания успех — промърмори Рурк. — В противен случай спонсорът ще бъде на загуба.

— Джери е любовница на Джъстин Йънг и призна, че Пандора е искала да го примами обратно в леглото си.

— Не мога да си представя, че Джери Фицджералд би изпаднала в убийствена ярост заради който и да било мъж.

— По-скоро би убила съперница, която е дръзнала да ѝ отнеме любимия моделиер — съгласи се Ив, — но има и още нещо.

Накратко му разказа за връзката между убийствата на Бумър и на Пандора — наркотикът с неизвестен състав.

— Не можахме да открием кутийката с дрогата — завърши тя. — Някой е проникнал преди нас в дома на Пандора и е знаел какво търси и къде да го открие.

— Джери публично се е обявила против употребата на наркотици. Естествено, това е реклама — промълви Рурк. — А в случая става въпрос за огромна печалба, не за вземане на дрога само за удоволствие.

— Напълно съм съгласна с теб. От този нов наркотик, към който се пристрастяваш лесно и който притежава силно въздействие, може да потече златна река. Фактът, че би могъл да се окаже смъртоносен, няма да попречи нито на продажбата, нито на употребата му.

Тя отмести чинията, без да довърши пържолата, при което Рурк се намръщи. Липсата на апетит при Ив подсказваше, че е разтревожена.

— Имам чувството, че разполагаш с факти, които ще подпомогнат на разследването, Ив. И които свидетелстват, че Мейвис е невинна.

— О, да. — Тя нервно скочи от стола. — Попаднах на следа, която води до задънена улица, Фицджералд и Йънг взаимно доказват алибито си. Дисковете от системата за сигурност потвърждават, че двамата са се намирали в дома на Йънг по времето, когато е извършено убийството. Освен ако единия от тях е успял някак си да подправи записите. Редфорд няма алиби или по-точно — алибито му не струва пукната пара, но не мога да го обвиня в престъпление. Поне засега.

Рурк разбра, че ръцете я сърбят да арестува продуцента. Реши да я поразпита по-подробно.

— Какво мислиш за него?

— Че е груб, безскрупулен и егоист.

— Изглежда не ти е допаднал.

— Никак. Опита се да хитрува, а на лицето му беше изписано такова самодоволство, сякаш казваше: „Вижте как ще праметна тъпото ченге, без да си напругам мозъка“. Освен това, подобно на Йънг и Фицджералд, той доброволно ми предложи информация. Нямам доверие на подобни доброволци.

„Желязната логика на едно ченге“ — помисли си Рурк, а на глас каза:

— Сигурно щеше да му имаш повече доверие, ако трябваше насила да го караш да проговори.

— Точно така. — За нея това беше едно от основните правила. — Изгаряше от желание да ме осведоми, че Пандора е използвала наркотици, Фицджералд се постара да ме убеди в същото. А пък тримата едва ли не с наслаждение ми съобщиха, че не са обичали жертвата.

— Предполагам не ти е минало през ума, че може да са напълно честни.

— Когато хората са толкова откровени, особено пък с ченге, обикновено имат задни мисли. Ще се поразровя, дано откроя нещо повече. — Тя закрачи из помещението, сетне отново се настани до масата. — Има и един тип от „Наркотици“, с когото си кръстосахме шпаги.

— За Касто ли говориш?

— Да. Искаше да се заеме с двата случая, които разследвам, а когато шефът го отрязва, се престори, че се е примирил. Няма начин да работим на равни начала с него. Втълпил си е, че трябва да получи повишение.

— Нима ти не се стремиш към същото?

Тя ледено го изгледа.

— Когато го заслужа.

— А междувременно с удоволствие ще си сътрудничиш с Касто.

— Млъкни, Рурк! Работата е там, че ми трябва неоспоримо доказателство за връзката между убийствата на Бумър и Пандора. Необходимо е да открия човека, който е познавал и двамата. А дотогава над Мейвис ще тегне заплахата да бъде съдена за убийство.

— Доколкото разбирам, трябва да проведеш разследването в две посоки.

— И кои са те?

— Бляскавият свят на висшата мода и мръсните задни улички. — Извади цигара, запали я и продължи: — Къде каза, че е била Пандора, преди да се върне на Земята?

— На станция „Звездна светлина“.

— Притежавам няколко заведения там.

— Господи, каква изненада! — иронично възкликна Ив.

— Мога да поразпитам тук-там. Хората от обществото, в което се движеше Пандора, не реагират особено дружелюбно на появата на ченгета.

— Ако не науча необходимото, лично ще замина за „Звездна светлина“.

Някаква странна нотка в гласа ѝ го накара да я изгледа.

— Какъв е проблемът?

— Няма никакъв проблем.

— Ив, не можеш да ме заблудиш.

— Никога не съм напускала планетата.

Той я изгледа смаяно.

— Какво? Никога ли?

— Повечето от нас не ходят в междупланетни командировки, когато им се прииска. На Земята има предостатъчно работа за обикновените хора като мен.

— Няма причини да се страхуваш — промълви той, тъй като заядливите й думи не успяха да го заблудят. — Пътуването в космоса е по-безопасно от шофирането из града.

— Дрън-дрън — промърмори тя. — Освен това не съм казала, че се страхувам. Ако се наложи, ще замина. Но бих предпочела да не го правя, това е всичко. Все пак се налага да побързам, за да измъкна Мейвис от тази каша.

— О, да, вярвам ти — промълви Рурк и развеселено си помисли, че „железната“ Ив Далас все пак има някаква слабост. — Предлагам да разуча каквото мога.

— Но ти не си полицай.

— Проучването ще бъде съвсем неофициално, разбира се.

Тя го изгледа, забеляза насмешливо проблясващите му очи, в които се четеше разбиране, и въздъхна.

— Съгласна съм. Между другото случайно да разполагаш с експерт по извънземна флора?

Рурк вдигна чашата с вино и се усмихна.

— Всъщност...

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив реши, че разследването я води в прекалено много посоки. Реши да се насочи натам, където обстановката ѝ е най-добре позната — улиците на Ню Йорк. И да действа сама.

Ала преди това нареди на Пийбоди да провери един куп данни и позвъни на Фийни с въпрос дали не разполага с нови сведения.

Тръгна сама, тъй като нямаше настроение за банални разговори, не искаше да я заглеждат отблизо. Беше прекарала ужасна нощ и ѝ личеше.

Сънува кошмар, по-страшен от всички досега. Ужасът сякаш се вкопчи в гърлото ѝ и започна да я задушаваша. Тя се сепна, бе обляна в пот, а от гърдите ѝ се изтръгваха приглушени ридания. Забеляза, че навън се зазорява. За щастие беше сама в леглото — Рурк бе вече в банята.

Ако я беше видял или бе чул виковете ѝ, никога нямаше да ѝ позволи да излезе. Подтиквана от излишна гордост, тя направи всичко възможно да не се срещнат, остави му кратка бележка и тихичко напусна къщата.

Не се обади и на Мейвис, но на излизане се засече със Съмърсет, който я удостои със смразяващ поглед.

Ив му обърна гръб и отвори външната врата. Измъчваше я странното усещане, че загърбва нещо много, много важно.

Надяваше се да намери утеха в работата — справяше се с нея, там нямаше неизвестни, които да я терзаят. Спря пред „Дърти Клъб“ в Ийст Енд и излезе от колата.

— Здравсти, белокожо сладурче.

— Как я караш, Крак?

— Ами не си давам много зор. — Крак се ухили. Чернокож исполин, чието лице беше покрито с татуировки. Гръдният му кош напомняше варел. Носеше туника, отворена на гърдите и украсена с пера, която стигаше малко под коленете му и разкриваше розовата му набедрена препаска. — Ама и днес ще е една жега...

— Имаш ли време да ме почерпиш с нещо студено?

— За теб — винаги, сладурче. Да не би да си решила да послушаш съвета на чичо Крак, да се откажеш от полицайството и да покажеш хубавото си задниче в нашия клуб?

— Може би ще го сторя, но в следващия си живот.

Чернокожият се изкикоти и потупа лъскавия си, издут корем.

— Мама му стара, хич не вдявам защо толкова си падам по теб. Всеки път идваш и веднага почваш да командваш стария Крак.

Ив си каза, че е била и в по-долнопробни клубове, но за щастие беше посещавала и далеч по-изискани. Лъхна я застоял въздух, примесен с миризма на евтин парфюм и алкохол, на дим, потни тела и безразборен секс.

Беше прекалено рано дори за най-редовните посетители. Столовете бяха преобърнати върху масите, някой очевидно беше правил неуспешни опити да измие с парцал невъобразимо мръсния под.

Ала бутилките на бара блестяха под разноцветните светлини. Вдясно на сцената танцьорка с розово трико разучаваше нови стъпки под съпровода на невидим оркестър.

Крак кимна на дроида зад бара, после на танцьорката и те побързаха да се отдалечат.

— Какво ще пиеш, хубавице?

— Кафе.

Исполинът застана зад плота, без да престава да се усмихва.

— Готово. Какво ще кажеш да ти капна от моя специалитет?

Ив вдигна рамене и си каза: „Когато си в Рим...“.

— Защо не? — отвърна и впери поглед в него.

Крак програмира кафето и отключи някакъв шкаф, от който извади бутилка, подходяща на някой гном от приказките. Младата жена се облегна на недотам чистия плот, вдъхна познатата миризма и се поотпусна. Знаеше защо харесва Крак — нощния пазач на клуба, когото почти не познаваше, но все пак разбираше. Навярно защото исполинът принадлежеше към свят, в който тя беше прекарала почти целия си живот.

— А сега ще кажеш ли на Крак какво те води на това лошо място, захарче? Играеш си на ченге, така ли?

— Страхувам се, че си прав. — Тя отпи глътка от кафето и за малко да се задави. — Страхотен специалитет, няма що!

— Пазя го само за най-любимите ми хора. Уверявам те, че е законно. Почти. — Той намигна. — Какво искаш от чичо Крак?

— Познаваш ли един тип на име Бумър? Всъщност това му беше прякорът. Истинското му име бе Картър Йохансен. Играч на дребно. Доставяше информация на полицията.

— Знам го. Обаче нахрани рибите, нали?

— Точно така. Някой го е очистил. Имал ли си вземане-даване с него?

— Ами, мяркаше се тук от време на време. — Исполинът изпи на екс една чашка от специалитета си, без да го разрежда. Примлясна от удоволствие и продължи: — Понякога беше бъкан с мангизи, друг път — без пукната пара. Обичаше да гледа стриптийза и да дрънка мръсотии. Ама не мога да разбера на кой му е притрябвало да ликвидира стария — той не пречеше на никого. Чух, че чак лицето му било смазано.

— Вярно е. Чудя се защо.

— Ако питаш мен, сигурно е настъпил някого по мазола. Старецът все слухтеше. А пък като пийнеше повечко, устата му не преставаше да мели.

— Кога го видя за последен път?

— Ха сега де, не мога да се сетя. Обаче със сигурност е било преди няколко седмици. Май една вечер цъфна с цял джоб мангизи. Взе си една бутилка, няколко хапчета и си поръча стая. Лусил се качи с него. Не, не беше Лусил, а Хета. К'во да правя, сладурче, всички вие, белите момичета, сте досущ еднакви. — Исполинът шеговито намигна.

— Обяснил ли е на някого откъде има толкова много пари?

— Може да е казал на Хета, беше страшно мотан. Изглежда я беше пратил за още хапчета. Изфукал се, че ще става импресарио или нещо подобно. Тъкмо се майтапехме с тая му служба и не щеш ли, дядката изскочи на сцената дибидюс гол. Щяхме да изпопукаме от смях. Горкичкият, имаше най-нещастното пикало, което си виждала.

— Доколкото разбирам, празнувал е сключването на някаква сделка.

— И аз така си мисля. После в клуба взе да става напечено. Пукнах няколко глави, изхвърлих няколко типа на улицата. Сега се

сецам, че както си стоях на прага и старият Бумър профуча покрай мен. Гепих го на шега, ама ми направи впечатление, че вече не беше на върха на щастието. Стори ми се, че а-ха и ще напълни гащите.

— Каза ли нещо?

— Не. Изтръгна се от ръцете ми и си плю на петите. Май тогава го видях за последен път.

— Кой ли го е изплашил? С кого е разговарял?

— Това не мога да ти кажа, бонбонче.

— През онази нощ видя ли в клуба някои от тези личности? — Ив извади фотографиите от чантата си и ги подреди като ветрило върху плота. Бяха на Пандора, Джери, Джъстин, Редфорд и — тъй като процедурата го изискваше — на Мейвис и Леонардо.

— Хей, тия двете ги познавам. Викат, че били топ манекенки. — Той нежно докосна с дебелите си пръсти снимките на Пандора и Джери. — Червенокосата чат-пат се отбива тук и гледа да забърше някое гадже. Може да е била в клуба през онази нощ, ама не съм сто процента сигурен. Другите не са сред нашите „редовни посетители“, както се изразява шефът. Поне аз не ги познавам.

— Виждат ли си някога червенокосата с Бумър?

— Ами, притрябвал ѝ е тоз дъртак. Тя си падаше по яки, тъпи и млади. Бумър беше само тъп.

— Чувал ли си за някакъв нов наркотик, Крак?

Лицето му стана безизразно, усмивката му помръкна.

— Не, не съм.

Ив знаеше, че няма да получи друга безплатна информация. Безмълвно извади няколко кредита и ги постави на бара.

— Отпушиха ли ти се ушите?

Чернокожият впери очи в монетите, сетне я погледна право в лицето. Тя разбра безмълвната му подкана и прибави още няколко кредита. Крак протегна огромната си длан и монетите изчезнаха.

— Подочух напоследък за нещо ново. Било страшно готино, действало дълго и струвало майка си и баща си. Май му викали „Безсмъртие“. Обаче още не ми е попадало. Хората тук не могат да дават луди пари и изчакват цената да падне, което пък означава, че ще минат поне още няколко месеца, докато се докопат до новото удоволствие.

— Бумър споменавал ли е нещо по въпроса?

— Не думай, значи с това се е занимавал. — Крак замислено я изгледа. — Копче не ми е казал. Обаче подочух това-онова. Говори се, че новата дрога е направо страхотна — нещо като предварителна реклама — ама не съм чул някой да я е опитвал. Така се прави бизнес — усмихна се той. — Предварително пускаш слухове, после ония, дето се друсат, са готови да дадат мило и драго за новото удоволствие.

— Действително това е доходен бизнес. — Ив се приведе към него и добави: — Да не си посмял да опиташ от този наркотик, Крак. Смъртоносен е. — Когато исполинът иронично се усмихна, тя постави ръка върху огромната му длан. — Не се шегувам. Това е бавно действаща отрова. Ако хора, за които милееш, се друсат, предупреди ги да не посягат към тази гадост, в противен случай няма дълго да са между живите.

Той я изгледа с невярващи очи.

— Май не се майтапиш, белокожке. Нали не се опитваш да ме поднасяш, както правят повечето ченгета?

— Говоря съвсем сериозно. Тръгнеш ли да вземаш от новия наркотик, след около пет години нервната ти система се „претоварва“ и настъпва смърт. Най-страшното е, че производителите знаят как действа дрогата.

— И хич не им пука, щото приходите са огромни, нали?

— Точно така. А сега ми кажи къде мога да намеря Хета.

Исполинът въздъхна и поклати глава.

— И да предупредя приятелчетата, няма да ми повярват. Особено онези, които вече са се наточили за новото удоволствие. — Погледна Ив и сякаш едва сега осъзна, че го е попитала нещо. — Хета ли? По дяволите, хабер си нямам. Не съм я мяркал от седмици. Момичетата като нея работят ту в едно заведение, ту в друго.

— Знаеш ли й фамилията?

— Мъпит. Чух, че живеела под наем, май адресът беше Девето авеню 120. А пък ти, сладурче, ако размислиш и решиш да заемеш мястото й, старият Крак ще те уреди.

Портиерът на сградата, намираща се на Девето авеню 120, уведоми Ив, че Хета Мъпит дължи наем за три седмици и въобще не се

е вясвала. Ако не благоволи да уреди дълга си в разстояние на четирийсет и осем часа, имуществото ѝ щяло да бъде конфискувано.

Ив изслуша гневната му тирада, сетне се изкачи до третия етаж — сградата беше толкова мизерна, че дори нямаше асансьор. Бе взела шперцовия ключ от портиера, който сигурно, го бе използвал да провери какво е „имуществото“ на наемателката.

Влезе и се огледа. Стаичката имаше само един прозорец. Хета очевидно се бе опитала да прикрие мръсните стъкла с розова завеса с къдрички по края. Върху тясното легло бяха нахвърляни розови възглавнички, с намерението да се придаде уют на мизерната стая. Ив се зае с обиска. Откри бележник с адреси, спестовна книжка с влог над три хиляди кредита и шофьорска книжка с изтекъл срок, където бе посочено, че Хета живее в Джърси. Видя и няколко снимки в рамка.

В гардероба нямаше много дрехи. На горната му полица се мъдреше очукан куфар, следователно Хета не беше заминала. Ив прослуша записите от разговорите по видеотелефона, после изкопира съдържанието на дисковете и шофьорската книжка.

Помисли си, че ако Хета все пак е заминала, трябва да е взела само пари в брой и разрешителното си за компаньонка, но нито една рокля.

Това беше направо невероятно.

Върна се в колата си и по видеотелефона се свърза с моргата.

— Интересувам се от жена с неустановена самоличност. Руса, двайсет и осем годишна, висока метър и седемдесет. Изпращам копие от фотографията ѝ, взета от шофьорската ѝ книжка.

След няколко минути, докато пътуваше към полицейското управление, видеотелефонът иззвъня.

— Лейтенант, имаме труп, който отговаря на описанието ви. Необходими са ни кръвна проба и отпечатъци от пръстите, за да бъдем напълно сигурни. Идентификация по фотографията е невъзможна.

— Защо? — попита Ив, макар вече да се досещаше за отговора.

— Защото лицето на жената почти липсва.

Пръстовите отпечатъци на неидентифицирания труп съответстваха с тези на Хета Мъпит. Полицейската служителка, натоварена с изясняване самоличността на мъртвата, покани Ив в

канцеларията си и ѝ връчи трите папки. Очевидно бързаше да се отърве от задълженията си.

— Ама че небрежна работа — обърна се Ив към Пийбоди. — Разполагали са с отпечатъците на Мъпит, тъй като, подобно на всички лицензирани компаньонки, тя е имала специално досие. Онази Кармайкъл е могла да я идентифицира преди седмица.

— Според мен хич не ѝ е пукало за работата.

Ив овладя гнева си и хвърли поглед към помощничката си.

— Следователно мястото ѝ не е в полицията, нали? Вече имаме улика, която свързва убийствата на Хета, Бумър и на Пандора. Провери ли възможността да са били ликвидирани от един и същи човек?

— Според компютъра вероятността е 96%.

— Слава богу! — облекчено възкликна Ив. — Веднага ще предоставя сведенията в прокуратурата. Кой знае, може да ги убедя да оттеглят обвинението срещу Мейвис, поне докато открием повече доказателства. Но ако откажат... — Тя погледна Пийбоди в очите. — Тогава ще уведомя Надин Фарст. Съзнавам, че ще наруша служебния устав и те предупреждавам, че докато ми помагаш в разследването на тези убийства, ще бъдеш обвинена наравно с мен. Рискуваш да получиш мъмрене. Мога да предложа да бъдеш върната на предишната си служба.

— Бих отчела подобно действие като мъмрене, лейтенант. И то напълно незаслужено.

За миг Ив замълча, сетне промълви:

— Благодаря, Ди Ди.

Пийбоди настръхна.

— Не ме наричайте така.

— Дадено. А сега искам лично да предадеш на капитан Фийни всички данни, с които разполагаме. Не желая да ги изпращам по каналния ред, не и преди да се срещна с прокурора. Ако не получа желаниния резултат, двете с теб ще проведем собствено разследване.

Забеляза блясъка в очите на Пийбоди и се усмихна. Знаеше какво е да бъдеш начинаещо ченге, което се сблъсква с първия сериозен случай в кариерата си.

— След като предадеш документите на Фийни, отиваш в клуба, където е работела Хета. Ще търсиш Крак — той е един огромен негр, няма начин да не го забележиш веднага. Кажу му, че работиш за мен и

че Хета е мъртва. Постарай се да измъкнеш колкото е възможно повече от него, както и от всички присъстващи. Поинтересувай се кои са били приятелите на Хета, дали е споделила нещо за Бумър през онази нощ, кои са били постоянните ѝ клиенти и така нататък. Знаеш стандартната процедура.

— Да, лейтенант.

Ив прибра папките в чантата си, изправи се и добави:

— Между другото, свали униформата, преди да отидеш в клуба. В противен случай ще подплашиш обитателите на целия квартал.

Точно за десет минути прокурорът успя да попари надеждите на Ив. Тя поспори още половин час, но знаеше, че си губи времето. Джонатан Хартли се съгласи, че вероятно съществува връзка между трите убийства. Поведението му беше очарователно. Заяви на младата жена, че се възхищава от начина, по който тя провежда разследванията, от способността ѝ да прозира истината и от стегнатите ѝ рапорти, в които няма нито една излишна подробност. Похвални били усилията на всеки полицейски служител, който прекрасно се справя с работата си и подпомага прокуратурата.

Ала все още не би могъл да оттегли обвиненията срещу Мейвис Фрийстоун. Засега веществените доказателства я уличавали в извършване на престъплението и нямал право да ги пренебрегва. Ала все пак бил готов отново да изслуша Ив, когато и ако тя разполага с факти, насочващи подозрението към друго лице.

— Тъпанар! — мърмореше си Ив, нервно блъсна вратата на „Синята катерица“ и влезе в клуба. Моментално забеляза Надин — репортерката седеше в едно сепаре и намръщено преглеждаше менюто. Щом Ив се настани срещу нея, побърза да възнегодува:

— По дяволите, защо винаги ми определяш среща тук, Далас?

— Трудно променям навиците си. — Тя се огледа и си помисли, че клубът някак си не е същият без Мейвис, която да извива глас, облечена в поредния свръхекстравагантен тоалет. Въздъхна и си поръча кафе.

— И аз искам същото. Много ли е гадно?

— Ще надмине очакванията ти. Още ли не си отказала цигарите?

Надин заяви:

— Доколкото забелязвам, сепарето е за непушачи.

— Нима мислиш, че в тази дупка обръщат внимание на такива подробности? Дай ми една цигара.

— Нали не пушиш?

— Започвам да си създавам лоши навици. Да не би да се стискаш за двата долара, които си се изръсила за тази гадост?

— О, не. — Озъртайки се да провери дали не я наблюдава някой познат, репортерката извади две цигари. — Като те гледам, май имаш нужда от нещо по-силно.

— И цигарата ще свърши работа. — Приведе се към Надин, която ѝ поднесе огънче, всмука и се закашля. — Господи! Ще опитам пак. — Отново дръпна и усети как ѝ се завива свят. Повдигна ѝ се. Тя нервно изгаси цигарата и възкликна: — Ама че гадост! Защо изобщо пушиш?

— Въпрос на навик.

— О, я стига! Все едно да твърдиш, че си свикнала да пиеш конска пикня. Последното ми напомня, че съм си поръчала кафе. — Взе чашата от процепа за сервиране и безстрашното отпи една глътка. — А сега кажи как си, с какво се занимаваш?

— Добре съм. Не, чувствам се прекрасно. Занимавам се с неща, за които досега все не намирах време. Странно, ала когато на косъм се разминах със смъртта, осъзнах, че животът е кратък и всяка минута трябва да се изживее пълноценно. Между другото чух, че Морз щял да бъде изправен пред съда — психиатричната експертиза доказала, че може да отговаря за постъпките си.

— Морз не е умопобъркан, а просто убиец.

— Просто убиец — повтори Надин и докосна шията си, все едно отново усети върха на ножа, опрян в гърлото ѝ. — Не мислиш ли, че всички убийци са ненормални?

— Не. Някои изпитват удоволствие от извършването на престъпление. Не мисли за това, Надин. Няма да ти олекне.

— Опитах се. Взех си няколко седмици отпуск, прекарах известно време заедно със семейството си. Почувствах се малко по-добре. Осъзнах, че обичам работата си. И че умея да я върша, макар да се изложих...

— Не си се изложила — нетърпеливо я прекъсна Ив. — Просто беше натъпкана с наркотици, до гърлото ти бе опрян нож и беше

изплашена до смърт. Забрави за случилото се.

— Да. Добре. Щом казваш... — Тя пусна кълбо дим през устата. — Как е приятелката ти? Не успях да ти се обадя и да ти кажа колко съжалявам, задето е загазила.

— Всичко ще се оправи.

— Обзалагам се, щом си се заела с нейния случай.

— Точно така, Надин. И ти ще ми помогнеш. Ще ти предоставя данни, получени от анонимен полицейски източник. Не, никакви записващи устройства, вземи само писалка и лист хартия — нареди тя, когато репортерката посегна да отвори чантата си.

— Както кажеш. Хайде, говори.

— Имаме три убийства и веществените доказателства говорят, че престъпленията са извършени от един и същ човек. Първата жертва, някоя си Хета Мъпит — танцьорка и компаньонка — била пребита до смърт на дващсет и осми май, приблизително в два сутринта. Повечето удари са били нанесени по главата и лицето ѝ така, че напълно да я обезобразят.

— О! — промълви Надин и замълча в очакване.

— Тялото ѝ било открито на следващия ден и тъй като мъртвата нямала документи, закарали я в моргата и зачакали някой да я потърси. По времето, когато са убили Хета, Мейвис Фрийстоун стоеше на сцената зад теб и пееше в присъствието на сто и петдесетина свидетели.

Репортерката повдигна вежди и се усмихна.

— Започва да става интересно. Продължавай, лейтенант.

И Ив се подчини.

Това беше най-доброто, което можеше да направи. Поне засега. След излъчването на репортажа всички в отдела ще се досетят кой е неназованият източник. Ала не ще могат да докажат нищо. А ако решат да я попитат, Ив бе готова да излъже, без да изпитва угризения на съвестта, тъй като ще го направи заради Мейвис, не заради себе си.

Поработи още няколко часа в канцеларията си, но първо се справи с неприятното задължение да се свърже с брата на Хета — единственият роднина на момичето, когото откриха — и да му съобщи, че сестра му е мъртва.

След тази „приятна“ интерлюдия отново се залови да проучи доклада на „метачите“ за всичко, което бяха открили в стаята на Хета Мъпит.

Безсъмнено младата жена е била убита в жилището си. Вероятно престъпникът е нанесъл само един силен удар. По тялото на жертвата нямаше наранявания, констатирана беше само фрактура на лакътната кост, което означаваше, че Хета не е имала възможност да се съпротивлява. Оръжието, с което е било извършено убийството, не беше открито.

„Също както в случая с Бумър“ — каза си Ив. Само че преди да го ликвидира, убиецът му е счупил няколко пръста, а за по-голяма убедителност, още ръката и капачетата на колената. Навярно го е подложил на изтезания, преди да го ликвидира. Бумър е имал нещо повече от информация — разполагал е с „мостра“ от наркотика, както и с неговата формула, а убиецът се е домогвал и до двете.

Ала Бумър се оказал костелив орех. Престъпникът е нямал време или не е искал да рискува и да претърси жилището му.

Защо ли е хвърлил трупа в реката? Може би за да спечели време. Обаче планът му пропаднал, тъй като тялото било открито и идентифицирано прекалено бързо. Ив и Пийбоди бяха отишли в жилището на мъртвия само часове, след като беше изваден от реката, и бяха открили вещественото доказателство.

А пък Пандора е била убита, тъй като е знаела прекалено много, искала е прекалено много, оказала се е неблагонадежден партньор в бизнеса, заплашвала е да разкрие истината на конкуренцията. „Всяка една от тези причини би била достатъчна, за да я ликвидират“ — помисли си Ив и уморено потърка чело.

Убийството на манекенката е било извършено с по-голяма жестокост, тя очевидно се е съпротивлявала. Но не бива да се пропуска фактът, че няколко часа преди това е изгълтала голяма доза „Безсмъртие“. Пандора не беше някаква жалка стриптийзьорка или второкласен доносник, който е знаел прекалено много, а властна, амбициозна и умна жена, при това, доколкото Ив си спомняше, с добре развити мускули.

Три души, убити от един и същ престъпник. Тук очевидно играеха големи пари.

Ив въведе в компютъра данните за всички заподозрени и провери финансовото им състояние.

Единственият закъсал беше Леонардо — бе затънал до уши в дългове.

Ала алчността е еднакво присъща както на бедните, така и на богатите. Ето защо Ив реши да направи по-подробни справки. Откри, че от известно време Редфорд непрекъснато е внасял и е теглил различни суми. Компютърните трансфери бяха извършвани не само от банки в цялата страна, но и от онези, намиращи се на най-близките сателити.

„Интересно“ — каза си тя, но беше още по-заинтригувана, когато се натъкна на сума от сто двацет и пет хиляди кредита, приведена от Нюйоркската банка на Редфорд директно по сметката на Джери Фицджералд.

— Било е преди три месеца — промърмори, като провери датата. — Макар двамата да твърдят, че са отлични приятели, все пак сумата е прекалено голяма. Компютър, провери дали през последната година от същата сметка на Редфорд са превеждани пари по всички сметки на Джери Фицджералд и на Джъстин Йънг.

Проверявам. Няма трансфери.

— Провери дали изобщо са извършвани преводи от Редфорд по сметките на горепосочените лица.

Проверявам. Няма трансфери.

— Добре, а сега да опитаме друго. Провери дали от която и да било сметка на името на Редфорд са били превеждани суми на която и да било сметка на името на Пандора.

Проверявам. Трансфери са извършени както следва: Десет хиляди от сметката на Редфорд в „Нюйоркска централна банка“ по сметка 2/6/58 на Пандора в същата банка. Шест хиляди от сметката му в банка „Ню Лос Анжелис“ по сметка 3/19/58 на Пандора в „Ню Лос Анжелис секюрити“. Десет хиляди от сметката му в „Нюйоркска централна банка“ по сметка на Пандора 5/4/58 в „Ню Лос Анжелис секюрити“. Дванайсет хиляди в облигации, прехвърлени от сметката му в станция „Звездна светлина“ по сметка 6/12/58 на Пандора в банката на същата станция.

Няма данни за други трансфери.

— И това ми е достатъчно. Питам се дали те е изнудвала, приятелче, или е въртяла търговията вместо теб. — За кой ли път Ив съжали, че Фийни не е до нея, после продължи работата си. — Компютър, провери какви преводи са извършени миналата година на същата дата.

Докато компютърът работеше, тя програмира автоготвача да приготи кафе и заобмисля следващите си стъпки.

Два часа по-късно очите ѝ пареха, усещаше болка в гръбнака, но вече разполагаше с предостатъчно информация, за да поиска втори разговор с Редфорд. Изпрати му по електронната поща съобщение, в което се казваше, че в десет сутринта на следващия ден той трябва да се яви в полицейското управление.

След като остави съобщения за Пийбоди и за Фийни, тя реши, че е крайно време да се прибере у дома.

Лошото ѝ настроение се помрачи още повече, когато включи телефонния секретар в колата си и чу гласа на Рурк.

— Не успях да се свържа с теб, лейтенант. Налага се спешно да замина за Чикаго и вероятно вече ще бъда там, когато получиш съобщението. Ако не успея бързо да се справя с проблемите, ще пренощувам там. Ще отседна в „Ривър Палас“, където можеш да ме потърсиш при необходимост. До утре, скъпа. Гледай да не работиш през цялата нощ — нали знаеш, че веднага ще позная.

Ив нервно изключи секретаря и промърмори:

— По дяволите, че какво друго ми остава? Не мога да заспя, когато не си до мен.

Като премина с колата през електронно охраняваната врата на парка, забеляза, че къщата е ярко осветена и за миг се обнадееди. Каза си, че Рурк е отложил срещата, уредил е проблема или пък е изпуснал самолета. Най-важното бе, че си е у дома. Усмихна се щастливо и тръгна към салона, където ехтеше смехът на Мейвис.

Влезе и видя четирима души с чаши в ръце, но Рурк не беше сред тях. „Бързо се ориентираш в обстановката, лейтенант“ — помисли си мрачно и се огледа. Другите още не я бяха забелязали.

Мейвис продължаваше да се залива от смях. Носеше тоалет, който минаваше за домашен единствено според нейните представи: червен, плътно прилепнал към тялото ѝ костюм, обшит със сребърни звезди, върху който бе облякла прозрачна зелена блуза. Притискаше се

до Леонардо, може би, за да запази равновесие, тъй като обувките ѝ бяха с тънки, осемнайсетсантиметрови токчета. Дизайнерът я прегръщаше през кръста, а в другата си ръка държеше чаша с някакво бистро и пенливо питие.

Непозната жена се бе настанила до чинията със сандвичи и ги унищожаваше с бързината и прецизността на промишлен дроид, изработващ компютърни чипове. Косата ѝ беше ситно накъдрена и боядисана в крещящи цветове. На едното ѝ ухо висеше халка, към която бе прикрепена верижка, преминаваща под заострената ѝ брадичка и достигаща до другото ѝ ухо, където беше закопчана с клипс, украсен с огромен скъпоценен камък. На едната ѝ буза бе татуирана розичка. Над зеленикавосините ѝ очи, като крила на птица, се виеха пурпурни вежди.

Пурпурен беше и мини сукманът ѝ, който едва стигаше до чатала ѝ. Беше прикрепен с тиранти, поставени така, че да прикриват зърната на голите ѝ гърди, наподобяващи малки пъпешки.

До нея се бе разположил мъж, върху чието голо теме сякаш беше татуирана географска карта. Той носеше очила с розови стъкла и отпиваше от виното си. Ив предположи, че непознатият се наслаждава на най-скъпото бяло вино от запасите на Рурк. Вместо риза мъжът носеше нагръдник с цветовете на американското знаме, а широките му бермуди достигаха до костеливите му колене.

Ив изпита непреодолимо желание незабелязано да се промъкне на горния етаж и да се заключи в кабинета си.

Внезапно зад гърба ѝ прозвуча смразяващият глас на Съмърсет:

— Вашите гости ви очакват.

— Слушай, приятел, това не са мои...

— Далас! — изпищя Мейвис и се заклатушка на невъзможно високите си токове, сетне сграбчи Ив в прегръдката си, олюля се, и двете за малко не се стовариха на пода. — Защо закъсна толкова много? Рурк трябваше да замине, обаче каза, че няма нищо против да покания Биф и Трина. И двамата умират да се запознаят с теб. Леонардо ще ти приготви нещо за пиене. Хей, Съмърсет, сандвичите са вълшебни. Толкова си мил!

— Радвам се, че ви харесват. — Икономът целият засия. Това бе най-подходящото определение за усмивката, която озари каменното му лице, преди той да изчезне в коридора.

— Хайде, Далас, купонът едва сега започва.

— Мейвис, действително имам много работа... — запротестира Ив, но приятелката ѝ насила я въведе в салона.

— Искаш ли нещо за пиене, Далас? — Леонардо се усмихна и я погледна умоляващо като кученце, което иска нещо. Съпротивата ѝ се сломи.

— Да. Чаша вино, ако обичаш.

— Виното е първокласно, не, направо вълшебно. Приятно ми е, казвам се Биф. — Човекът с географската карта на темето протегна женствената си, деликатна ръка. — За мен е чест да се запозная с лейтенант Далас, приятелката на Мейвис. Прав си, Леонардо — продължи той и очите му проблеснаха зад розовите стъкла. — Коприна в бронзов цвят ще ѝ подхожда най-добре.

— Биф е експерт по платовете — обясни Мейвис, като леко заваляше думите. — Работи при Леонардо от памтивека. Двамата ще приготвят всички тоалети за чеиза ти.

— За моя че...

— А това е Трина. Тя пък ще се заеме с косата ти.

— Не думай. — Ив почувства, че пребледнява и че ще припадне. — Ами... не смятам, че... — Ужасът ѝ беше напълно оправдан — дори напълно лишена от суетност жена би изпитала паника пред перспективата да попадне в ръцете на фризьорка, чиято коса е обагрена във всички цветове на дъгата. — Нямам нужда от...

— Всичко ще бъде гратис — обяви Трина с глас, който напомняше скърцането на ръждявали панти. — Щом помагаш на Мейвис, до края на живота си ще те фризирам безплатно. — Сграбчи кичур от косата на Ив и заяви: — Хубав косъм, обаче колежката си е оставила ръцете при подстригването.

Леонардо ѝ поднесе виното и Ив жадно отпи — в момента имаше нужда от алкохол. После се обърна към неканените гости:

— Беше ми приятно да се запознаем, но наистина имам много работа.

— О, невъзможно е. — Мейвис се вкопчи в ръката ѝ като пиявица. — Хората са дошли да започнат работа по теб.

Ив усети, че ѝ прилошава.

— Да започнат... какво да започнат?

— Ами роклята, прическата ти. Освен това вече устроихме на горния етаж ателие за тримата. Утре пристигат и другите работни пчелички.

— Какви... пчелички?

— Хората, които ще помагат за организирането на ревюто.

За разлика от любимата си, Леонардо беше напълно трезвен и разбра, че Ив едва ли ще се зарадва на нашествието. Той стисна ръката на Мейвис, опитвайки се да охлади ентузиазма ѝ.

— Гълъбичке, може би точно сега Далас не иска домът ѝ да гъмжи от непознати. Особено като се има предвид... — Той се поколеба, очевидно за да избегне неприятната тема. — Като се има предвид предстоящата ѝ сватба.

— Но това е единственият начин да бъдем заедно и да довършим моделите за ревюто. — Мейвис извърна умоляващ поглед към приятелката си. — Нямаш нищо против, нали, Далас? Изобщо няма да ви пречим. И без това Леонардо ще бъде затрупан с работа. Някои модели трябва да се прекроят, други — да се променят, тъй като... тъй като сега Джери Фицджералд ще бъде главната фигура в ревюто.

— Много по-различна е — намеси се Биф. — От Пандора — добави той, изричайки името, което всички избягваха да споменат.

— Точно така. — Мейвис пресилено се усмихна. — Предстои много работа, а пък Рурк вече даде съгласието си. Къщата е толкова огромна, че дори няма да почувствате присъствието ни.

Ив ужасено си помисли: „Но как ще поддържаме мерките за сигурност, след като непрекъснато ще влизат и излизат непознати хора?“. Побърза да успокои приятелката си, макар самата тя да се чувстваше като на тръни.

— Казах ли ти, че всичко ще бъде наред? — Мейвис целуна Леонардо по брадичката. — Хей, Далас, обещах на Рурк да не ти позволя да работиш цяла нощ. Искам да те погледея. Сядай при нас, ще вечеряме пица.

— За бога...

— Всичко върви като по ноти — отчаяно продължи Мейвис и се вкопчи в ръката на Ив. — Тази вечер по Канал 75 казаха, че имало нови улики. Споменаха и другите убийства и че били извършени заради някакъв наркотик. Ами че аз дори не познавам две от жертвите,

значи не съм виновна. Ще открият истинския престъпник и всичко ще бъде наред.

— Може би ще ни отнеме още малко време... — Ив млъкна, като забеляза паниката в очите на приятелката си, и насила се усмихна. — Права си, скоро всичко ще бъде наред. Май спомена нещо за пица, а? Мисля, че ще ми дойде добре.

— Супер си. Отивам да кажа на Съмърсет да ни сервира. А вие покажете на Далас новото ателие. — Тя хукна по коридора.

— Слава богу, че репортажът повдигна духа ѝ — промълви Леонардо. — Имаше нужда от окуражаване, след като я уволниха от „Синята катерица“.

— Какво?

— Мръсниците я изритаха — промърмори Трина, докато поглъщаше поредния сандвич.

— Шефовете решили, че репутацията на клуба ще бъде накърнена, след като негова служителка е обвинена в убийство. Мейвис беше направо покрусена. Хрумна ми да поканя гости, за да я поразведрим. Извинявай, трябваше предварително да те попитам.

— Не се притеснявай, нямам нищо против. — Ив отново отпи от виното, за да добие повече смелост за онова, което я очакваше. — Предлагам да отидем в ателието, за да поработите върху мен.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

Оказа се, че страховете ѝ са неоправдани. Да попаднеш в ръцете на Трина бе нищо, в сравнение с това да бъдеш измъчван от испанската инквизиция или да бъдеш изстрелян с пробен космически кораб към непозната планета. Отгоре на всичко след десетте години служба в полицията Ив бе свикнала да се сблъсква с различни опасности.

Ала все пак очите ѝ се стрелкаха като на изплашен кон, когато фризьорката грабна ножицата.

— Слушай, може би е по-добре да...

— Не се бъркай в работата на специалистите — прекъсна я Трина и Ив за малко не се разплака от облекчение, когато тя отново остави ножицата. — Първо ще те поогледам.

Макар да не бе „въоръжена“, Ив настръхна, като я видя да се приближава.

— Имам специална програма за фризьорско майсторство. — Леонардо вдигна поглед от масата, отрупана с платове, които обсъждаше с Биф.

— Не ми е притрябвала. — За да докаже думите си, Трина обгърна лицето на Ив с широките си длани. Присви очи и прекара пръсти по челюстта ѝ, чак до скулите, сетне одобрително заяви:

— Добра костна структура. Кой специалист си посещавала?

— Специалист ли? За какво?

— За да оформи лицето ти.

— Разчитам единствено на Господа.

Фризьорката смаяно замълча, изкикоти се, сетне се изсмя оглушително, сякаш надуваше ръждясала басова тръба.

— Бива си го твоето ченге, Мейвис.

— Далас е върхът! — завалено произнесе певицата. Настани се на съседния стол и се втренчи в тройното огледало. — Май няма да е зле да направиш и мен. Адвокатите намекнаха, че изглеждам много предизвикателно. По-добре да се превърна в скромна брюнетка или блондинка.

— Зарежи адвокатите. — Трина повдигна брадичката на Ив. — Имам нещо суперново, което ще накара съдиите да се ококорят. Ще боядисам косата ти в яркорозово, само връхчетата ще бъдат в сребристо. Това е последният писък на модата.

— Нима? — Певецата отметна сапфирените си къдрици и сериозно се замисли над предложението.

Трина се обърна към Ив:

— Знаеш ли какъв страхотен ефект ще постигнем, ако ми разрешиш да поизсветля някои кичури?

Ив изтръпна и решително заяви:

— Нали се разбрахме? Само подстригване — това е всичко.

— Добре де, добре. — Фризьорката отметна косата ѝ.

— И този цвят ли е дар от Бога? — Усмихна се и продължи да говори на себе си: — Очите са красиви. Веждите трябва да се пооформят, но това е лесна работа.

— Налей ми още вино, Мейвис. — Ив затвори очите си, които току-що бяха определени като „красиви“, и си каза, че дори да ѝ обръснат косата, рано или късно тя отново ще порасне.

— А сега да се намокрим. — Трина закара стола на колелца до подвижната мивка и нареди на намръщената Ив: — Отпусни се, скъпа, затвори очи и само се наслаждавай. Казват, че правя най-добрия масаж.

Оказа се права. Дали от виното или от сръчните пръсти на Трина, Ив се поуспокои и съзнанието ѝ като че се замъгли. Сякаш отдалеч дочу как Леонардо и Биф спорят за предимството на различни коприни, при изработването на вечерни тоалети с панталони. Дизайнерът беше програмираше класическа музика и цигулките сякаш стенеха, въздухът бе наситен с аромата на цветя.

Защо Пол Редфорд ѝ разказа за китайската кутийка и за наркотиците? Ако е отишъл в жилището на Пандора и ги е взел, защо ще признава, че знае за съществуването им?

Може би блъфира? Дали пък това е някакъв трик? Може би кутийката изобщо не съществува? Или Редфорд е знаел, че вече е изчезнала...

Ив се стресна и изкрещя, когато усети върху лицето си нещо мокро и лепкаво.

— По дяволите, какво е...

— Специална маска. — Трина размаза още от отвратителната на вид каша. — Почиства порите като с вакуум. Престъпно е да занемаряваш хубавата си кожа. Мейвис, подай ми „Блясък“.

— Това пък какво е? О, защо ли питам! — Ив потръпна, затвори очи и се предаде. — Изобщо не ме интересува.

— Ще ти направя пълната процедура. — Трина намаза шията на Ив и започна да я масажира. — Много си напрегната, скъпа. Искаш ли да ти пусна някой готин филм по видеото?

— Не, не. Достатъчни са ми тези емоции.

— Както желаш. Искаш ли да ми разкажеш за твоя човек? — Трина разгърна робата, с която Ив се бе преоблякла, и залепи покритите си с кал ръцете върху гърдите ѝ. Когато Ив широко отвори очи и гневно я изгледа, тя се засмя. — Не се притеснявай, не си падам по жени. Твоят човек направо ще се побърка по циците ти, когато приключи с масажа.

— И досега не се е оплаквал. — Ив отново притвори клепачи. Чу как Трина пусна водата, сетне се върна и втри в косата ѝ нещо, което ухаеше на ванилия. С ирония си каза, че жените плащат огромни суми за подобни неприятни процедури, следователно на повечето им хлопа дъската.

Силно стисна клепачи, когато намазаха лицето и гърдите ѝ с някаква топла паста. Чуваше разговорите около себе си. Мейвис и Трина обсъждаха предимството на различни средства за разкрасяване. Леонардо и Биф спореха за линията и кройката на някаква дреха.

„Чиста лудост“ — помисли си тя и изстена, когато някой започна да масажира краката, сетне и ръцете ѝ.

Все пак геройски го изтърпя и дори не потръпна, като дочу тихо бръмчене и нещо докосна веждите ѝ. После долови и смеха на Мейвис, която флиртуваше с Леонардо, и се почувства безкрайно горда от саможертвата си. Беше се оставила в ръцете им само и само да угоди на приятелката си и да повдигне духа ѝ. Това не беше по-маловажно от самото разследване.

Стисна още по-силно клепачи, когато чу щракането на ножицата и усети как Трина разресва и подстригва косата ѝ. Каза си, че хич не я е грижа, че изобщо не се интересува от външния си вид, сетне, при едно по-силно подръпване, мислено изкрещя: „Господи, не ѝ позволявай да ме скалпира!“.

Опита се да мисли за работата си, наум преговори въпросите, които ще зададе на Редфорд и се опита да си представи какво ще ѝ отговори продуцентът. Очакваше и повикване от командира във връзка с репортажа на Надин. Знаеше как да се справи с този проблем.

Налага се да се срещне с Пийбоди и с Фийни и да провери дали някои от данните, събрани от всекиго, ще съвпаднат. Трябва да се отбие и в заведението за стриптийз и да накара Крак да я запознае с някои редовни посетители. Някой може да е забелязал какво или кой е изплашил Бумър през онази нощ. Ами ако същият човек е разговарял и с Хета...

Стресна се, когато Трина се залови да изстъргва калта от тялото ѝ и обясни на нетърпеливия Леонардо:

— Ще бъде готова в пет часа. Не ме карай да бързам, когато съм в творчески подем. — Тя се усмихна на Ив и добави: — Имаш хубава кожа. Ще ти оставя няколко крема. Използвай ги, за да не загубиш естествената си красота.

Мейвис се втренчи в приятелката си и Ив се почувства като пациентка, просната върху операционната маса.

— Браво, Трина! Справила си се чудесно. Веждите ѝ изглеждат съвсем естествени. Трябва само да боядиса ресниците си. Не мислиш ли, че трапчинката на брадичката ѝ е очарователна?

— Мейвис — уморено промълви Ив, — не ме карай да ти отвъртя един шамар.

Певицата се усмихна.

— Пицата пристигна. Ето, опитай я. — Поднесе едно парченце към устата на приятелката си и добави: — Почакай само да видиш лицето си. Направо няма да се познаеш — кожата ти е толкова гладка.

Ив само измърмори, горещото сирене беше опарило небцето ѝ. Трина зави косата ѝ със сребрист тюрбан и обясни, че това е специална каска, съдържаща препарат, който прониква в корените.

Ив застана пред огледалото. Навярно си въобразяваше, но кожата ѝ действително изглеждаше опъната и влажна, а когато предпазливо докосна страната си, усети, че лицето ѝ е необикновено гладко. Ала не виждаше нито кичур изпод каската. Ето защо се осмели да попита:

— Останала ли ми е изобщо някаква коса?

— Разбира се. Хайде, Леонардо. Отстъпвам ти я за двама минути.

— Най-сетне. — Той сияйно се усмихна. — Свали си робата, Далас.

— О, слушай...

— Драга Ив, не бива да се смущаваш — все едно, че се събличаш пред лекар. Искам да пробваш подплатата на сватбената рокля. Навярно ще бъдат необходими известни поправки.

Тя си каза, че след като вече е била опипана от фризьорката, едва ли трябва да се стеснява, че ще застане гола пред толкова хора.

Когато свали робата, Леонардо се приближи до нея. Носеше някаква бяла материя и за секунда я обви около тялото ѝ, сетне отстъпи крачка назад и изсумтя доволно.

Мейвис възкликна:

— Слушай, Далас, очите на Рурк направо ще изскочат, когато съблече роклята и види тази прелест.

— По дяволите, какво е това?

— Съвременен вариант на корсета — обясни Леонардо. — Повдига гърдите — не че твоите са отпуснати, скъпа — и подчертава формите на тялото. Ще го украсим с малко дантела и с няколко перли. Не бива да бъде претрупано. — Той я накара да застане пред огледалото.

Ив с удивление осъзна, че изглежда много сексапилна, много женствена и дори позакръглена. Платът леко проблъсваше, сякаш бе влажен. Дрехата очертаваше бедрата ѝ и действително повдигаше бюста ѝ. Тя нерешително промълви:

— Ами... предполагам, че е подходящо за... брачната нощ...

— За която и да е нощ — замечтано я прекъсна Мейвис. — О, Леонардо, ще ушиеш ли и на мен същата?

— Вече е готова, но е от червена коприна. Далас, стяга ли те някъде?

— Не. — Ив не можеше да повярва, че подобна дреха, която би трябвало да я стяга до посиняване, бе удобна като нощница. Наведе се, обърна се и изненадано възкликна: — Все едно, че е втора кожа.

— Отлично. Биф случайно откри плата в някакво забутано магазинче. А сега ще пробваме роклята. Прикачена е само с карфици, тъй че трябва да внимаваме. Вдигни ръцете си.

Помогна ѝ да се облече и Ив забеляза, че платът е великолепен, макар сега да бе разчертан с креда. Роклята ѝ се стори прекрасна, но

Леонардо смръщи вежди и се зае с различни поправки. След малко промърмори:

— Деколтетото е добре. Къде е огърлицата?

— Моля?

— Нали казах да помолиш Рурк да ти подари огърлица от скъпоценни камъни с меден обков.

— Не успях да издебна подходящ момент. Не мога ни в клин, ни в ръкав да поискам такъв скъп подарък.

Леонардо въздъхна, накара Ив да се обърне и двамата с Мейвис се спогледаха. После обгърна със сантиметъра бедрата на бъдещата булка и я обвини, че е отслабнала.

— Не, не съм.

— Отслабнала си най-малко килограм. Засега няма да стеснявам роклята. Гледай да си възвърнеш теглото.

Биф се приближи с парче плат, поднесе го към лицето ѝ и побърза да се отдалечи, като си мърмореше под носа и записваше нещо в бележника си.

Леонардо го повика обратно:

— Ще покажеш ли на Ив другите модели, докато отбележа поправките в роклята?

Плешивият със замах включи монитора на стената.

— Както сама ще се убедиш, Леонардо се е съобразил с твоя начин на живот и с фигурата ти. Например този костюм е идеален за делови обяд, за пресконференции и така нататък. Не е строго официален, но е много шик. Изработен е от лимоненожълт памучен плат с копринени нишки.

— О, да, разбирам. — Костюмът ѝ харесваше, но още повече ѝ харесваше собственото ѝ компютърно изображение, което демонстрираше дрехата. — Биф, разрешаваш ли да ти задам един въпрос?

— Да, лейтенант.

— Защо върху главата ти е татуирана карта?

Плешивият се усмихна.

— Защото нямам никакво чувство за ориентация. А сега да преминем към следващия модел.

Ив прегледа цяла дузина тоалети, накрая имаше чувството, че пред очите ѝ се редуват разкошни бретонски дантели, кадифета,

коприни. Всеки път, когато Мейвис изкажеше възхищението си от някоя дреха, тя я поръчваше. Какво от това, че ще бъде длъжница до края на живота си, щом може да накара най-добрата си приятелка поне за миг да забрави проблемите си.

Щом Леонардо приключи с втората проба, Трина накара Ив отново да облече робата и да седне пред огледалото. Свали ѝ тюрбана. В този миг младата жена затвори очи. Усети как фризьорката разресва косата ѝ и за миг се успокои, сетне настръхна, като си припомни къдриците, обагрени в розово. Когато Трина свърши и я подкани да се огледа, тя отвори очи, подготвена за най-лошото, ала жената в огледалото определено бе Ив Далас. Отначало си помисли, че са ѝ изиграли лоша шега и че изобщо не са я подстригали. Когато се взря по-внимателно, забеляза, че косата ѝ вече не стърчи и макар да изглежда небрежно сресана, сега е добре оформена и блестяща. Прическата подчертаваше овала на лицето ѝ, скулите ѝ.

Ив присви очи, прекара пръсти през кичурите и с удивление забеляза, че въпреки това косата ѝ продължава да изглежда прекрасно.

— Да не би да си я изрусил? — подозрително попита тя.

— Не. Цветът на косата ти е с различни оттенъци, също като кожата на сърна.

— Моля?

— Виждала ли си сърнешка кожа? В нея се преливат различни цветове от червеникавокафяво до златисто, дори се виждат черни ивици. Бог е бил благосклонен към теб, за разлика от онзи, който те е подстригвал досега и който навярно е използвал ножици за подравняване на жив плет.

— Изглежда добре.

— Естествено. Аз съм гениална.

— Много си красива. — Внезапно Мейвис покри лицето си с длани и се разрида. — И скоро ще се омъжиш!

— О, Мейвис, не плачи. Хайде, успокой се. — Ив небрежно я потупа по гърба.

— Толкова съм пияна и щастлива! И толкова ме е страх. Далас, уволниха ме.

— Знам, скъпа. Много съжалявам. Но съм сигурна, че ще си намериш много по-хубава работа.

— Хич не ми пука. Няма да мисля за това. Ще организираме най-страхотната сватба, нали?

— Абсолютно.

— Леонардо ми шие жестока рокля. Хайде да ѝ я покажем, скъпи.

— Ще почакаме до утре. — Той се приближи и я взе в прегръдките си. — Далас е уморена.

— Да, да. Трябва да си почине. — Мейвис отпусна глава върху рамото му. — Претрепва се от работа, отгоре на всичко се тревожи и за мен. Не искам да се притеснява, Леонардо. Всичко ще се оправи, нали?

— Разбира се. — Леонардо неспокойно изгледа Ив и понесе любимата си към стаята ѝ.

Младата жена тежко въздъхна.

— Нима това нежно същество може да пребие някого до смърт? — промърмори Трина и се залови да прибира вещите си. — Дано Пандора не намери покой дори в ада.

— И ти ли я познаваше?

— Всички в нашия бизнес познаваха Пандора. Права ли съм, Биф?

— Беше мръсница по природа и умря като такава.

— Използваше ли наркотици или само ги продаваше?

Плешивият погледна към Трина, после сви рамене.

— Не съм я виждал да търгува с дрога, но се говореше, че винаги е добре снабдена. Злите езици говореха, че е пристрастена към наркотика „Еротика“. Обичаше да прави секс и вероятно е давала дрога и на партньора си.

— Бил ли си сред нейните „партньори“?

Той се усмихна.

— Предпочитам мъжете. С тях има по-малко усложнения.

— И аз — обади се Трина. — И то по същата причина. — Тя се приготви да тръгва и добави: — И Пандора си падаше по мъже. Твърдеше се, че комбинира работата с удоволствието. Беше спипала някакъв тип, който ѝ снасяше тлъсти суми. Знам го със сигурност, защото се фукаше с един куп нови дрънкулки. Обичаше да се кичи с истински скъпоценни камъни, но мразеше да си ги купува сама. Хората смятаха, че е уредила някаква далавера с производителя.

— Знаеш ли името му?

— Не. Обаче по време на едно ревю — мисля, че беше преди три месеца — между смяната на тоалетите Пандора непрекъснато говореше по мобилния си видеотелефон. Нямам представа с кого, но поне един от разговорите беше междупланетен, защото си спомням, че побесня, когато ѝ казаха да изчака.

— Винаги ли носеше мобилен видеофон?

— Всички в нашия бизнес притежават тези „играчки“, скъпа. Ние сме като лекарите.

Наближаваше полунощ, когато Ив седна на бюрото си и отново се залови за работа. След като Рурк го нямаше, изобщо не ѝ се влизаше в спалнята. Ето защо избра апартамента, където се уединяваше да работи. Поръча на автоготвача да приготви кафе, което забрави да изпие. Предстоеше ѝ почти непосилна задача: да проследи междупланетен разговор, проведен преди три месеца по мобилен видеотелефон, който беше изчезнал. С този проблем би могъл да се справи единствено Фийни, ала все пак тя реши да опита.

След около час установи, че е безсилна и реши да поспи няколко часа. Настани се на шезлонга и макар клепачите ѝ да натежаваха, съзнанието ѝ все още беше будно. Помисли си: „Наркотици, убийства и пари — три неразривно свързани елемента от загадката. Трябва да открием производителя и да идентифицираме непознатото вещество... От кого ли си се криел, Бумър? По какъв начин си се добрал до дрогата и до формулата? Кой те е убил, за да ги получи обратно?“

За миг си представи обезобразеното му тяло и решително прогони ужасяващата картина от съзнанието си. Не искаше да заспива с мисълта за това.

Ала кошмарът, който сънува, бе много по-страшен от гледката на пребития Бумър.

Гледаше през прозореца, над който всяка секунда проблясваше червеникава светлина с ненова реклама: „Секс на живо! Секс на живо!“ Беше едва осемгодишна, но не бе глупава. Като гледаше рекламата, се питаше дали някой би платил да гледа „секс на мъртво“, каквото и да означаваше това. Просната на леглото, като

хипнотизирана наблюдаваше червената светлина. Знаеше какво представлява сексът. Нещо отвратително, болезнено, ужасяващо. Нещо неизбежно.

Може би тази нощ той няма да се прибере у дома. Вече не се надяваше, че някой ден ще забрави къде я е оставил или че ще пукне на улицата. Той винаги се връщаше вкъщи.

Ала понякога беше прекалено пиян или прекалено дрогиран. Тогава дори не я докосваше, а се стоварваше на леглото и моментално захъркваше. Това бяха най-щастливите мигове за нея. Разтреперваше се от облекчение и се сгущваше в ъгъла, за да поспи.

Непрекъснато мислеше как да избяга. Но вратата винаги беше заключена, а апартаментът се намиреше на петия етаж. През нощите, когато той беше особено груб с нея, ѝ идваше да скочи през прозореца. След секунди ще лежи мъртва на тротоара и никога повече не ще трепери от страх и отвращение.

И повече няма да ѝ причинява болка. Ала беше прекалено страхлива, за да го направи — все пак бе само едно дете.

През онази нощ беше гладна и трепереше от студ. По време на едно от пиянските си изстъпления той беше повредил климатичната инсталация.

Отиде до паравана, поставен в единия ъгъл на стаята, зад който се намиреше едно жалко подобие на кухня. Машинално удари с юмрук чекмеджето на шкафа, за да прогони хлебарките. Отвори го и напипа кифлата. Той сигурно ще я набие, задето е изяла последната кифла. Но и без това боят беше неизбежен, затова малката реши да утоли глада си.

Изяде кифлата на няколко залька и избърса уста с опакото на ръката си. Все още усещаше глад. Порови из чекмеджето и откри парченце мухлясало сирене. Предпочиташе да не мисли какъв гризач е отхапвал от него. Извади нож и грижливо се залови да го почисти.

В този миг външната врата се отвори. Обзета от паника, тя изпусна ножа на пода.

— Какво правиш, момиченце?

— Нищо. Събудих се и ми се припи вода.

— Събудила си се, а? — Тя забеляза, че очите му са помътнели, но не са изцъклени от изпития алкохол, и сърцето ѝ се сви. — Сигурно ти е мъчно за татко. Ела да целунеш баща си.

Тя усети, че се задушавя. Не можеше да си поеме въздух, а мястото между краката ѝ, където той непрекъснато ѝ причиняваше болка, сякаш запулсира.

— Боли ме корема.

— О, така ли? Татко ще го целуна и веднага ще ти мине. — Ухили се и понечи да я сграбчи, но внезапно усмивката му помръкна. — Пак си яла, без да ме питаш, нали? Хайде, признай си!

— Не, не съм... — Не успя да довърши, защото той я зашлеви с всичка сила. Устната ѝ се разцепи, очите ѝ се насълзиха, но малката дори не потръпна. — Тъкмо се канех да ти приготвя вечеря...

Последва нов удар, който я зашемети и тя се строполи на пода. Преди да успее да се изправи, баща ѝ се нахвърли върху нея.

Дочу писъци, собствените си писъци, защото юмруците му бяха безмилостни и ѝ причиняваха неопишуема болка. Ала болката не бе нищо в сравнение със страха от онова, което я очакваше, от онова, което щеше да ѝ стори баща ѝ.

— Татко, моля те! Моля те, недей!

— Това ще ти бъде за урок. Изобщо не ме слушаш, никога не слушаш. А после ще ти направя нещо много, много хубаво.

Усети върху лицето си топлия му дъх, който, незнайно защо, миришеше на шоколад. Ръцете му разкъсаха износените ѝ дрехи и жадно я заопипваха. Задиша учестено и сърцето на малката се сви от страх — добре познаваше този признак.

— Не! Боли! Боли ме!

Опита да се съпротивлява. Стисна бедрата си, закрещя и обезумяла от страх, се опита да издере лицето му. Той изрева от ярост и изви ръката ѝ. Малката дочу ужасяващото изпукване на счупена кост...

— Лейтенант. Лейтенант Далас!

Тя изкрещя с цяло гърло и в просъница замахна. Сърцето ѝ биеше лудешки, сграбчено от неизказания страх. Опита се да стане, краката ѝ се преплетоха и тя се просна на пода.

— Лейтенант, събудете се.

Ив рязко се отдръпна, когато някой докосна рамото ѝ, сви се на кълбо и се опита да сподави напирещите писъци и ридания.

— Всичко бе само сън — отчетливо произнесе Съмърсет. Както винаги лицето му беше безизразно. Само погледът му издаваше, че е научил грижливо пазената ѝ тайна. Ала Ив беше потресена от оживелите спомени и не забеляза това. — Сънувахте — това е всичко — повтори икономът и предпазливо пристъпи към младата жена, сякаш бе хваната в капан вълчица. — Сънувахте кошмар.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Махай се!

— Лейтенант. Знаете ли къде се намирате?

— Знаем... къде... съм — задъхано произнесе Ив. Обливаха я ту горещи, ту ледени вълни, цялата трепереше. — Махай се! — Тя успя да застане на колене, притисна устата си с длани и започна да се полюшва напред-назад. — Изчезвай оттук!

— Ще ви помогна да седнете — рече Съмърсет. Помогна ѝ да се изправи на крака и здраво стисна ръцете ѝ, когато тя се опита да го отблъсне.

— Нямам нужда от помощ.

Съмърсет се престори, че не я чува. Виждаше в нея само едно наранено дете, подобно на неговата Марлена, което се нуждаеше от нежност и грижи. Опита се да не мисли дали дъщеря му е молила изнасилвача за милост, както го бе молила Ив. Помогна ѝ да легне на шезлонга, отиде до гардероба и взе одеяло. Младата жена се опита да стане, зъбите ѝ тракаха, очите ѝ бяха изцъклени от преживяния шок.

— Стой мирно! — нареди ѝ той, пренебрегвайки всякакви условности. — Да не си посмяла да помръднеш.

Обърна се кръгом и отиде в кухненската ниша, където се намираще автоготвачът. Поръча успокояващ чай, извади носната си кърпа и избърса запотеното си чело. Не се изненада, когато забеляза, че ръката му трепери. Письците на Ив го бяха накарали за миг да се вцепени от страх, сетне да се втурне към апартамента ѝ.

Беше му се сторило, че пици дете.

Направи усилие да се овладее, приближи се до Ив и ѝ подаде чашата.

— Изпий това.

— Не искам...

— Изпий го или ще ти го излея направо в гърлото.

Ив понечи да избие чашата от ръката му, но вместо това се сви на кълбо и тихичко заплака. Съмърсет остави чашата, грижливо зави Ив с

одеялото и излезе. Възнамеряваше незабавно да повика лекаря на Рурк.

Но на площадката на стълбата се сблъска със самия Рурк.

— Съмърсет, ти май никога не спиш.

— Лейтенант Далас не е добре...

Рурк изпусна куфарчето си и сграбчи иконома за реверите.

— Ранена ли е? Къде е сега?

— Сънувала е кошмар. Чух я, че крещи... — Той загуби обичайното си самообладание и нервно прекара пръсти през косата си. — Отказа да ми се подчинява. Тъкмо се готвех да повикам твоя лекар. Оставих я да лежи в апартамента й...

Рурк го отмести и се втурна към стаята на Ив. Съмърсет го сграбчи за ръката.

— Трябваше да ми кажеш какво са й причинили... не биваше да криеш...

Младият мъж поклати глава и продължи пътя си, като през рамо подвижна:

— Не се безпокой. Ще се погрижа за нея.

Откри Ив все още свита на кълбо и трепереща. Бе обзет едновременно от гняв и облекчение, от скръб и чувство за вина. Опита се да ги прогони, взе любимата жена в прегръдките си и промълви:

— Всичко е наред, Ив.

— Рурк! — Тя конвулсивно потръпна и се притисна към него. — Сънувах ужасен кошмар.

— Знам, миличката ми. — Рурк я целуна по слепоочието, овлажнено от пот.

— Кошмарите започнаха да ме преследват всяка нощ. И нищо не може да ги спре.

— Ив, защо не ми каза? — Той повдигна брадичката й и я погледна в очите. — Искам да бъдем заедно в трудните моменти.

— Нищо не може да ги спре — повтори тя, сякаш не го беше чула. — Постепенно спомените започнаха да нахлуват в съзнанието ми. А тази нощ си спомних всичко. — Тя сви ръце в юмруци и потърка лицето си. — Убила съм го, Рурк. Убила съм собствения си баща!

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Рурк я погледна право в очите, усети как все още цялата потръпва.

— Скъпа, имала си кошмар.

— Не, спомних си цялата истина.

Ив непрекъснато си повтаряше, че трябва да се овладее, за да приключи веднъж завинаги с този въпрос. Да, трябва да се овладее, да мисли като ченге, не като жена. Нито като изплашено до смърт дете.

— Видях всичко толкова ясно, сякаш се случваше в момента. Все още усещам ръцете на баща ми върху себе си. Намирах се в заключената стая в Далас. Където и да живеехме, той винаги ме заключваше. Веднъж опитах да се измъкна, но той осуети бягството ми. Оттогава започна да наема стаи на по-висок етаж и да заключва вратата отвън. Превърна ме в своя пленница. Мисля, че никой не знаеше за съществуването ми, тъй като никога не излизах. — Тя глухо се изкашля и усети, че гърлото я боли от писъците. — Моля те, дай ми вода!

— Изпий това. — Той ѝ подаде чашата, която Съмърсет бе оставил.

— Не, не искам сънотворно. Трябва да ти разкажа всичко.

— Добре. Сега ще ти донеса вода. — Той стана и забеляза подозрителния ѝ оглед. — Само вода, Ив, обещавам.

Тя му се довери и жадно отпи от чашата, която ѝ донесе. Рурк приседна на стола, а младата жена продължи разказа си:

— От няколко седмици насам сънувах все тази стая. Постепенно в съзнанието ми започнаха да изплуват подробности. Дори отидох при доктор Майра. — Тя виновно го изглежда. — Скрих го от теб. Не можех да ти кажа онова, което започвах да подозирам.

— Но сега ще ми го кажеш — твърдо заяви той.

— Налага се. — Тя си пое въздух и се опита да си представи сцената, както си припомняше подробностите от огледа на някое местопрестъпление. — И така, спомних си, че лежах будна в онази

стая и се надявах, че когато се върне, баща ми ще бъде прекалено пиан и няма да ме докосне.

Не беше необходимо да затворя очи, за да си представи отново мръсната стая и червената мигаща светлина, която проникваше през изцапаните прозорци.

— Беше ми студено. Той беше повредил климатичната инсталация и в стаята цареше студ. Дъхът излизаше на кълба от устата ми. — Тя потръпна, като че усети леден полъх. — Бях гладна. Потърсих нещо за ядене. Вкъщи никога нямаше храна, затова непрекъснато изпитвах глад. Тъкмо почиствах мухъла от едно парче сирене, когато баща ми се прибра.

Стори й се, че отново вижда как вратата се отваря, как ножът се изплъзва от ръцете й и тупва на пода. Искаше й се да стане и да закрачи из апартамента, за да успокои нервите си, но не се доверяваше на краката си.

— Веднага разбрах, че този път не е пиан до смърт. Ясно си спомням как изглеждаше. Косата му беше тъмнокестенява, а лицето му бе подпухнало от пиене. Навярно някога е бил хубав мъж, но сега от красотата му не бе останала и следа. Лицето му се загрозяваше и от спуканите капиляри, които го покриваха като с гъста мрежа. Ръцете му бяха огромни или само ми изглеждаха такива, тъй като бях много малка.

Рурк докосна рамото й и се опита да я успокои:

— Всичко това е минало. Вече не може да ти причини зло.

— Не. — „Освен в сънищата — помисли си тя. — В сънищата ми причинява неопикуема болка.“ — Баща ми побесня, като разбра, че съм се хранила без негово разрешение.

— Господи! — Рурк още по-плътнo я загърна с одеялото, тъй като тя продължаваше да трепери. Прииска му се да я нахрани, да я обгради с грижи и разкош, та завинаги да забрави какво е да си беден и гладен.

— Започна да ме бие. Ударите му валяха непрекъснато. — Гласът й пресекна и Ив се опита да се овладее. Каза си: „Представи си, че просто диктуваш рапорт“. — Повали ме на земята и продължи да ме удря където завари. Плачех и крещях, молех го да престане. Той разкъса дрехите ми и пъкна пръстите си в мен. Болката беше неопикуема, тъй като предишната вечер ме беше изнасиллил. След миг

отново ме възседна. Задъхваше се и ми шепнеше да бъда послушно момиче. Имах усещането, че разкъсва вътрешностите ми. Болката стана нетърпима и вкопчих нокти в лицето му. Навярно съм го издраскала до кръв, защото той напълно обезумя и счупи ръката ми.

Рурк рязко се изправи, закрачи из стаята, сетне натисна механизма за отваряне на прозорците. Чувстваше, че се задушава.

— Не си спомням точно какво се случи. Мисля, че припаднах, но дори тогава болката не намаля и не изчезна. Сякаш ме заливаха огромни, черни вълни от страдание. А той не преставаше. Внезапно ножът се озова в ръката ми. Не знам кога съм го сграбчила, но беше в ръката ми. Замахнах и го забих в него. — Тя изхлипа. — Продължих да нанасям удари с ножа. Всичко наоколо се изпръска с кръв. Усещах сладникавата ѝ миризма. Изпълзях изпод него и отново го прободох, макар че навярно вече бе мъртъв. Рурк, съвсем ясно видях как коленича пред него, цялата обляна в кръв, и замахвам с ножа. Бях обезумяла от болка и от ярост и не можех да престана.

„Кой ли би могъл?“ — запита се Рурк.

— После се сгуших в ъгъла, за да се скрия от него. Мислех си, че като се изправи, със сигурност ще ме убие. Навярно съм заспала или съм припаднала, но когато се огледах, навън вече бе светло. Цялото тяло ме болеше. Прилоша ми. Повърнах, а после видях... видях трупа.

Рурк посегна към ръката ѝ, която беше леденостудена.

— Достатъчно, Ив.

— Не, остави ме да довърша. Трябва да довърша. — Тя с мъка изговаряше думите, сякаш изтласкваше канари, затрупали сърцето ѝ. — Видях трупа. Разбрах, че съм убила баща си, че полицаите ще дойдат и ще ме заключат в килия. В тъмна килия. Баща ми казваше, че така постъпват с всички лоши и непослушни деца. Отидох в банята и се измих. Изпитвах нетърпима болка в счупената ръка, но стисках зъби, защото не исках да попадна в затвора. Облякох се и прибрах всичките си вещи в една чанта. Страхувах се, че всеки момент баща ми ще стане и ще се нахвърли върху мен, но той продължаваше да лежи неподвижно — действително беше мъртъв. Излязох от сградата и тръгнах по улицата, която беше почти безлюдна, тъй като беше много рано. По едно време установих, че вече не нося чантата. Не си спомням дали съм я хвърлила или изгубила. Вървах дълго, после свърнах в една странична уличка, скрих се и зачаках да се стъмни.

Ив потърка устните си. Спомняше си мрака, вонята и страха, който я караше да забрави дори болката.

— Сетне отново забродих из улиците и вървях, докато почувствах, че краката не ме държат. Скрих се между боклукчийските кофи на друга задна уличка. Не знаех колко съм останала между тях, ала полицаите ме откриха именно там. Само че по това време вече не си спомнях нищо — нямах представа какво се е случило, нито къде се намирам. Не знаех дори името си. Баща ми никога не ме наричаше по име.

— Казваш се Ив Далас. — Рурк обгърна лицето ѝ с топлите си длани. — И този епизод от живота ти е приключил. Важното е, че си успяла да преодолееш травмата, да останеш жива. Спомни си цялата истина, но историята приключва до тук.

— Рурк — прошепна тя и осъзна, че никога не е обичала толкова много друг човек. — Грещиш. Трябва да заплатя за стореното, да си понеса последствията. Вече не мога да се омъжа за теб, а утре ще подам оставка.

— Да не си полудяла?

— Нима не разбираш — убила съм собствения си баща. Ще се извърши разследване. Дори да бъде оправдана, налице е фактът, че документите ми за постъпване в полицейската академия са фалшиви. А докато тече разследването, нямам право да бъда полицейски служител, нито да се омъжа за теб. — Тя се изправи и установи, че краката ѝ вече не треперят. — Отивам да си събера багажа.

— Само опитай.

В гласа му прозвуча стоманена нотка. Ив се опита да възрази:

— Рурк, трябва да се подчиня на правилата.

— Не, трябва да бъдеш човешко същество. — Той затръшна отворената врата. — Нима мислиш, че си длъжна да ме изоставиш, да се откажеш от свободата, само защото си се защитавала от едно чудовище?

— Истината е, че съм убила баща си.

— Убила си един извратен тип, един звяр. За бога, била си дете! Погледни ме в очите — нима твърдиш, че това дете е било виновно?

Ив понечи да му отговори, замисли се и промълви:

— Моето мнение е без значение, Рурк. Законът...

— Законът би трябвало да те защити. — Той си представи ужасите, на които е била подложена любимата му и почувства, че обезумява. — По дяволите закона! С какво помогна и на двама ни, когато най-много се нуждаехме от защитата му? Решила си да напуснеш полицията, защото законът е безпомощен пред онези, които измъчват невинните и децата — разбира се, направи го! Нямам нищо против да се откажеш от кариерата си. Но няма да позволя да се откажеш от мен.

Понечи да я сграбчи за раменете, сетне отпусна ръце.

— Не, не мога да те докосна. — Потресен от ужасяващото предчувствие, той отстъпи назад. — Страхувам се да те докосна. Не бих понесъл, ако любовта ми ти напомня за онова, което ти е сторил звярът, когото наричаш баща.

— Не. — Поразена от думите му, Ив протегна ръце към него. — Не говори така, не е вярно. Призракът от миналото не може да се промъкне помежду ни. Но все пак трябва да се справя с този проблем.

— Сама ли? — горчиво попита Рурк и осъзна колко страшна е тази дума. — Настояваше сама да преодолееш ужасните кошмари и виж какво се получи. Бих дал всичко на света само да можех да се върна в миналото и да убия човека, който ти е причинил зло, Ив. Но след като това е невъзможно, няма да ти позволя сама да направиш фаталния избор. Нито един от двама ни няма право да го стори. Седни.

— Рурк...

— Моля те, седни. — Въздъхна дълбоко и се замисли. Знаеше, че Ив няма да се вслуша в думите му, произнесени в изблик на гняв. Не се надяваше, че ще я убеди в правотата си. Следователно трябваше да измисли друг начин. — Имаш ли доверие на доктор Майра?

— Да, всъщност...

— Доколкото изобщо можеш да вярваш на някого — довърши Рурк вместо нея. — Това ми е достатъчно. — Той се приближи до бюрото ѝ.

— Какво си намислил?

— Ще ѝ се обадя.

— Забрави ли, че минава полунощ?

— Знам колко е часът. — Той включи видеотелефона. — Ще ѝ разкажа всичко, ще поискам съвета ѝ и ще се съобразя с решението ѝ. Моля и ти да сториш същото.

Ив понечи да спори, но установи, че няма солидни доводи. Чувстваше се напълно изтощена. Отпусна глава върху ръцете си и промълви:

— Съгласна съм.

Остана неподвижна, докато Рурк тихо говореше по телефона. Когато се върна при нея и протегна ръка, тя не я пое.

— Доктор Майра обеща да дойде веднага. Нали ще разговаряш с нея?

— Разбери, че постъпката ми не е продиктувана от желание да те наскърбя или да те разгневя.

— Все пак успя, но това не е най-важното в момента. — Хвана я за ръка и ѝ помогна да стане. — Няма да позволя да си отидеш, Ив. Щях да се примиря, ако не ме обичаше и не се нуждаеше от мен. Ала знам, че ме обичаш и желаеш. И макар че отказваш да го признаеш, сигурен съм, че не можеш да живееш без мен.

„Не искам да те използвам“ — помисли си тя, но остана безмълвна, когато слязоха на долния етаж и зачакаха доктор Майра.

Тя се появи в уречения час и макар да бе посред нощ, бе както винаги елегантна. Стисна ръката на Рурк, изгледа Ив, седна и заяви:

— С удоволствие ще изпия едно бренди. Мисля, че лейтенант Далас трябва да последва примера ми. — Рурк отиде да налее питиетата, а тя се огледа. — Какъв прекрасен дом. Всичко подсказва, че обитателите му са щастливи. Ив, забелязвам, че си се подстригала. Новата прическа много ти отива.

Рурк забрави за брендите и смаяно изгледа годеницата си.

— Какво си направила с косата си?

— Нищо, само...

— Типично за всички мъже. — Доктор Майра взе чашата и я затопли между дланите си. — Питам се защо изобщо си правим труда да се разкрасяваме. Когато съпругът ми не забележи промяната във външността ми, винаги се оправдава, че обожавал самата мен, не косата ми. Обикновено се преструвам, че му вярвам. А сега ще ми обясните ли защо ме повикахте?

— Да. — Ив повтори всичко, което беше разказала на Рурк. Ала сега говореше като полицаи — бавно, спокойно, безпристрастно.

— Очевидно си преживяла нещо ужасно. — Майра погледна към Рурк. — Ти също. Вероятно ви е трудно да повярвате, че нещата ще се

оправят. Ив, готова ли си да приемеш, че съзнанието ти вече е подготвено да приеме истината?

— Да. Интересното е, че спомените започнаха да изплуват често, след като... — Тя стисна клепачи. — Преди няколко месеца ме изпратиха в един дом, откъдето бяха повикали на помощ полицията. Оказа се, че съм пристигнала прекалено късно. Бащата взимал от наркотика, наречен „Зевс“, и под влиянието му насякъл дъщеричката си на парчета. Наложил се да го убия.

— Да, спомням си този случай. Навярно си видяла себе си в лицето на нещастното момиченце. Само че ти си останала жива.

— Но не и баща ми.

— Как се чувстваш, след като разбра истината?

— Щастлива съм. И едновременно се тревожа, че в душата ми има толкова силна омраза.

— Пребивал те е. Изнасилвал те е. Като твой баща би трябвало да те закриля, но е било точно обратното. Как смяташ, какво трябва да изпитваш към подобен човек?

— Случи се преди толкова много години.

— Не, случи се вчера — поправи я Майра. — Случи се преди час.

— Да. — Ив се втренчи в чашата си и се опита да сдържи сълзите си.

— Нима не е трябвало да се защитаващ?

— Трябваше. Но аз го убих. Дори когато вече бе мъртъв, продължавах да забивам ножа в тялото му. Изпитвах заслепяваща, неудържима ярост. Превърнала се бях в животно.

— Той се е отнасял с теб като с животно. — Когато Ив потръпна, тя добави: — Точно така. Лишил те е от детство, отнел е невинността ти, но най-страшното е, че те е превърнал в животно. Съществуват научни термини за подобни личности, но казано съвсем простичко, този човек е бил истинско чудовище. — Тя забеляза как Ив с копнеж изгледа Рурк, а после сведе поглед. Ето защо реши да кове желязото, докато е горещо, и продължи: — Отнел е свободата ти и правото ти на избор, жигосал те е, опозорил те е. Не те е смятал за човешко същество и ако това положение бе продължило, положително си щяла да се превърнеш в див звяр. Но след като си се отървала от него, ти си се променила, успяла си да постигнеш нещо в живота. Какво си сега, Ив?

— Ченге.

Майра се усмихна, тъй като очакваше точно този отговор.

— И още какво?

— Човек.

— Способна ли си да изпитваш приятелски чувства и състрадание, да бъдеш вярна, да обичаш?

Ив погледна към Рурк.

— Да, но...

— А онова момиченце в миналото, какво ще кажеш за него?

— То... съзнанието му беше сковано от страх и то не изпитваше нищо. Добре, признавам, че съм се променила. — Притисна длан към слепоочието си и с изненада и облекчение установи, че главоболието ѝ е понамаляло. — Със собствени усилия съм се превърнала в свестен човек, но все пак на практика съм убийца. Трябва да има разследване.

Доктор Майра повдигна вежда.

— Естествено, че можеш да го предизвикаш, ако държиш да научиш кой е бил баща ти. Но се питам дали действително го желаете.

— Пет пари не давам за онзи звяр. Но такъв е редът...

— Почакай. Нима искаш да предизвикаш разследване за смъртта на човек, убит от теб, когато си била едва осемгодишна?

— Такъв е редът — упорито повтори Ив. — Процедурата изисква автоматичното ми отстраняване от поста, докато трае разследването. Най-добре е да отложи и личните си планове до разрешаването на проблема.

Майра почувства, че Рурк е готов да избухне, направи му знак да изчака и забеляза, че той успя да се овладее. Сетне отново се обърна към Ив:

— Какво имаше предвид, когато спомена „разрешаването на проблема“? Не искам да се бъркам в работата ти, лейтенант, но става въпрос за нещо, което се е случило преди двайсет и две години.

— Случило се е вчера. — Ив изпита странно удоволствие, че ѝ се отдава възможност да си го върне на доктор Майра. — Случило се е преди час.

— Да, в емоционален смисъл. Но на практика е било преди повече от две десетилетия. Разследването няма да разполага нито с труп, нито с веществени доказателства. Разбира се, не бива да забравяме лекарското заключение за състоянието ти, когато са те

намерили. Там е вписано, че си била многократно изнасилвана, че страдаш от хроническо недохранване и че си изживяла нещо, от което си изпаднала в шок. И още един въпрос: смяташ ли, че ще разкажеш нещо друго по време на разпита?

— Не, разбира се, но... такъв е редът.

— Ти си отличен полицаи — меко каза доктор Майра. — Каж ми как ще постъпиш, ако се сблъскаш с напълно идентичен случай? Но преди да отговориш, внимателно обмисли въпроса ми и се постарай да бъдеш честна. Какъв е смисълът да наказваш себе си или онова невинно момиченце? И така, как би постъпила?

— Щях да... — Ив се предаде, остави чашата и притисна клепачите си. — Щях да прекратя делото.

— Тогава го направи.

— Това не зависи от мен.

— С удоволствие ще обсъдя въпроса насаме с командир Уитни. Ще му съобщя фактите и моите препоръки. Предполагам знаеш какво ще бъде решението му. Обществото има нужда от полицаи като теб. Не забравяй, че и един мъж копнее да му се довериш.

— Вярвам му. — Тя крадешком погледна към Рурк. — Но се страхувам да не си помисли, че го използвам. Не ме интересува мнението на другите, които твърдят, че се омъжвам заради могъществото и парите му. Ала не искам да загубя доверието му.

— Нима смяташ, че би могъл да се усъмни в почтеността ти?

— В момента е прекалено влюбен в мен и едва ли мисли за това.

— Прекрасно. Не след дълго навярно ще проумееш, че има разлика между това да разчиташ на любимия човек и да го използваш.

— Майра се изправи. — Бих ти препоръчала да вземеш приспивателно и няколко почивни дни, но знам, че няма да ме послушаш.

— Права си. Извинявай за безпокойството.

— Лекарите и полицаите са свикнали да ги викат по всяко време. Ще проведем ли още един разговор на същата тема?

Ив искаше да откаже, както беше отказвала през изминалите години. Внезапно осъзна, че това време е безвъзвратно отминало.

— Съгласна съм.

Майра я погали по лицето и я целуна.

— Ще се справиш, Ив. — После се обърна към Рурк и му протегна ръка. — Радвам се, че ме повика. Проявявам личен интерес

към тази млада жена.

— Аз също. Благодаря за помощта.

— Надявам се да ме поканите на сватбата. Довиждане. Не ме изпращайте.

Рурк се приближи и седна до Ив.

— Ще се почувстваш ли по-щастлива, ако раздам парите си, ако се откажа от компаниите си и започна от нулата?

Тя смаяно го изгледа. Беше очаквала всичко друго, но не и подобен въпрос.

— Би ли го направил?

Той се приведе и леко я целуна.

— Не.

Изненадващо за самата себе си Ив се разсмя.

— Чувствам се като пълна идиотка.

— Нищо чудно. — Рурк преплете пръсти в нейните. — Позволи ми да облекча болката ти.

— Помогна ми още в мига, в който се появи. — Тя въздъхна и допря челото си до неговото. — Моля те да проявиш повече търпение към мен. Знам, че съм добро ченге и умея да се справям с работата си. Но когато сваля значката, ставам неуверена.

— Навярно си разбрала, че съм търпелив човек. Приемам отрицателните ти черти, както ти приемаш моите. Хайде да си лягаме. Сигурен съм, че ще заспиш. А ако имаш кошмари, няма да ги криеш от мен.

— Не, никога повече няма да го правя. Рурк, какво има?

Той присви очи и прекара пръсти през косата ѝ, след което промълви:

— Действително прическата ти е по-различна. Промяната е едва забележима, но ефектът е страхотен. Има и още нещо... — Той озадачено я изгледа.

Ив повдигна вежди с надеждата, че Рурк ще забележи колко са изящни, но годеникът ѝ продължи да се взира в лицето ѝ. След миг заяви:

— Сега действително си красива. Изключително красива.

— Навярно си уморен.

— Не, никак. — Наведе се и страстно впи устни в нейните.

Когато влезе в апартамента, Пийбоди зяпна от изненада, но Ив се престори, че не забелязва изумлението ѝ. Беше поръчала кафе и цял поднос с кифли, тъй като всеки момент очакваше да се появи Фийни. Бе вдигнала щорите и през панорамния прозорец се виждаха огромните небостъргачи, очертаващи се на фона на пищната зеленина на парка.

На мястото на Пийбоди самата тя едва ли би могла да прикрие изумлението си от разкошната обстановка.

— Благодаря, че се съгласи да дойдеш тук, вместо в управлението — обърна се Ив към помощничката си. Съзнаваше, че все още не работи пълноценно, но всяка загубена минута можеше да се окаже фатална за Мейвис. — Искам да уточним някои подробности, преди да отида на работа. Предполагам, че командир Уитни веднага ще ме повика и трябва да разполагам с нови данни и факти.

— Разбира се — разсеяно отговори Пийбоди. Знаеше, че някои хора живеят така. Беше чела и слушала за подобен разкош, бе гледала филми, в които действието се развиваше сред елегантна обстановка. Всъщност апартаментът на лейтенант Далас не беше нищо особено: стаите бяха големи, обзаведени с вкус, но това беше всичко.

Ала самата къща беше фантастична, истински дворец. Всъщност най-точното определение бе „крепост“ или по-скоро „замък“. Сградата се издигаше сред зелен парк, където имаше дори фонтани. Високите каменни кули проблясваха под слънчевите лъчи. Вътре човек оставаше смаян от мраморните фойета, кристалните полилеи и дървените ламперии. А колко просторно бе...

— Пийбоди, чуваш ли ме?

— Какво? Извинете, бях се замислила.

— Отлично те разбирам. Отначало и аз се стряхах от този разкош.

— Домът е направо невероятен. — Тя изгледа Ив с присвити очи и заяви: — Тук изглеждате по-различна... Всъщност действително има някаква промяна. О, да, подстригала сте косата си... и веждите ви са оформени... — Приведе се и огледа лицето на началничката си. — Кожата ви е още по-гладка...

— Сложиха ми козметична маска. — Ив едва се въздържа да не избухне. — Ще се залавяме ли за работа или ще поискаш името на

фризьорката ми?

— Не бих могла да си я позволя. Обаче вие изглеждате прекрасно. Май вече ви е обзела предсватбена треска.

— Глупости, сватбата ще бъде чак следващия месец.

— Който вече настъпи, но очевидно сте пропуснала този факт. Не мога да повярвам на очите си — вие се страхувате! Мислех ви за безстрашна, но съм се излъгала.

— Млъкни, Пийбоди. Май забравяш, че разследваме убийство.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди очевидно се смути и насмешливото ѝ изражение премина в сериозно. — Мислех, че чакаме пристигането на капитан Фийни.

— В десет имам среща с Редфорд, така че не разполагам с време за губене. Разкажи ми какво научи в клуба.

— Ето рапорта ми. — Делово тя извади диска от чантата си. — Отидох там в деветнайсет и трийсет, открих Крак и се представих като ваша асистентка.

— Какво мислиш за него?

— Истински образ. Заяви, че от мен ще излезе страхотна танцьорка — от ония, дето танцуват по масите — тъй като съм имала хубави крака. Обясних му, че не съм отишла да си търся работа.

— Браво.

— Човекът се оказа разговорлив. Мисля, че се разгневи, когато му описах по какъв начин са убили Хета. Каза, че тя не е работила дълго в клуба, но я смятал за добродушна, способна, преуспяваща жена.

— Нима той се изрази така?

— Ами, говореше на местния жаргон, който дословно съм цитирала в доклада. Каза, че не е забелязал с кого е разговаряла Хета след инцидента, тъй като клубът би препълнен и той бил много зет.

— Да чупи главите на хората.

— Точно така. Обаче ми даде имената на неколцина служители в клуба и на един-двама редовни клиенти, които може би са я видели с някого. Свързах се с тях и ги разпитах, но никой не е забелязал да се случва нещо странно или нередно. Един клиент спомена, че е видял Хета да влиза в сепарето с някакъв мъж, но не си спомни по кое време се е случило това, нито как е изглеждал непознатият. Описа го като „един висок тип“, това е всичко.

— Страхотна информация, няма що.

— Напуснала е клуба в два и петнайсет, около час по-рано от обикновено. Казала на една от колежките, че си е изкарала нормата и приключва за тази вечер. Показала ѝ цяла шепа кредитни жетони и пачка банкноти и се похвалила, че има клиент, който не жали парите, за да получи първокласно обслужване. Оттогава не се е вясвала в клуба.

— След три дни открили тялото ѝ. — Ив гневно се изправи. — Ако ми бяха възложили разследването по-рано или ако онази Кармайкъл си беше направила труда да провери... Какъв е смисълът да се ядосвам, след като не мога да променя нищо!

— Хората, с които разговарях, се изказаха много ласкаво за Хета.

— Имала ли е любовник?

— Не, никаква сериозна връзка. В подобни клубове не е прието компаньонките да се срещат с клиентите в извънработно време, а очевидно Хета е била истинска професионалистка. Предполагам, че е работела и в други заведения, но досега не съм открила нищо.

— Вземала ли е наркотици?

— От време на време, според хората, с които разговарях. Проверих досието ѝ — преди няколко години е обвинена в притежаване на дрога, но иначе няма провинения.

— Преди колко години?

— Преди пет.

— Добре, продължавай в същия дух. — Тя вдигна поглед, когато Фийни влезе в стаята. — Здравей. Радвам се да те видя.

— Имаше страхотно задръстване, затова позакъснях. О, любимите ми кифли. — Той побърза да си вземе една. — Как си, Пийбоди?

— Добро утро, капитане.

— Какво ще кажеш за жилището — жестоко е, а? Хей, Далас, май си облякла нова риза.

— Не съм.

— Изглеждаш някак по-различна. — Той си наля кафе, а Ив забели очи, сякаш ѝ беше омръзнало от комплименти. — Открих онзи тип с татуираната змия. В около два след полунощ Мейвис се озовала в клуб, наречен „Граунд Зироу“, и си поръчала питие и момче, което да танцува на масата ѝ. Снощи разговарях с него. Спомни си за Мейвис.

Каза, че вече била доста пияна, но продължавала да се налива. Предложил ѝ сексуалните си услуги, но тя отказала и залитайки, напуснала заведението. — Фийни въздъхна. — Ако се е отбивала в други клубове, сигурно не е използвала кредитни жетони. Не се знае къде е ходила, след като е напуснала „Граунд Зироу“ в три без петнайсет.

— Къде се намира това заведение?

— На около шест пресечки от мястото на престъплението. След като напуснала дома на Пандора и преди да отиде в „Зигзаг“, Мейвис се отбила в още пет клуба, където изпила по няколко тройни коктейла. Питам се как изобщо е успяла да се държи на крака.

— Шест пресечки — промърмори Ив. — Била е близо до местопрестъплението и то само половин час, преди да бъде извършено убийството.

— Съжалявам, малката. Знам, че онова, което току-що ти съобщих, утежнява положението на приятелката ти. Прегледах и дисковете от системата за охрана. Скенерът на Леонардо е бил счупен в десет часа през въпросната нощ. В този квартал е нещо обичайно младежите да чупят външните камери. Системата за сигурност на Пандора била изключена чрез използване на специалния код. Няма следи от саботаж. Онзи, който е проникнал в дома ѝ, е бил предварително подготвен.

— Познавал е Пандора, знаел е кода.

— Няма друг начин — съгласи се Фийни. — Не можах да открия нищо и по охранителните дискове от сградата, където живее Джъстин Йънг. Записите потвърждават, че двамата с Джери са влезли в приблизително един и трийсет след полунощ и че тя е излязла в десет часа сутринта. Обаче... — Той театрално замълча. — Обаче зданието има задна врата.

— Какво?

— Заден вход — през кухнята до товарния асансьор, който не е снабден със специална система и който се движи между шестте етажа на сградата и гаража. На всеки етаж, както и в гаража, е монтирана охранителна инсталация, но... — Той отново замълча. — С асансьора може да се слезе до приземния етаж, който на практика почти не се охранява.

— Мислиш ли, че двамата незабелязано са излезли оттам?

— Възможно е. — Ирландецът шумно отпи от кафето си. — Стига добре да са познавали сградата и да са планирали излизането си така, че да не се натъкнат на някого от персонала по поддръжка на зданието, който работи на приземния етаж.

— Този факт променя цялата ситуация — излиза, че двамата вече не разполагат с неопровержимо алиби. Бог да те благослови, Фийни.

— Не ме благославяй, а ми дай някой долар. В краен случай ще се задоволя и с тези чудесни кифли.

— Изяж всичките. Мисля, че отново трябва да си поговорим с влюбените гълъбчета. Положението е доста заплетено. Джъстин Йънг е бил любовник на Пандора, а в момента има интимна връзка с Джери Фицджералд, която пък е главната съперница на Пандора в света на модата. И двете манекенки жадуват за кариера в киното. На сцената излиза продуцентът Редфорд. Той крои планове за съвместна работа с Фицджералд, сътрудничил си е с Йънг и е любовник на Пандора. В нощта, когато е убита, и тримата са присъствали на тържеството в дома ѝ. Питам се защо ли е поканила своята съперница, бившия си любовник и продуцента.

— Харесвала е драматичните ситуации — обади се Пийбоди. — Наслаждавала се е на скандалите.

— Освен това е обичала да поставя хората в неловко положение. Питам се дали не е разполагала с някакви компрометиращи факти за гостите си. И тримата бяха прекалено спокойни, докато ги разпитвах. Давах ми информация, без дори да съм я искала. Да видим дали ще успеем да ги пораздрусаме.

Тя вдигна поглед, когато вратата между нейния кабинет и този на Рурк се плъзна и годеникът ѝ застана на прага.

— Не беше заключено, затова си позволих да вляза — каза той. — Не искам да ви преча.

— Не ни пречиш. Остава да уточним само някои подробности.

— Хей, Рурк, готов ли си да наденеш брачните окови? — подвикна ирландецът. — Добре де, само се пошегувах — промърмори той, когато Ив го стрелна с изпепеляващ поглед.

— Мисля, че дори окован, все пак ще успее да се справя — отвърна Рурк и въпросително повдигна вежда, когато забеляза Пийбоди.

— О, пропуснах да ви запозная. Полицай Пийбоди, Рурк.

Младият мъж се усмихна и се приближи.

— Най-сетне имам удоволствието да се запозная с незаменимата помощничка на Ив.

Пийбоди се облеци, сетне се изчерви и му подаде ръка.

— Приятно ми е.

— Разрешете ми за секунда да отвлека лейтенант Далас, след което спокойно ще продължите работата си. — Сложи ръка на рамото на Ив и лекичко го стисна. Когато тя стана и го последва, Фийни презрително изсумтя:

— Хей, да не би да си глътна езика, Пийбоди? Защо жените изгубват ума и дума, когато видят мъж със сатанински красиво лице и с божествено тяло?

— Сигурно се дължи на хормоните — промълви Пийбоди, но продължи да наблюдава годениците.

— Как се чувстваш? — обърна се Рурк към Ив.

— Добре.

Той повдигна брадичката ѝ и леко докосна трапчинката.

— Струва ми се, че този път не ме лъжеш. Слушай, днес сутринта ми предстоят няколко важни срещи, но непременно исках да ти дам това. — Връчи ѝ собствената си визитна картичка, на гърба на която бяха написани име и адрес. — Въпросната дама е експерт по въпросите, които те интересуват. Предадох ѝ мострата, която получих от теб, но тя иска да направи още един контролен тест.

— Много ти благодаря. — Ив пхна картичката в джоба си.

— От станция „Звездна светлина“ ми съобщиха, че...

— Станция „Звездна светлина“ ли? — Тя изумено го изглежда. — Господи, забравих, че те помолих и за тази услуга. Страхувам се, че умът ми не е наред.

— Напоследък ти се събра твърде много. А сега на въпроса: моите източници ми съобщиха, че при последното си посещение на станцията Пандора се е срещала с много хора, нещо съвсем обичайно за нея. Очевидно не е била обвързана — прекарвала е всяка нощ с различен мъж.

— По дяволите, щом заговорим за нея, винаги става дума и за секс.

— Пандора не можеше да живее без секс. — Той се усмихна, когато Ив присви очи и подозрително го изглежда. — Не се

притеснявай, както вече споменах, краткотрайната ми връзка с нея отдавна е приключила. Съобщиха ми още, че е провела няколко разговора по мобилния си видеофон. Не е използвала съобщителната система на станцията.

— Защото не е искала разговорите да бъдат записани — замислено изрече Ив.

— Навярно си права. Както и да е, била поканена там за участие в ревю и се справила блестящо. Чули са я да се хвали, че ще рекламира някакъв нов продукт и че е поканена да участва във филм.

— Благодаря за помощта — промълви Ив.

— За мен е чест да окажа съдействие на местната полиция. В три имаме среща със собственика на цветарския магазин. Надявам се, че ще успееш да дойдеш.

Макар да ѝ предстоеше напрегнат ден, тя кимна. Ала Рурк не искаше да рискува. Извади електронния бележник от джоба ѝ и програмира часа на срещата.

— Ще се видим там. — Наведе се и забеляза как Ив крадешком погледна към колегите си. — Не се безпокой, това не ще подрони авторитета ти — прошепна и притисна устни към нейните — Обичам те.

— Добре. — Тя смутено се прокашля. — Разбрахме се.

— Колко поетично се изразяваш, скъпа. — Рурк закачливо разроши косата ѝ и отново я целуна. Сбогува се с колегите ѝ и се върна в кабинета си.

— Престани да се хилиш като идиот, Фийни! — Ив извади картичката от джоба си и му я подаде. — Искам да занесеш проба от праха, който открихме в жилището на Бумър на тази специалистка по флората. Близка е на Рурк, но не е сътрудник на полицията, затова искам да запазиш изследванията в тайна от шефовете.

— Дадено.

— Следобед ще ѝ се обадя за резултатите. Пийбоди, ти идваш с мен.

— Слушам, лейтенант. — Едва когато се качиха в колата, тя промълви: — Навярно ви е трудно да съчетавате полицейската работа с личния си живот.

— И още как — изрече Ив и мислено добави: „Пример за това е програмата ми за днес: трябва да разпитам заподозрения, да излъжа

шефа, да пришпорвам хората от лабораторията, а като капак на всичко — да поръчам и булчинския си букет“.

— Мисля си, че ако човек... внимава и умее да балансира, няма да провали кариерата си.

— Според мен ченгетата не трябва да бъдат семейни. — Ив нервно забарабани с пръсти по волана. — Всъщност може би не съм права, Фийни е женен от памтивека. Командирът има щастлив брак. Мога да изброя и други примери. — Тя тежко въздъхна. — Ще се опитам да се справя. — Когато преминаха по алеята и се включиха в уличното движение, внезапно ѝ хрумна нещо и извърна глава към сътрудничката си. — Хей, да не би да имаш връзка с някого?

— Не точно, но може да се получи нещо. — Пийбоди нервно скръсти ръце, после изтри длани в панталоните си.

— Познавам ли го?

— Ами... става въпрос за Касто.

— Касто ли? Не думай! Кога успяхте да се сблизите толкова?

— Снощи случайно се срещнахме. Всъщност забелязах, че той ме следи и...

— Какво? — Ив превключи колата на автоматично шофиране. Двигателят изръмжа, сетне заработи равномерно. — По дяволите, разкажи ми подробностите.

— Касто никак не е глупав. Надушил е, че сме попаднали на следа. Когато го забелязах, адски се вбесих, после си казах, че и аз бих постъпила като него.

Ив се замисли и отново забарабани с пръсти по волана, сетне каза:

— Аз също. Я кажи, опита ли да те изстиска?

Пийбоди почервения като домати.

— О, не ме разбирай погрешно. Питам дали се е опитал да изкопчи нещо от теб.

— Ясно. Не съм свикнала с подобни игри. Като всяка нормална жена и аз харесвам представителите на силния пол. — Тя отметна косата си и смутено докосна яката на униформената си риза. — Не се преструвам на девственица, ала не съм излизала с мъже като Касто или като Рурк.

— Веднага ти завъртат главата, нали?

— Точно така. — Пийбоди очевидно почувства облекчение, че може да сподели чувствата си с човек, който да я разбере. — Честно казано, Касто действително се опита да измъкне информация от мен, но не се разсърди, когато отказах да говоря по служба. Донякъде има право — шефът нареди нашите два отдела да си сътрудничат, а ние пазим всичко в тайна.

— Мислиш ли, че и той е попаднал на някаква следа?

— Възможно е. Разпитваше в клуба, също като мен. Тогава за пръв път го забелязах. Когато си тръгнах, той ме последва. Известно време го водих за носа, за да видя какво ще направи. После му се изплъзнах, заобиколих и тръгнах след него. Само да бяхте видяла лицето му, когато цъфнах зад гърба му!

— Браво, добре си се справила.

— Отначало се поскарахме. Касто твърдеше, че съм навлязла в неговия периметър. Сетне влязохме в някакво заведение, поръчахме си по едно питие и решихме да не говорим по служба. Беше много приятно. Открихме, че харесваме една и съща музика, едни и същи филми и прочие. Накрая... по дяволите... накрая легнах с него.

— Нима?

— Зная, че постъпих глупаво. Обаче го направих.

Ив изчака секунда и попита:

— Е, как беше?

— Нямам думи.

— Толкова хубаво, а?

Пийбоди се престори, че не е чула въпроса и продължи да разказва:

— Като се разделихме днес сутринта, той предложи отново да се видим — например да вечеряме заедно.

— Напълно нормално.

Пийбоди поклати глава.

— Мъже като Касто не си падат по мен. Зная, че той харесва вас...

— Въобразяваш си. И престани да ми говориш на „ви“ и да ме наричаш „лейтенант“.

— Добре, Далас. Прекрасно знаеш, че Касто те харесва. Възхищава се от способностите ти, от ума ти. И от краката ти.

— Само не ми казвай, че сте обсъждали външността ми.

— Не, обаче той сподели възторга си от бързия ти ум. Шегата настрана, направо не знам как да постъпя. И двамата с него се стремим да се издигнем в службата. Щом приключим с това разследване, навярно ще се разделим.

Ив си спомни за опасенията си, когато лудо се беше влюбила в Рурк. За щастие те не се бяха оправдали, но по принцип Пийбоди беше права. Обърна се към нея и попита:

— Харесваш ли го? Приятно ли ти е да бъдете заедно?

— Разбира се.

— Казваш, че бил добър в леглото.

— Невероятен.

— В такъв случай в качеството си на твой шеф ти заповядвам да не се отказваш.

Пийбоди леко се усмихна и извърна очи.

— Ще си помисля.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив пристигна в управлението само пет минути преди десет, когато имаше среща с Редфорд. Нарочно не се отби в канцеларията си, защото беше уверена, че там я чака съобщение от командир Уитни да се яви спешно при него. Надяваше се, че когато отиде в кабинета му, ще разполага с нова информация.

Със задоволство установи, че продуцентът е коректен, тъй като пристигна точно в определения час. Изглеждаше невъзмутим като по време на първата им среща.

— Лейтенант, надявам се, че разговорът ни ще бъде кратък. По това време на деня обикновено имам най-много работа.

— В такъв случай да не губим време. Моля, седнете. — Тя заключи вратата.

Обстановката в залата за разпити не предразполагаше много. Масата беше малка, столовете — обикновени, без тапицерия, стените — голи. Огледалото очевидно служеше за наблюдение от съседното помещение, с цел разпитваният да бъде сплашен. Ив включи записващото устройство и продиктува необходимите данни.

— Господин Редфорд, имате право на адвокат, който да присъства по време на разпита.

— Да разбирам ли, че ме уведомявате за правата ми, лейтенант?

— Стига да пожелаете, ще го сторя. Срещу вас не е предявено обвинение, но имате право на адвокат, докато се провежда официален разпит. Ще се възползвате ли от правото си?

— Този път — не. — Той изгръска някаква прашинка от ръкава на самото си, при което на китката му проблесна златна гривна. — На драго сърце се съгласих да ви сътруднича при разследването и присъствието ми тук го доказва.

— Ще чуете запис на предишните ви показания, което ще ви даде възможност да прибавите, да промените или да се откажете от тях. — Тя включи устройството и Редфорд се заслуша с нетърпеливо изражение.

— Потвърждавате ли така записаните си показания?

— Да. Доколкото си спомням, събитията се развиха точно както съм ги описал.

— Добре. — Ив постави нов диск и скръсти ръце. — Имал сте сексуални отношения с жертвата, нали?

— Да.

— Но всеки от двама ви се е чувствал необвързан.

— Точно така. Не желяехме да се ангажираме с по-сериозна връзка.

— В нощта на убийството вземал ли сте наркотици заедно с Пандора?

— Не.

— А по друго време?

Редфорд се усмихна и наклони глава. Ив забеляза, че в дългата му плитка проблясва златна верижка.

— Не. За разлика от Пандора не се интересувам от наркотици.

— Знаете ли кода за охранителната система на къщата ѝ в Ню Йорк?

Продуцентът смръщи чело.

— Кодът ли? Възможно е да го имам. — За пръв път изглеждаше обезпокоен. Ив си представяше как обмисля отговора си и възможните последствия. — Доколкото си спомням, тя ми го съобщи, за да я посещавам, когато пожелае. — Очевидно беше успял да се овладее. Извади електронния си бележник и натисна няколко бутона. — Да, записал съм го.

— Използвахте ли кода, за да влезете в дома ѝ в нощта на убийството?

— Не се наложи, тъй като ми отвори един от домашните дроиди.

— Да, било е преди да я убият. Известно ли ви е, че чрез кода се задейства и изключва нейната видео система.

Редфорд отново се наежи.

— Не ви разбирам.

— Чрез кода, с който разполагате, външната охранителна камера може да бъде изключена. Което се е случило около един час след убийството. Твърдите, че по това време сте бил в клуба. Ала точно тогава някой, който е познавал жертвата, знаел кода, както и това, че в

дома няма никой, е изключил системата за сигурност, проникнал е в къщата и е взел нещо.

— Бях в клуба, лейтенант. Часовете на влизането и излизането ми са надлежно отбелязани.

— Редовните членове могат да сторят това без да прекратят прага на клуба — изрече Ив и забеляза как лицето на Редфорд се изопна. — Твърдите, че сте видял богато украсена кутийка, от която Пандора взела някаква таблетка. После я заключила в чекмеджето на тоалетката си. При обиска тази кутийка не беше открита. Сигурен ли сте, че сте я видял?

Погледът на Редфорд беше смразяващ, ала в очите му се четеше и нещо друго. Все още не паника, но странно безпокойство.

— Сигурен ли сте, че подобна кутийка съществува?

— Видях я със собствените си очи.

— Ами ключът?

— Ключът ли? — Той посегна към каната с вода. Ръката му не потрепваше, но очевидно съзнанието му трескаво търсеше най-правилният отговор. — Носеше го окачен на златна верижка на шията си.

— Нито ключ, нито верижка са били открити на местопрестъплението.

— Което означава, че убиецът ги е взел, нали, лейтенант?

— Жертвата носеше ли „медальона“ така, че да се вижда?

— Не, носеше го... — Той млъкна и по лицето му пробягна нервен тик. — Ще бъда откровен, лейтенант. Носеше го под дрехите. Но както вече споменах, не бях единственият, който е виждал Пандора гола.

— За какво й плащахте?

— Моля?

— През последните осемнайсет месеца сте превел над триста хиляди долара по различните банкови сметки на жертвата. Питам ви защо сте го направил?

Лицето му стана безизразно, ала за пръв път в погледа му се четеше страх.

— Не ви засяга за какво харча парите си.

— Прав сте, но в случая става дума за убийство. Пандора изнудваше ли ви?

— Що за абсурден въпрос!

— Напротив, много логичен. Знаела е някаква тайна, която би могла да ви злепостави, и ви е държала натясно. Изнудвала ви е, като е искала различни суми. Мисля, че е изпитвала удоволствие от факта, че ви държи в ръцете си. Твърде вероятно е да ви е дошло до гуша. Започнал сте да осъзнавате, че има само един изход от нетърпимото положение. Всъщност Пандора не се е интересувала от парите. По-скоро се е наслаждавала на властта, която е упражнявала над вас, и не е пропускала да ви го натяква.

Редфорд се задъха, но изражението му остана непроницаемо.

— Не оспорвам, че от Пандора можеше да се очаква да прибегне към изнудване. Ала не разполагаше с никакви изобличаващи факти срещу мен, пък и не бих ѝ позволил да ме заплашва.

— Как бихте постъпил?

— Човек с моето обществено положение може да си позволи да не обръща внимание на подобни дребнави заяждания. В нашия занаят успехът е много по-важен от сплетните.

— Тогава защо сте плащал на Пандора? Може би за да се любите с нея.

— Оскърбявате ме.

— Прав сте. Предполагам, че никога не ви се налага да плащате, за да легнете с някоя жена. От друга страна, платената любов може би ви действа по-възбуждащо. Често ли посещавате стриптийз клуба в Йист Енд?

— Изобщо не стъпвам в този квартал, камо ли в някакъв долнопробен бардак.

— Ала все пак знаете какво представлява. Бил ли сте там с Пандора?

— Не.

— А сам?

— Казах ви, че не съм стъпвал в подобно заведение.

— Къде бяхте около два часа след полунощ на десети юни?

— Защо питате?

— Можете ли да докажете къде сте бил в упоменатото време на въпросната дата?

— Нямам представа къде съм бил, нито съм длъжен да отговоря на този въпрос.

— Защо сте внасял суми по сметките на Пандора? И дали тези пари са били възнаграждение за свършена от нея работа или просто сте ѝ правил подаръци?

Редфорд сви длани в юмруци и заяви:

— Искам да се консултирам с адвокатите си.

— Както обичате. Прекъсваме разпита, за да може свидетелят да се посъветва с адвоката си. — Нареди на записващото устройство да се изключи и усмихнато се обърна към продуцента: — Най-добре им кажете всичко, което знаете. И ако в тази история е замесен още някой, сериозно си помислете дали да продължавате да го прикривате. — Тя се изправи. — Навън има автомат, откъдето да позвъните.

— Благодаря, нося си мобилния видеотелефон — надуту произнесе Редфорд. — Моля да ми осигурите помещение, където никой няма да подслушва разговора ми.

— Разбира се. Последвайте ме.

Ив успя да избегне срещата с Уитни, като му изпрати доклад за свършеното до момента и изобщо не стъпи в канцеларията си. Повика Пийбоди и заедно излязоха от управлението.

— Здравата раздруса този надут пуяк Редфорд.

— Това беше целта.

— Допадна ми как го подхвана оттук-оттам, сетне нанесе решаващия удар.

— Този тип бързо ще се окопити. Разполагам с още един коз — парите, които е превел на Фицджералд — но сега той ще бъде по-предпазлив и подготвен за всякакви изненади. Адвокатите му добре ще го подковат.

— И повече не ще те подценява. Смяташ ли, че той е убиецът на Пандора?

— Твърде е възможно. Най-малкото защото е изпитвал омраза към нея. Ако успеем да докажем връзката му с производителя на новия наркотик... — Замълча и си каза, че им предстои още много работа, а не разполагат с почти никакво време. След няколко дни Мейвис ще трябва да се яви на предварителното дело. Ако дотогава не съберат солидни доказателства... — Непременно трябва да открием кой е продал дрогата на Пандора. Сетне ще го проследим.

— Значи затова ти е необходим Касто.

— Той има повече връзки. Щом открием продавача, ще пуснем по следите му нашето момче от наркоотдела. — Видеотелефонът ѝ иззвъня и тя се намръщи. — По дяволите! Знам, че ме търси Уитни. Предчувствам го. — Придаде си делово изражение и включи видеото. — Далас слуша.

— Далас, какво правиш?

— В момента пътувам към лабораторията. Трябва спешно да направя една справка.

— Наредих да се явиш при мен точно в девет.

— Съжалявам, сър, но не съм получила съобщението ви, тъй като още не съм била в канцеларията си. Ако сте получил доклада ми, навярно вече знаете, че тази сутрин трябваше да разпитам важен свидетел. В момента той се съветва с адвокатите си. Смятам, че...

— Престани с твоите врели-некипели, лейтенант. Преди няколко минути разговарях с доктор Майра.

Ив се вцепени, побиха я тръпки.

— Разочароваш ме. — Уитни говореше тихо и не откъсваше поглед от лицето ѝ. — Не мога да си представя, че би пожелала да губиш времето на хората от отдела с подобни щуротии. Нямаме нито намерение, нито желание да извършим формално или неофициално разследване на инцидента. Въпросът е приключен веднъж завинаги. Ясно ли е?

Ив усети как в гърдите ѝ се надига вълна от смесени чувства: облекчение, чувство за вина, благодарност.

— Сър, аз... Да. Разбрах.

— Прекрасно. А сега да се върнем към действителността. Информацията, изнесена от Канал 75 ни създаде сериозни проблеми.

— Да, сър. — Каза си, че трябва да се стегне, че съдбата на Мейвис е в нейни ръце. — Навярно сте прав.

— Знаеш, че разпоредбата забранява наши служители да дават сведения на медиите без предварително разрешение.

— Разбира се, сър.

— Как е госпожица Фарст?

— Виждала съм я само на екрана, но ми се стори, че вече е добре.

Уитни се намръщи, но в очите му проблясваше дяволито пламъче.

— Побързай с разследването, Далас. Искам те при мен точно в осемнайсет часа. Ще дадем пресконференция.

Когато разговорът приключи, Пийбоди възкликна:

— Добре го изпързала. При това му каза истината, само дето сега не пътуваме към лабораторията.

— Не съм уточнила в коя лаборатория отиваме.

— Защо Уитни беснееше за това друго разследване. Има ли нещо общо с нашия случай?

— Не, това е стара история. Стара и отдавна забравена. — Ив с облекчение въздъхна и насочи колата към портала на „Лаборатории Фючърс“, които бяха подразделение на мултимилionната компания на Рурк. — Лейтенант Далас от нийоркската полиция — съобщи тя на електронния пропуск.

— Очакват ви, лейтенант. Моля оставете колата си на синия паркинг и използвайте нашия транспорт до източния комплекс, шести сектор.

Пред сградата ги посрещна дроид от женски пол — привлекателна брюнетка с млечнобяла кожа и светлосини очи. На значката бе написано името ѝ — Ана 6. Когато заговори, гласът ѝ беше мелодичен като камбанен звън.

— Добър ден, лейтенант. Надявам се, че лесно ни открихте.

— Без проблеми.

— Радвам се. Доктор Ингрейв ви очаква в солариума. Обстановката там е много приятна. Моля, последвайте ме.

— Това се казва дроид — прошепна Пийбоди.

Ана 6 се обърна и ги дари с ангелска усмивка.

— Аз съм нов, експериментален модел. На този етап сме само десет и всички работим тук, в комплекса. Надяваме се серийното производство да започне след шест месеца. За създаването ни са необходими много изследвания и за съжаление засега цената ни е доста висока за обикновения купувач. Надявам се, че по-големи индустриални предприятия ще проявят интерес към нас, преди да излезем на масовия пазар.

Ив наклони глава и попита:

— Рурк виждал ли те е?

— Разбира се. Той одобрява всички нови продукти и лично участваше в създаването ми.

— О, сигурна съм.

— От тук, моля. — Ана 6 ги поведе по дълъг коридор, боядисан в бяло като в болница. — Доктор Ингрейв смята, че мострата, която сте ѝ предоставили, е крайно любопитна. Сигурна съм, че ще ви бъде полезна. — Спря до миниатюрен екран, вграден в стената, набра някакъв код и събщи: — Ана 6, придружавана от лейтенант Далас и от сътрудничката ѝ.

Част от стената се плъзна встрани и разкри голямо помещение, изпълнено с различни растения и осветявано от лампи, които имитираха слънчеви лъчи. Дочуваше се ромонът на поточе и жуженето на пчели.

— Ще се върна да ви отведа до изхода. Моля, не се стеснявайте да поискате разхладителни напитки или нещо друго. Доктор Ингрейв е прекалено разсеяна и често пропуска да бъде гостоприемна.

— Иди да се усмихваш някъде другаде, Ана — кисело изрече някой. Гласът сякаш идваше иззад някакви огромни папрати. Ана 6 безмълвно излезе в коридора, вратата безшумно се плъзна и се затвори. — Зная, че без дроидите не може, но все пак ме изнервят. Заповядайте насам.

Ив предпазливо пристъпи към папратите и ги разтвори. На земята беше коленичила жена. Побелялата ѝ коса беше прибрана в неугледен кок, ръцете ѝ бяха почервенели и изцапани с пръст. Гащеризонът ѝ, който навярно някога е бил бял, сега беше покрит с лекета. Когато вдигна глава, Ив забеляза, че грозноватото ѝ лице също е изцапано.

— Наглеждам моите червеи. Опитвам се да създам нова разновидност. — Тя протегна дланта си, върху която се гърчеше един от любимците ѝ.

— Много интересно — промълви Ив и си отдъхна, когато доктор Ингрейв зарови червея в пръстта.

— Значи вие сте ченгето, за което Рурк ще се жени. Винаги съм мислила, че ще избере някоя чистокръвна аристократка с кльоцав врат и с големи цици. — Присви устни и изгледа Ив от главата до петите. — Добре че не го направи. Породистите искат много угаждане и грижи. Затова предпочитам хибридите. — Избърса мръсните си ръце в още

по-мърлявите си дрехи и се изправи. — Ровенето в пръстта е отлична терапия. Ако повечето хора я прилагаха, нямаше да се тъпчат с лекарства и наркотици.

— Като заговорихме за наркотици...

— Да, елате насам. — Тя се отправи към другия край на помещението, после забави крачка, и се обърна към Ив: — Знаете ли какво е това?

— Ами... цвете — отвърна младата жена, страхувайки се, че зад въпроса се крие уловка.

— Най-обикновена петуния. Хората забравиха естествената красота. Всички търсят нещо екзотично, нещо по-голямо, по-различно... А сега на въпроса. — Тя се настани на стол пред огромния тезгях, върху който имаше градинарски инструменти, автоготвач, чиято червена лампичка показваше, че не е зареден, и свръхмодерен компютър.

— Онова, което ми изпратихте по онзи ирландец, дето разбираше от петунии, се оказа доста любопитно.

— Фийни разбира от всичко.

Ингрейв включи компютъра и обяви:

— Вече анализирах мострата, която ми донесе Рурк. Успя да ме омагьоса и да ми извади душата от бързане. Тези ирландци — истински чаровници са. Дори Бог ги обича. Много са точни. Така... до къде бях стигнала? О, да. Новата проба ми помогна още повече.

— Значи имате резултатите...

— Не ме юркай, момиче! Правя услуги само на ирландски симпатяги. И не обичам да работя с ченгета. — Ингрейв широко се усмихна. — Бъкел не разбират от наука. Бас държа, че хабер си нямаш от периодичната таблица.

— Слушайте, доктор Ингрейв... — Ив облекчено въздъхна, тъй като в този момент формулата се появи на екрана. — Кой има достъп до компютъра ви?

— Абсолютно никой, освен това е защитен със специална парола. Не се безпокой, Рурк ме предупреди, че става въпрос за строго поверителна информация. В този бизнес съм от времето, когато още не си била родена. — Посочи с мръсната си ръка към екрана и продължи: — Няма да се занимаваме с основните елементи, които и дете може да различи. Предполагам, че вече си ги разпознала.

— Интересува ни неизвестният...

— Зная какво ви интересува, лейтенант. Ето къде са се затруднили хората от полицейската лаборатория. Не са успели да определят елемента по тази формула, тъй като тя е закодирана. Наглед представлява пълна безсмислица. — Пресегна се и взе лабораторно стъкло, покрито с тънък слой прах. — Дори най-големите ви специалисти трудно биха го определили. Прилича на едно, мирише на друго. Всъщност химическата реакция при смесването на всички елементи променя свойствата на новополученото вещество. Разбираш ли поне малко от химия?

— Необходимо ли е?

— Ако повече хора се занимаваха с...

— Доктор Ингрейв, аз се занимавам с разследване на убийства. Кажете ми какво представлява веществото и ще ме улесните безкрайно.

— Липсата на търпение е още един проблем на съвременните хора — изсумтя Ингрейв и взе малка колба. На дъното ѝ имаше няколко капки млечнобяла течност. — Тъй като изобщо не те интересува, няма да ти обяснявам как съм го постигнала. Важното е, че изолирах непознатия елемент.

— Това ли е?

— Да, в течна форма. Навярно от вашата лаборатория са те информирали, че това е разновидност на валериана, която се среща в югозападните райони на Съединените щати.

— Е?

— Близко е до истината, но не получава голямата награда. Действително става въпрос за растение и валерианът е използван при присаждането. Това тук обаче е нектар от цветове, които не се срещат нито в Америка, нито където и да било на нашата планета. — Пресегна се, взе някакво растение в саксия и го постави пред Ив. — Това е цветето, което те интересува.

— Красиво е — обади се Пийбоди и се наведе да помирише големите цветове, накъдрени по краищата, обагрени във всички цветове на дъгата. Притвори очи и по-дълбоко вдъхна аромата. — Господи, прекрасно е. Напомня ми... — Главата ѝ се замая. — Адски е силно.

— И още как. Престани да го душиш, че после не можем да те свестим. — Ингрейв дръпна саксията.

— Пийбоди, стегни се! — Ив я разтърси за рамото.

— Все едно, че изпих цяла чаша шампанско наведнъж. Усещането е великолепно.

— Експериментален хибрид — обясни доктор Ингрейв, — известен под кодовото название „безсмъртниче“. Това тук е засадено преди четиринайсет месеца и оттогава непрестанно цъфти. Отглеждат го в колония „Рай“.

— Седни, Пийбоди! — сопна се Ив и попита Ингрейв: — Нима искате да кажете, че нектарът от тези цветове е непознатият елемент, който ни интересува?

— Сам по себе си нектарът има силно въздействие и при пчелите причинява реакция, напомняща алкохолното опиянение при хората. Знае се, че тези насекоми буквално се пристрастяват към него.

— Пчели-наркомани, така ли?

— Нещо подобно. Отказват да опрашват другите цветя, тъй като не могат да се откъснат от това. Вашите лаборанти не познават въпросното растение, защото то е в списъка на забранените за износ и е под юрисдикцията на Галактическата митница. Хората от колония „Рай“ се опитват да издействат вдигане на забраната, тъй като губят милиони от липсата на експорт.

— Значи „безсмъртничето“ е само образец.

— Засега. Възможно е приложението му в медицината и поспециално в козметиката. Приемането му прави кожата по-гладка и поеластична и създава впечатление за подмладяване.

— Но това е отрова! Продължителното използване разрушава нервната система. От нашата лаборатория го потвърдиха.

— Арсеникът също е отрова, но някога жените са го използвали в малки количества за избелване и почистване на кожата. Някои представителки на нашия пол са готови на всичко, за да запасят красотата и младежкия си вид. — Тя с безразличие вдигна рамене. — В съчетание с другите елементи от тази формула нектарът служи като активатор. Резултатът е химическа дрога, към която много лесно можеш да се пристрастиш и която предизвиква прилив на енергия, повишава потентността — накратко, човек се чувства подмладен. Ако върху хибридите престане да се упражнява контрол, те ще започнат да

се размножават като зайци, което пък означава, че производството на дрогата ще бъде много евтино и за кратко време ще се получават големи количества.

— Размножаването ще бъде ли възможно в условията на нашата планета?

— Да, тъй като условията на колония „Рай“ са същите като тези на Земята.

— Доносяш си няколко растения — замислено изрече Ив, — осигуряваш си лаборатория и останалите химикали...

— И получаваш по химичен път наркотик, който ще се продава като топъл хляб. Заплащаш високата цена — с кисела усмивка добави Ингрейв — и усещаш прилив на енергия, чувстваш се млад и сексапилен, запазваш красотата си. Онзи, който е измислил въпросната формула, е първокласен химик, отличен познавач на човешката природа и ловък бизнесмен.

— Но полученото вещество е смъртоносно!

— Разбира се, след пет-шест години нервната система на онзи, който използва дрогата, ще рухне. Ала през тези години го очаква безкраен празник, а производителят ще спечели милиони.

— Откъде знаете толкова подробности за това... „безсмъртниче“, щом то се среща само на колония „Рай“?

— Знам ги, защото съм най-добрият специалист в тази област, защото се интересувам от всички новости, пък и дъщеря ми работи в „Рай“. Лицензирана лаборатория като нашата има право да внесе въпросното растение.

— Нима искате да кажете, че на нашата планета вече има „безсмъртничета“?

— Да. Повечето са безобидни копия, но се среща и оригиналът. Разбира се, употребата му е под строг контрол. Предай доклада ми и двете проби от дрогата на умниците от полицейската лаборатория. Надявам се да разберат за какво става дума.

— Как се чувстваш? — Ив продължи да държи под ръка Пийбоди, докато отключваше вратата на колата.

— Прекрасно, някак отпочинала.

— Прекалено „отпочинала“, за да ти поверя шофирането. Тъкмо исках да те помоля да ме закараш до цветарския магазин. Планът се променя: първо хапваш нещо като противодействие на наркотика, после занасяш образците и доклада на Ингрейв в лабораторията.

— Далас — Пийбоди отпускна глава на облегалката, — чувствам се великолепно.

Ив наежено я изгледа.

— Хей, нали няма да ме разцелуваш или нещо подобно?

— Не си моят тип. Освен това не съм настроена за любов, просто се чувствам добре. Ако приемането на наркотика предизвиква подобни реакции, хората ще полудеят по него.

— Някой вече е достатъчно полудял, за да убие трима души.

Ив се втурна на бегом в магазина за цветя. Разполагаше с ограничено време да открие другите заподозрени и да ги принуди да разкрият картите си, след което да се върне в управлението, да напише рапорта си и да отиде на пресконференцията.

Рурк, който стоеше до някакви миниатюрни дръвчета, я забеляза и я повика при себе си.

— Хайде, скъпа. Консултантът ни очаква.

— Извинявай, че закъснях — задъхано произнесе тя. Питаше се кому са притрябвали подобни дръвчета, пред които се чувстваше като великан.

— И аз току-що влизам. Помогна ли ти доктор Ингрейв?

— И още как. Страхотна скица е. Видях и Ана б.

— О, дроидите от серията „Ана“. Мисля, че ще имат страхотен успех.

— Особено сред юношите.

Рурк се засмя и я поведе през магазина.

— Марк, запознай се с годеницата ми Ив Далас.

Цветарят, с вид на добродушен чичо, стисна ръката ѝ.

— Да видим какво ще си изберете. Организирането на една сватба е трудна работа, а не разполагаме с никакво време.

— Рурк е виновен, той настоя да побързаме.

Марк се засмя и пригладя сребрилата си коса.

— Седнете, починете си, пийнете чай. Предстои да ви покажа много образци.

Всъщност изборът на букет ѝ достави удоволствие. Обичаше цветята, но не предполагаше, че съществуват толкова видове. След пет минути усети, че ѝ се завива свят от различните орхидеи, лилии, рози и гардении.

Рурк предложи букетът да бъде стилизиран, от естествени цветя, не от хибриди.

— Разбира се. Ще ви покажа няколко холограми, които може би ще ви подсказват някаква идея.

Ив ги разгледа и си представи как с Рурк стоят под разцъфнало дърво и си разменят брачни обети. Побиха я тръпки. Обърна се към Марк и плахо попита:

— Какво ще кажете за петунии?

— Моля?

— Харесвам ги, толкова са естествени.

— Разбира се, идеята е прекрасна. Ще прибавим и лилии. А цветът...

— Имате ли безсмъртничета? — прекъсна го тя, подтикната от необясним импулс.

— О, тези цветя са прекрасни. Трудно е да се снабдиш с тях, но са много издръжливи и изглеждат чудесно, когато се подредят в кошница. Имам няколко имитации...

— Интересуват ни истинските безсмъртничета — напомни му Ив.

— Страхувам се, че те се внасят в много малки количества, при това само от лицензираните градинари.

— Продавате ли много от тях?

— Изключително рядко и то само на други лицензирани експерти. Имам нещо подобно, което положително ще ви...

— Водите ли отчет на кого ги продавате? Възможно ли е да ми дадете имената на въпросните купувачи?

— Естествено, но...

— Необходими са ми имената на всички, които са поръчвали безсмъртничета през последните две години.

Марк смаяно я изгледа и Рурк побърза да се намеси:

— Годеницата ми е запалена градинарка.

— Ясно. Вероятно ще ми отнеме няколко минути. Казахте, че искате имената на всички купувачи, нали?

— Да, на всеки, който през тези две години е поръчвал безсмъртниче от колония „Рай“. Започнете с клиентите от Щатите.

— Моля, изчакайте, ще се опитам да ви помогна.

— Харесва ми идеята да се оженим под разцъфнало дърво. — Ив скочи от стола и се обърна към Рурк. — А на теб допада ли ти?

Той също стана и сложи ръце на раменете ѝ.

— Предлагам да оставиш на мен избора на цветята и подреждането им. Искам да те изненадам.

— Добре. И без това съм ти задължена.

— Започни да ми се отплащаш. Първото, за което те моля, е да не забравяш, че в петък трябва да присъстваме на ревюто на Леонардо.

— Не съм забравила.

— Напомням ти, че трябва да поискаш три седмици отпуск за сватбеното ни пътешествие.

— Нали се уговорихме за две.

— Да, но сега ми дължиш още една. Ще ми обясниш ли внезапния си интерес към цветята от колония „Рай“? Предполагам, че си открила непознатия елемент.

— Това е нектарът от безсмъртничето и е следата, която свързва трите убийства. Сега ми е необходим още малко късмет и...

— Надявам се, че ще бъдете доволна. — Марк се върна и ѝ подаде някакъв лист. — Оказа се много по-лесно, отколкото предполагаш. Поръчките за безсмъртниче са много малко, тъй като има куп формалности около доставката му.

— Благодаря. — Ив взе разпечатката и набързо прегледа списъка. Очите ѝ заблестяха. Промърмори „пипнах ли те!“ и се обърна към Рурк: — Трябва да изчезвам! Ако искаш, поръчай купища цветя. И не забравяй петуниите! — Тя хукна навън, като в движение извади комуникатора си и се свърза с Пийбоди.

— Ами... букетът? — смаяно промълви Марк. — Тя не си избра букет.

Рурк проследи годеницата си с поглед и промълви:

— Знам какво ѝ харесва.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Радвам се отново да ви видя, господин Редфорд.

— А аз — не, лейтенант. — Продуцентът се настани до масата. — След няколко часа трябва да бъда в Ню Лос Анжелес. Надявам се да не ме задържите прекалено дълго.

— Обичам да уточнявам всичко до най-малката подробност. Не бих позволила нещо да ми се изплъзне — заяви Ив и погледна към Пийбоди, която стоеше в ъгъла и изглеждаше много строга в униформата си. От другата страна на стъклото Уитни и прокурорът наблюдаваха всяко движение. Ив знаеше, че ако се е излъгала по отношение на Редфорд, здравата ще си изпати.

Седна на мястото си и кимна към холограмата на защитника на Редфорд. Очевидно с клиента му бяха решили, че положението не е сериозно и не изисква личното му присъствие.

— Господин адвокат, имате ли запис на показанията на вашия клиент?

— Да. — Защитникът, облечен в строго официален костюм на райета, скръсти ръце и впери в нея студените си очи. — Клиентът ми е оказал пълно съдействие на вас и на отдела ви, лейтенант. Съгласихме се на този разговор само за да приключим въпроса веднъж завинаги.

„Съгласи се, тъй като нямаш друг избор“ — каза си тя, но се постара изразението ѝ да остане непроменено.

— Взехме предвид, че доброволно ни съобщихте много подробности, господин Редфорд. В показанията си твърдите, че сте познавал Пандора и че сте имал интимна връзка с нея.

— Точно така.

— Имал ли сте и делови отношения с жертвата?

— Бях продуцент на два видеофилма с участието на Пандора. Планирах заснемането на трети.

— Въпросните филми имаха ли успех?

— Отзивите не бяха възторжени, но не бяха и лоши.

— Извън заснемането на тези филми имахте ли други делови отношения с покойната?

— Не. — Той леко се усмихна. — С изключение на една малка инвестиция.

— Моля, обяснете по-подробно.

— Пандора искаше да създаде собствена търговска верига за продажба на модни облекла и козметика. Естествено имаше нужда от спонсори и тъй като бях любопитен дали ще постигне нещо, ѝ помогнах с малко инвестиция.

— Да разбирам ли, че сте ѝ дали пари?

— Точно така. В течение на година и половина вложих под триста хиляди долара в нейното начинание.

„Измислил си начин да се измъкнеш“ — помисли си Ив и се облегна назад на стола си.

— Какво е финансовото състояние на търговското предприятие, създадено от покойната?

— То изобщо не съществува, лейтенант. — Редфорд отчаяно вдигна ръце, сетне ги отпусна в скута си. — Бях измамен. Едва след смъртта ѝ открих, че няма никаква търговска верига, нито пък други спонсори.

— Разбирам. Господин Редфорд, вие сте преуспяващ продуцент, човек, който не си хвърля парите на вятъра. Не поискахте ли от Пандора да ви представи бизнес план, в който са включени приходите, разходите и евентуалната печалба? Не пожелахте ли да видите образци от козметичната серия?

— Не. — Той стисна устни и впери поглед в ръцете си.

— Нима искате да повярвам, че сте ѝ дал пари за нещо, за което не сте имал никаква информация?

— Изглежда невероятно и не говори добре за мен. — Отново вдигна очи. — Ползвам се с отлична репутация, която ще пострада, ако глупавата ми постъпка стане обществено достояние.

— Лейтенант — намеси се адвокатът, — репутацията на моя клиент е нещо, което не бива да пренебрегваме с лека ръка. Тя е един вид негов актив и действително ще бъде накърнена, ако се получи изтичане на информация. Ще направя всичко възможно да уредя запазването в тайна, за да не пострадат интересите му.

— Моля, направете го. Господин Редфорд, разказът ви направо ме изумява. Ще ми обясните ли как е възможно човек с вашата блестяща репутация да вложи триста хиляди долара в несъществуващо предприятие?

— Пандора беше не само красива, но и дяволски умна жена. Непрекъснато успяваше да се отклони от темата, когато исках да ми представи предварителни сметки и данни. Продължих да превеждам суми, тъй като я смятах за експерт в областта на модата и козметиката.

— Отново твърдите, че сте научил за измамата едва след смъртта на Пандора?

— Да. Свързах се с нейния бизнес агент и с представителя ѝ. — Той се постара да си придаде невинно, дори глуповато изражение. — Никой не беше чувал за подобна търговска верига.

— Кога се свързахте с тях.

За секунда Редфорд се поколеба.

— Днес следобед.

— След първия разпит ли, когато се поинтересувах от сумите, които сте ѝ приваждали?

— Да. Исках да бъда наясно, преди да отговоря на въпросите ви. Моят адвокат ме посъветва да разговарям с хората на Пандора. Едва тогава открих, че съм бил измамен.

— Точно навреме, нали? Имате ли някакви хобита, господин Редфорд?

— Хобита ли?

— Работата ви е свързана с огромно напрежение. Човек с вашите... „активи“ навярно изпитва нужда от някакво странично занимание, което да го разтоварва. Например колекциониране на марки, градинарство...

— Лейтенант, моля придържайте се към въпроса — уморено изрече адвокатът.

— Интересува ме как вашият клиент прекарва свободното си време. Досега уточнявахме с какво се занимава в работното си време. Господин Редфорд, може би неразумните инвестиции, които правите, ви помагат да... да се освободите от напрежението.

— Не. Пандора беше моята първа и последна грешка. Нямам нито време, нито склонност към хобита.

— Напълно ви разбирам. Днес ми казаха, че хората биха се почувствали по-добре, ако засаждаха петунии. Обаче не мога да си представя, че ще намеря свободно време да се ровя в пръстта и да се занимавам с цветя. Обичате ли цветята?

— Смятам, че без тях не може. Затова разполагам с цял полк градинари.

— Но и самият вие сте лицензиран градинар.

— Аз...

— Подал сте молба за разрешително и тя е била удовлетворена преди три месеца. Точно когато сте превел по сметката на Джери Фицджералд сумата от сто и двайсет хиляди долара. Два дни по-рано сте поръчал да ви бъде доставено безсмъртниче от колония „Рай“.

Адвокатът побърза да се намеси:

— Интересите на моя клиент към флората нямат нищо общо с проблема, който разискваме.

— Имат, и още как! — сопна се Ив. — Това е разпит, не съдебен процес, следователно не се налага да се съобразявам с вас относно уместността на въпросите ми. Господин Редфорд, защо сте поръчал растението?

— Беше... подарък. За Пандора.

— Загубил сте доста време и пари, за да се сдобие с разрешителното. След това похарчвате още по-голяма сума за растение, поставено под специален контрол, само за да го подарите на жена, с която от време на време се любите. Но жена, която чрез изнудване е успяла да получи от вас над триста хиляди долара.

— Доларите смятах за инвестиция, а безсмъртничето беше подарък.

— Лъжете! Моля, господин адвокат, спестете си възраженията, по-късно ще имате възможност да ги изложите. Къде е растението сега?

— В Ню Лос Анжелес.

— Полицай Пийбоди, погрижете се да бъде конфискувано.

— По дяволите, почакайте! — Редфорд скочи от стола си. — То е мое, купил съм го.

— Подправил сте данните в разрешителното и незаконно сте закупил растение, което е под възбрана на нашата планета. То ще бъде

конфискувано, а срещу вас ще бъде предявено съответното обвинение. Действайте, Пийбоди.

— Слушам, лейтенант. — Пийбоди, която едва сдържаше усмивката си, извади комуникатора и се свърза.

— Поведението ви очевидно цели да разтревожи и да обърка клиента ми — намръщи се адвокатът. — А обвиненията са направо смехотворни.

— Още не сте чул всичко, господин адвокат. Ето каква е истината, господин Редфорд: знаел сте, че безсмъртничето е необходим елемент за производство на новия наркотик. Пандора е щяла да забогатее от въпросната дрога. Питам се дали се е опитвала да ви скрои номер.

— Не разбирам за какво говорите.

— Предполагам, че ви е давала да опитвате от наркотика, докато се пристрастите. А след това ви е спряла дозата и вие сте били готов да я молите на колене. Или да я убиете.

— Никога не съм докосвал този наркотик — избухна Редфорд.

— Но сте знаел за съществуването му. Известно ви е било, че Пандора притежава от него и че има начин да получава нови доставки. Тогава сте решил да я извадите от играта и да я заместите с Джери. Купил сте растението. Ще разберем дали сте поръчал анализ на субстанцията. И така, след като сте притежавал безсмъртничето, вече сте имал възможност сам да произвеждате наркотика. Пандора повече не ви е била необходима, при това е започвала да се изплъзва от контрола ви. Искала е повече пари, повече от дрогата. Вече сте знаели, че наркотикът действа смъртоносно, но не ви се е искало да чакате цели пет години. По-удобно и по-изгодно за вас е било да я отстраните.

— Не съм я убил! Между нас всичко беше свършено, нямах повод да я убивам!

— През онази нощ сте отишъл в дома ѝ. Дори сте легнал с нея. Тя ви е показала таблетките и ви е предизвикала. Убил сте вече двама души, за да защитите себе си и инвестициите си, но Пандора все още е представлявала сериозна пречка.

— Не съм убивал никого!

Ив го остави да се накрещи, докато адвокатът я обсипваше с възражения и закани. Сетне отново се обърна към продуцента:

— Искам да знам дали през онази нощ проследихте Пандора до ателието на Леонардо или я занесохте там.

— Кракът ми не е стъпвал в ателието! Дори не съм докосвал Пандора. Ако възнамерявах да я убия, щях да го направя в собствения ѝ дом, когато ме заплаши.

— Пол, внимавай какво... — намеси се адвокатът, но Редфорд гневно го прекъсна:

— Млъкни! За бога, не разбираш ли, че се опитват да ми лепнат убийство? Да, скарахме се. Тя искаше още пари, огромни суми. Показа ми голямо количество от наркотика. Струваше цяло състояние. Но вече разполагах с анализите и знаех, че е смъртоносен. Пандора повече не ми бе необходима и ѝ го казах в очите. Знаех, че Джери ще се включи в промоцията на новата модна линия. Пандора буквално побесня, заплаши, че ще ме разори, ще ме убие. Ето защо с огромно удоволствие я уведомих, че скъсвам с нея.

— Възнамерявахте ли сам да произвеждате и да продавате наркотика?

Редфорд избърса устни с опакото на ръката си и промърмори:

— Да. Не можех да устоя на изкушението. Очаквах огромни печалби. Заплахите на Пандора изобщо не ме смущаваха. Опитах ли се да провали кариерата ми, скандалът щеше да съсипе и нея. А тя никога не би го допуснала. Бях приключил веднъж завинаги връзката си с нея. Когато разбрах, че е мъртва, отворих бутилка шампанско и вдигнах тост за убицеца ѝ.

— Колко благородно! А сега да започнем отначало.

След като уреди формалностите по ареста на Редфорд, Ив отиде при командира.

— Справи се отлично, лейтенант.

— Благодаря, сър. Но бих предпочела да го вкарам в ареста по обвинение в убийство, а не за незаконно производство на наркотици.

— И това може да се случи.

— Надявам се. Какво е мнението ви, господин прокурор?

При влизането ѝ прокурорът бе станал и продължаваше да стои прав. Беше прочут с добрите си маниери. Проявяваше галантност, дори когато се опитваше да унищожи опонента си.

— Добър ден, лейтенант. Възхитен съм от начина, по който проведохте разпита. С удоволствие бих ви призовал за свидетел по този случай, но се страхувам, че няма да се стигне до съд. Адвокатът на господин Редфорд вече се свърза с мен и е готов да преговаряме.

— Но Редфорд е заподозрян в убийството на Пандора.

— Заподозрян е от вас. Нямаме съществени доказателства за вината му — продължи той, преди Ив да успее да го прекъсне. — Колкото до мотивите му... сама докажете, че не му се е налагало да убива Пандора. Твърде възможно е да се окаже виновен, но трябва да разполагаме със солидни доказателства, за да му предявим обвинение.

— Нямахте подобни доказателства и все пак обвинихте Мейвис Фрийстоун в убийство.

— Уликите бяха неоспорими.

— Господин прокурор, прекрасно знаете, че тя е невинна. И трите жертви са убити поради една и съща причина. — Тя погледна към Касто, който се беше настанил в едно кресло. — И от отдел „Наркотици“ го знаят.

— Подкрепям лейтенант Далас — провлечено изрече Касто. — След извършеното от нас разследване се установи, че Фрийстоун няма нищо общо с наркотика, наречен „безсмъртие“ и че не е познавала другите жертви. Досието ѝ не е съвсем безупречно, но прегрешенията ѝ са маловажни. Според мен госпожица Фрийстоун е жертва на нещастно стечение на обстоятелствата. — Той лъчезарно се усмихна на Ив и добави: — Съгласен съм с Далас и препоръчвам обвиненията срещу Мейвис Фрийстоун да отпаднат, докато върви разследването.

— Ще вземем предвид препоръката ви — заяви прокурорът, — след като се запознаем с новопостъпилата информация. На този етап смятаме, че липсват солидни доказателства за връзката между трите убийства. Все пак прокуратурата е готова да удовлетвори искането на адвоката на госпожица Фрийстоун тя да бъде подложена на автохипноза и на тестове с детектора на лъжата. Решението ни изцяло ще зависи от получените резултати.

Ив облекчено си пое въздух. Това беше отстъпка и то голяма.

— Благодаря ви.

— Работим в името на обща кауза, лейтенант. Предлагам да действаме съгласувано и да уточним позициите си преди пресконференцията.

Докато прокурорът и Уитни се съвещаваха. Ив се приближи до Касто.

— Благодаря за подкрепата.

Той небрежно сви рамене.

— Просто изразих мнението си. Надявам се, че това ще помогне на приятелката ти. Ако питаш мен, истинският виновник е Редфорд. Пречукал е и тримата или е платил на някого да го направи.

Теорията му изглеждаше приемлива, но Ив не можеше да я подкрепи. Поклати глава и заяви:

— Убийствата не са извършени от професионалист. Все пак благодаря за помощта.

— Малка отплата задето ми помагаш да разкрием най-голямото престъпление, свързано с наркотици, през последното десетилетие. Щом приключим разследването и публично се обявим за ликвидиране на престъпната мрежа, положително ще получа повишение.

— Не ми остава нищо друго, освен предварително да ти поднеса моите поздравленията.

— Всъщност и двамата ще бъдем повишени, тъй като ти положително ще заловиш убиеца.

— Бъди сигурен — промълви Ив и леко се отдръпна, когато той докосна косата ѝ.

— Новата ти прическа е страхотна — обяви Касто и пъкна ръце в джобовете си. — Сигурна ли си, че искаш да се омъжиш за Рурк?

Младата жена наклони глава и се усмихна.

— Разбрах, че си поканил Пийбоди на вечеря.

— Тя е истинско съкровище. Имам слабост към жените с характер и откровено казано съжалявам, че не съм те срещнал по-рано, когато си била свободна.

— Поласкана съм от комплиментата — отвърна Ив, забеляза, че Уитни ѝ прави знак и въздъхна. — По дяволите, ето че се започва.

— Чувстваш се беззащитен като животно, нападнато от хищници, нали? — промърмори Касто, когато репортерите нахлуха в кабинета на Уитни.

Когато пресконференцията най-сетне приключи, Ив си отиде и реши да се прибере у дома. Влезе в подземния гараж, където я

очакваше неприятна изненада. Видя Надин Фарст, която се бе облегнала върху колата и лъчезарно ѝ се усмихваше.

— Ще ме закараш ли до работата, Далас?

— Телевизионното студио не ми е на път. — Ала Надин дори не помръдна, само продължи да се усмихва. Ив изруга и отключи колата. — Качвай се.

— Изглеждаш страхотно — обади се репортерката. — Кой те подстрига?

— Приятелка на една друга приятелка. До гуша ми дойде да говоря за прическата си, Надин.

— Тогава да говорим за убийства, наркотици и милиони долари.

— През последните четирийсет и пет минути приказвах само за това. — Тя поднесе значката си към камерата и колата излезе на улицата. — Мисля, че и ти присъстваше на пресконференцията.

— Вярно е, но вие много умело избягвахте въпросите на журналистите. Господи, какъв е този ужасен звук?

— О, двигателят нещо не е в ред.

— Разбира се. Пак си станала жертва на орязания бюджет и ще продължаваш да караш тази таратайка. Между другото ще ми обясниш ли какво искаше да каже прокурорът, като спомена, че следствието работи по нова следа?

— Нямам право да съобщавам информация по хода на разследването.

— О, да, как можах да забравя! Ами какви са тези слухове по адрес на Пол Редфорд?

— Както съобщихме на пресконференцията, той е обвинен в измама, в притежаване на растение, което е забранено на нашата планета, както и в това, че е възнамерявал да произвежда и продава наркотици.

— Но каква връзка има това с убийството на Пандора?

— Нямам право да...

— По дяволите, престани да повтаряш едно и също! — Репортерката се облегна на седалката и намръщено впери поглед в превозните средства, задръстили движението. — Предлагам ти сделка. Съгласна ли си?

— Казвай, пък ще видим.

— Искам специално интервю с Мейвис Фрийстоун.

Ив презрително изсумтя.

— Хайде, Далас, дай ѝ възможност да се защити пред обществеността.

— Майната ѝ на обществеността!

— Мога ли да те цитирам? Слушай, двамата с Рурк така сте я окупирали, че никой не може да припари до нея. Знаеш, че съм добронамерена и че няма да я злепоставя.

— Възможно е, но тя няма да дава абсолютно никакви интервюта.

— Тя ли го е решила или ти решаваш вместо нея?

— Млъквай, Надин, или ще те накарам да слезеш.

— Моля те само да ѝ предадеш молбата ми. Кажй ѝ, че искам да направя директно предаване с нея.

— Добре, а сега превключи на друг канал.

— Днес следобед научих нещо интересно от водещата на рубриката за светска хроника.

— Знаеш, че изгарям от любопитство да науча подробности от живота на богатите, които умират да се правят на смахнати.

— Не се подигравай, защото скоро ще бъдеш една от тях. — Засмя се, когато забеляза зловния поглед на Ив. — Господи, какво удоволствие ми доставя да ти дърпам опашката! Ключката, която научих, е, че двамата, обявени за най-влюбената двойка през последните месеци, са се разделили.

— Цялата съм слух.

— Може би няма да ти е до подигравки, като ти кажа, че става въпрос за Джери Фицджералд и Джъстин Йънг.

Ив я изгледа изненадано и се отказа от мисълта да спре на следващия паркинг, за да изхвърли натрапницата.

— Хайде, разказвай.

— Днес, по време на репетицията за ревюто на Леонардо, избухнал скандал. Очевидци твърдят, че дори двамата влюбени си разменили по няколко удара.

— Не думай!

— Всъщност се нахвърлили един върху друг. После Джери се скрила в гримьорната си, а Джъстин си тръгнал разгневен и с подпухнало око. След няколко часа го забелязали на един

тихоокеански остров в компанията на красива блондинка, също манекенка, но по-млада от Джери.

— Но какъв е бил поводът за скандала?

— Никой не знае със сигурност. Говори се, че Джери обвинила Джъстин в изневяра, той ѝ отвърнал, че се съмнява в нейната вярност. Джери заявила, че няма да търпи подобно поведение и че ще го изостави, той отвърнал, че няма нищо против и че сам мислел да скъса с нея.

— Любопитна клюка, Надин, но какво общо има със случая, който разследвам? — попита Ив, а наум си каза, че скандалът, избухнал точно в този момент, означава много.

— Нямам представа. Но все пак е странно, че тези двамата са изпуснали нервите си на обществено място пред очите на толкова хора. Навярно действително са били вбесени или са разигравали някакво представление.

— Както ти казах, това е любопитно, но не ме засяга. — Ив спря колата пред охраняемия портал на Канал 75. — Хайде, слизай.

— Можеше да ме закараш до студиото.

— Взemi трамвайчето.

— Слушай, знам, че онова, което ти казах, те интересува, затова бъди така добра да ми върнеш услугата. Винаги досега си постъпвала почтено и не съм измамила доверието ти.

— Надин, само една моя погрешна стъпка може да доведе до фатални последствия.

— Обещавам да не правя информацията публично достояние, докато получа разрешението ти.

Ив се поколеба, сетне поклати глава.

— Не мога. Мейвис ми е прекалено скъпа. Нямам право да я излагам на риск. Ще ти съобщя подробности едва когато имам солидни доказателства.

— Поне ми кажи дали обвиненията срещу нея ще отпаднат.

— Между нас казано от прокуратурата обещаха да помислят по въпроса, но обвиненията срещу Мейвис още не са снети.

— Каква е ролята на Редфорд? Сега той ли е главният заподозрян?

— Не ме изнудвай, Надин. Смятам, че сме приятелки.

— Дявол да го вземе! Ето какво предлагам: ако онова, което току-що ти съобщих, подпомогне разследването, ще ми върнеш услугата.

— Разбира се, стига да мога.

— Искам интервю с теб десет минути преди информацията да бъде съобщена на медиите.

Ив се пресегна, отвори вратата откъм Надин и промълви:

— Довиждане.

— Добре де, Далас, съгласна съм и на пет минути.

„Кое би ти донесло повишен рейтинг и хиляди долари“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Съгласна съм, но не мога да ти обещаю нито минута повече, нито кога ще се състои интервюто.

— И това ми стига. — Репортерката слезе от колата и се наведе през спуснатото стъкло. — Знаеш ли, Далас, имам чувството, че ще се състои много скоро. Умееш да надушваш престъпниците и да спасяваш невинните.

Ив натисна педала на газта и си помисли, че в повечето случаи точно невинните стават изкупителна жертва.

Лунната светлина вече се процеждаше през прозореца над леглото, когато Рурк се изтегна до Ив. Чувстваше се странно изнервен, докато се любиха, дори след това не се успокои. Ив се сгуши до него и моментално заспа, а той се замисли за причината за безпокойствието си. Една от тях бе, че домът му беше пълен с непознати — Леонардо и неговите хора се разполагаха в цялото странично крило. Второ, имаше куп недовършени дела и сделки, които смяташе да приключи преди сватбата.

Може би мисълта за венчавката също го поизнервяше, което беше нормално за всеки младоженец.

Ала Рурк предпочиташе да не се самозалъгва. Имаше само една причина за безпокойството му. Пред очите му непрекъснато изплуваше ужасяващата картина на окървавената, изнасилена и пребита Ив.

Страхуваше се, че като я докосва, ще възкреси кошмарното минало, че ще погуби любовта помежду им.

Тя се събуди, сетне се подпря на лакът и внимателно го изгледа. Лицето ѝ все още бе зачервено, а очите замъглени и потъмнели.

— Не знам как да ти го кажа...

Той докосна трапчинката на брадичката ѝ.

— Какво искаш да ми кажеш?

— Че не съм чуплива като коледна играчка. Не е необходимо да ме пазиш, сякаш съм ранена.

Рурк свъси вежди, ядосваше се на себе си. Очевидно не беше съумял да прикрие чувствата и опасенията си, което не говореше добре за него.

— Господи, Ив, какви си ги съчиняваш? — Понечи да стане и да си налее едно уиски, макар че в момента изобщо не му беше до това, но младата жена му попречи и възкликна:

— Не си от хората, които обичат да увъртат. Ако чувствата ти са се променили заради онова, което съм направила в детството си, заради всичко, което са ми сторили...

— Не ме оскърбявай! — сопна се той и гневно я изгледа, което я поуспокои.

— А какво друго да си помисля? За пръв път сме заедно след онази нощ, но ти не ме любиш, по-скоро ме галиш като дете.

— Не знаех, че предпочиташ грубостите.

„Дяволски умен е — каза си тя. — Винаги успява да обърне ситуацията в своя полза.“ Хвана ръката му и го изгледа право в очите.

— Нима ме мислиш за толкова глупава? Разбирам, че нещата не са както преди. Не се тревожи, всичко с мен е наред.

— Но с мен не е. — Той рязко издърпа ръката си. — Някои хора са по-емоционални, нуждаят се от повече време за преосмисляне. Предпочитам да не говорим по този въпрос.

Ив се почувства така, сякаш ѝ беше ударил плесница. Кимна, пъхна се в леглото и обърна гръб на Рурк, след което промърмори:

— Добре. Но знай, че онова, което се случи с мен в детството ми не означава, че съм правила секс с друго. — Стисна клепачи и си каза, че непременно трябва да заспи.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Зазоряваше се, когато видеотелефонът ѝ иззвъня. Без да отваря очи Ив вдигна слушалката и същевременно изключи видеовръзката.

— Далас слуша.

— Съобщение за лейтенант Ив Далас. Зад сградата на улица 108 № 19 е открит труп на мъж. Вероятно става въпрос за убийство. Незабавно отидете на местопрестъплението.

Сърцето ѝ лудо затупа. Не беше на смяна, следователно не би трябвало да я изпращат по работа.

— Каква е вероятната причина за смъртта?

— Жертвата е била пребита. Все още не можем да идентифицираме трупа, тъй като лицето му е обезобразено.

— Прието. По дяволите! — възкликна тя и премигна от учудване като видя, че Рурк вече е станал и се облича. — Какво правиш?

— Ще те закарам до там.

— Като цивилен няма да те пуснат до местопрестъплението.

— Доколкото ми е известно, колата ти е в сервиза, лейтенант. — Рурк доволно се усмихна, когато я чу тихичко да ругае. — Ще те оставя наблизко, не се безпокой.

— Както искаш. — Тя побърза да сложи кобура си.

Кварталът беше един от най-мизерните в Ню Йорк. Прозорците на повечето сгради бяха счупени, по стените се мъдреха нецензурни надписи, редом с табелките, поставени от градската управа, които забраняваха да се живее в порутените здания. Ала мръсните стаи все пак бяха обитавани от хора, които се криеха от полицейските патрули и се дрогираха с най-силните наркотици.

Рурк стоеше зад полицейския кордон и си мислеше, че по целия свят има подобни квартали. Самият той беше израснал сред нищета, макар и в град, намиращ се на хиляди километри отвъд океана. Познат му беше животът, прекаран в отчаяние и в борба за насъщния, в тъмни сделки и насилие.

Докато наблюдаваше Ив, която се бе надвесила над трупа, заобиколена от просяци и сънливи проститутки, той сякаш проникна в душата ѝ. Движенията ѝ бяха резки, лицето ѝ — безизразно, ала в погледа ѝ се четеше състрадание към мъртвеца. Рурк си каза, че любимата му е силна и волева личност, че ще преодолее дълбоката травма от миналото. Едва сега осъзна, че тя не иска от него да лекува раните ѝ, а да я приеме такава, каквата е.

— Какво правиш в този долнопробен квартал, Рурк?

Той се озърна и видя, че Фийни незабелязано се е приближил.

— Живял съм и в по-долнопробни.

— Както мнозина от нас. — Ирландецът въздъхна и извади увита кифла от джоба си. — Закусвал ли си?

— Благодаря, не съм гладен. Ти си хапни.

Фийни изяде кифлата на три залька и заяви:

— Отивам да проверя как се справя нашето момиче. — Той се запъти към кордона, като побърза да покаже значката си на униформените полицаи. Доближи се до Ив и промърмори: — За щастие репортерите още не са надушили за убийството.

Тя вдигна поглед.

— Убийствата в този квартал не представляват сензационна новина. Хиените ще се появят едва когато разберат по какъв начин е извършено. — Тя коленичи до трупа и попита: — Свършихте ли със снимките? — Операторът кимна и тя пхна под мъртвеца ръцете си, покрити със специален спрей. — Хайде да го обърнем, Фийни.

Мъжът беше паднал или бе захвърлен по лице, под главата му се беше събрала огромна локва кръв, която беше изтекла през голямата дупка на тила му. Когато го преобърнаха, видяха, че лицето му представлява ужасяваща гледка.

— В джобовете му не са открити никакви документи — обясни Ив. — В момента Пийбоди разпитва обитателите на сградата с надежда, че ще открием някого, който е познавал мъртвеца или е видял какво се е случило.

Фийни огледа зданието. Намираха се откъм задната му страна, където имаше няколко прозореца, защитени с решетки. Трупът лежеше сред асфалтирания двор, осеян с ръждясали метални отпадъци и купчини боклук.

— Пейзажът не е особено привлекателен — промърмори ирландецът. — Още ли не са го идентифицирали?

— Взех отпечатъци от пръстите му и един от униформените в момента ги проверява. Открихме и оръжието на престъплението — метален прът, който беше захвърлен наблизко. — Тя огледа трупа с присвити очи. — В случаите с Бумър и Хета Мъпит убиецът не беше оставил оръжието. Захвърлил е бастуна в ателието на Леонардо, за да открием по него отпечатъците на Мейвис. А сега се подиграва с нас, Фийни, като оставя оръжието на място, където и слепец би го видял. Е, какво мислиш за този? — Тя пхна пръст под розовите тиранти, които придържаха панталоните на мъртвия.

Фийни само изсумтя. Непознатият беше облечен по последна мода. Носеше бермуди на разноцветни райета, лъскава жълтеникава тениска и скъпи сандали, украсени с мъниста.

— Мисля, че е хвърлял луди пари за безвкусни дрехи — промърмори ирландецът и отново огледа сградата. — Ако е живеел тук, положително не е влагал средствата си в недвижими имоти.

— Навярно е бил дребен пласьор на наркотици — предположи Ив. — Обитавал е този квартал, тъй като тук е въртял търговията си. — Забеляза, че към тях се приближава униформен полицаи и се изправи.

— Открихме самоличността на мъртвеца, лейтенант. Името му е Ламонт Роу, известен като Хлебарката. Доста често си е имал работа с полицията, главно заради производство и пласиране на наркотици.

— Някой от колегите използвал ли го е като информатор?

— Не открих данни за това.

Ив изгледа ирландеца изпод око, който изръмжа в знак, че е разбрал какво се иска от него — да се порови из всички полицейски файлове и да намери необходимата информация.

— Добре, помолете да вдигнат трупа, след което „метачите“ да се заемат за работа. Спешно ми е необходима справка от токсикологията — Огледа се и забеляза Рурк. — Ще трябва да ме вземеш със себе си, Фийни — колата ми е в сервиз.

— Дадено.

— Изчакай минутка. — Отиде до кордона и се обърна към Рурк: — Май спомена, че отиваш в службата.

— Така е. Приключи ли тук?

— Имам още малко работа, Фийни ще ме закара до управлението.

— Убийството е дело на същия човек, който е извършил и другите три.

Ив понечи да му се сопне, че това не е негова работа, сетне вдигна рамене. Само след час медиите ще разгласят всички подробности.

— Може би си прав, особено ако се съди по лицето, което е смазано до неузнаваемост. Трябва да...

Тя млъкна и рязко се обърна, когато дочу пронизителни писъци, наподобяващи вой на сирена. Някаква жена само по червени бикини, изхвърча от сградата. Блъсна двама полицаи, които пиеха кафе, повали ги като кегли на земята и се втурна към мъртвеца.

— Това е върхът! — промърмори Ив и се спусна да я спре, при което двете се строполиха върху асфалта.

— Убили са моя човек! — Жената се мяташе като огромна риба и налагаше Ив с месестите си длани. — Моят човек, кучко!

Ив инстинктивно стовари юмука си върху челюстта ѝ и непознатата рухна в безсъзнание.

— Лейтенант, добре ли сте? — Двама униформени помогнаха на Ив да стане. — Извинете, но тя изскочи най-ненадейно...

— Притрябвали са ми извиненията ви! — гневно извика Ив. — Ах, вие, празноглавци! Още миг и всички улики и следи щяха да бъдат заличени. Следващият път, като ви натоварят с малко по-сложна задача от регулиране на уличното движение, гледайте да не си държите оная работа! А сега повикайте лекар — ако изобщо знаете как да го направите — за да прегледа тази идиотка. После ѝ намерете дрехи и я заведете в ареста. Смятате ли, че ще се справите?

Тя не изчака отговора им, а куцукайки се отдалечи. Панталоните ѝ бяха разкъсани, а очите ѝ хвърляха мълнии, когато срещнаха погледа на Рурк.

— Дяволите да те вземат, защо се хилиш?

— Винаги ми доставя удоволствие да гледам как работиш, лейтенант. — Внезапно се наведе, обгърна лицето ѝ с длани и впи устни в нейните така, че тя се олюля. — Нали ме помоли да нямам задръжки? — попита, когато тя смаяно го изгледа. — Накарай доктора да прегледа и теб.

След няколко часа Уитни повика Ив при себе си. Тя пък се обади на помощничката си. Докато вървяха към кабинета на командира, Пийбоди промълви:

— Съжалявам, Далас. Не биваше да го допусна.

— Глупости! Била си в другата част на сградата, когато онази е хукнала навън.

— Трябваше да се досетя, че другите наематели ще ѝ съобщят за случилото се.

— О, да, всички ние трябва да притежаваме телепатични способности. Слушай, не мисли повече за това. Касто обади ли се?

— Още не.

— Как вървят нещата между вас?

Пийбоди леко се усмихна.

— Снощи бяхме заедно. Уж щяхме само да вечеряме, но нали знаеш как стават тези работи... Кълна се, че не съм спала така непробудно от детството си. Не съм предполагала, че сексът е най-доброто сънотворно.

— Ако ме беше попитала, щях да ти кажа.

— Така или иначе веднага, след като ти ме повика, се обадиха и от отдела на Касто. Предполагам, че той е познавал жертвата и че може да окаже помощ при идентифицирането.

Ив само изсумтя. Когато се озоваха пред кабинета и почукаха, Уитни ги покани да влязат и да седнат, сетне се обърна към Ив:

— Лейтенант, зная, че след малко ще получа писмения ти доклад, но предпочитам лично да ми разкажеш за последното убийство.

— Да, сър. — Тя му съобщи адреса и описа мястото на престъплението, както и състоянието на трупа. Подробно описа намереното оръжие, раните и уведоми командира за лекарското заключение относно времето, по което е настъпила смъртта. После добави: — Пийбоди разпита всички съседни, но без резултат. Ще проведем и втори разпит. Жената, която е живеела заедно с покойния, ни даде ценна информация.

Уитни повдигна вежди. Тя още носеше изцапаната си риза и разкъсаните панталони.

— Разбрах, че си имала проблеми с нея.

— Нищо сериозно. — Ив вече бе решила, че няма да повдига обвинения срещу нея — стигаше ѝ това, че здравата я бе наругала. — Тя е бивша улична проститутка, която се е отказала от занаята, тъй като нямала достатъчно пари да поднови разрешителното си. Освен това е наркоманка. Според показанията ѝ с покойния са били в апартамента до към един след полунощ. Пийнали вино и взели от наркотика, наречен „екзотика“. После той заявил, че трябва да свърши някаква работа. Жената взела други таблетки и изгубила съзнание. Алибито ѝ се потвърждава, понеже патологът смята, че смъртта е настъпила около два часа.

— Като съдим по веществените доказателства, предполагаме, че Хлебарката е бил убит на мястото, където го намерихме сутринта. И още, че е загинал от ръката на човека, очистил Бумър, Мъпит и Пандора. — Пое си въздух и продължи да докладва: — Провеждащият разследването, както и други лица могат да свидетелстват къде се е намирала Мейвис Фрийстоун по времето, когато е извършено убийството.

За момент Уитни остана безмълвен, загледан в лицето ѝ. После промълви:

— Нито аз, нито прокурорът намекваме, че госпожица Фрийстоун е свързана с това убийство. Между другото вече имам резултатите от теста, извършен от доктор Майра.

— Тест ли? — Ив подскочи като ужилена и забрави всякакви формалности. — Но нали беше насрочен за понеделник?

— Променихме датата — невъзмутимо заяви командирът.

— Защо не ме предупредихте? — Тя си спомни неприятните преживявания в залата за тестове и сърцето ѝ се сви. — Искях да бъда до нея.

— Решихме, че е по-добре да не присъстваш. — Той вдигна ръка. — Преди да си изпуснеш нервите, при което рискуваш да проявиш неподчинение, ще ти съобщя следното: в доклада си доктор Майра подчертава, че госпожица Фрийстоун е издържала всички тестове. Детекторът на лъжата потвърждава верността на показанията ѝ. Психиатърката смята, че обектът на изследванията е неспособен на необикновената жестокост, с която е била убита Пандора. Разбира се,

тя се изразява с доста засукани думи, но в общи линии става ясно, че препоръчва обвиненията срещу госпожица Фрийстоун да отпаднат.

— Да отпаднат — повтори Ив и седна. — Кога ще стане това?

— Прокуратурата ще обсъди предложението на доктор Майра. Между нас казано, ако не станат известни сведения, които да оборват твърденията на доктор Майра, обвиненията от приятелката ти ще бъдат снети в понеделник. — Наблюдаваше Ив и забеляза как тя се съдържа да не потръпне. Одобрително се усмихна и добави: — Веществените доказателства са неоспорими, но в случая по-голямо влияние оказват доклада на психиатърката и доказателството, че трите убийства по някакъв начин са свързани.

— Благодаря ви.

— Нито един от двамата ни не спомогна за освобождаването на госпожица Фрийстоун, но признавам, че ти постигна голям успех. Постарай се по-бързо да заловиш убиеца.

— Точно това възнамерявам да направя. — Комуникаторът ѝ избръмча. Тя изчака разрешението на Уитни и включи устройството.

На монитора се почви намръщеното лице на шефа на лабораторията.

— Далас, получих заповедта ти да побързам. Като че седя със скръстени ръце?

— После ще се оплакваш. Кажу какво откри.

— Последният ти клиент добре се е надрусал с „безсмъртие“, преди да хвърли петалата. Взел е наркотика малко преди смъртта си. Едва ли е имал време да му се наслади.

— Изпрати заключението на моя компютър — нареди Ив и прекъсна връзката, преди досадникът отново да се заоплаква. Изправи се и усмихнато заяви: — Тази вечер трябва да присъствам на едно място, където навярно ще намеря отговор на доста от въпросите.

Хаосът, паниката и изопнатите нерви очевидно бяха така задължителни за едно ревю на висша мода, както прекалено слабите манекенки и лъскавите тъкани. Ив заинтригувано и едновременно развеселено наблюдаваше „актьорите“ в това бляскаво представление: нацупената манекенка, която все не одобряваше аксесоарите, шивачката, която ситнеше като зайче, а по реверите ѝ бяха забодени

многобройни игли и карфици, фризьорката, която се приближи към манекенките като войник, готов да се хвърли в битка, и злополучният организатор на целия този цирк, който стоеше сред цялата бъркотия и кършеше ръце.

— Губим темпо! Закъсняваме! След две минути Лиса трябва да демонстрира памучната рокля. Музикалният съпровод е наред, но ние изоставаме.

— Всичко ще бъде наред. Моля те, Леонардо, овладей се! — извика фризьорката.

Отначало Ив не можа да разбере, че това е Трина. Косата ѝ беше боядисана в абаносовочерно и беше оформена в стърчащи кичури, заплашващи да избодат очите на присъстващите. Ив я позна само по гласа и смаяно я наблюдаваше как нахлузва перука с отвратителен цвят върху главата на една манекенка, след което сръчно придаде на изкуствената коса конусовидна форма.

— Защо стърчиш тук? — Някакъв мъж с бухалски очи и с наметало до коленете се нахвърли върху Ив като озъбен териер. — Свали тези дрехи! Нима не знаеш, че Хюго е сред публиката?

— Кой е Хюго?

Човекът изсъска като спукан балон и задърпа тениската ѝ.

— Хей, приятел, долу ръцете! — Ив го удари през пръстите и гневно го изглежда.

— Събличай се, събличай се! Нямаме нито секунда за губене!

Тя напразно заплашваше непознатия, който посегна да разкопчее панталоните ѝ. Ив изгаряше от желание да го удари, ала вместо това му показва значката си.

— Да не си посмял да ме пипнеш! Ще те арестувам за нападение срещу длъжностно лице.

— Какво търсите тук? Имаме разрешително. Плащаме си данъците. Леонардо, появи се някакво ченге. Само това ми липсваше — да се разправам и с полицията!

— Далас! — Мейвис дотича, преметнала през ръката си някаква пъстроцветна материя. — Действително пречиш тук. Защо не си в залата? Господи, и защо си в този вид?

— Нямах време да се преоблека. — Тя разсеяно подръпна окървавената си риза. — Как се чувстваш? Не знаех, че са променили деня за тестовете, иначе щях да бъда там.

— Няма страшно. Доктор Майра беше адски мила, но все пак се радвам, че всичко свърши. Не искам да говоря за това — прошепна и се огледа. — Поне засега.

— Добре. Искам да се срещна с Джери Фицджералд.

— Сега ли? Ревюто вече започна. Всичко е изчислено до последната секунда. — Мейвис побърза да се отдръпне, за да направи път на две дългокраки манекенки. — Тя трябва да се съсредоточи, Далас. — Наклони глава и се заслуша в музиката. — До следващото ѝ излизане на подиума остават по-малко от четири минути.

— Тогава ще се постарая да не я задържам. Къде мога да я намеря?

— Далас, Леонардо е...

— Къде, Мейвис?

— Ей там. В гримьорната, която се полага на звездата на ревюто.

Ив успя да си пробие път през насъбралото се множество и да стигне до вратата, върху която с големи букви беше изписано името на Джери. Влезе, без да почука и видя как асистентката помага на манекенката да облече тясна рокля от златисто ламе.

— Ще се задуша. Не мога да си поема дъх — пъшкаше Джери.

— Не биваше да изяждаш сандвича с пастет, скъпа — срязва я по-възрастната жена. — Глътни си корема, няма друг начин.

— Интересен модел — обади се Ив откъм вратата. — Изглеждаш като вълшебната пръчка на някоя фея.

— Подобни тъпотии са се носели в началото на двайсети век — нацупено отвърна манекенката. — Все едно, че съм в менгеме.

Ив се приближи и огледа лицето ѝ.

— Гримьорката се е справила прекрасно. Не се виждат никакви синини или драскотини. Чух, че с Джъстин Йънг сте си разменили по няколко удара.

— Мръсник! Удари ме по лицето точно когато ми предстоеше важно ревю.

— Е, мисля, че все пак си се отървала леко. Защо се скарахте, Джери?

— Той си въобразяваше, че може да ходи едновременно с мен и с някаква балерина. Но не е познал!

— Интересно... питам се откога ли е започнал да ти изневерява?

— Лейтенант, в момента съм адски заета. Освен това не мога да се появя на подиума намръщена, тъй като ще проваля ревюто. Да приключим разговора с това, че за мен Джъстин е вече минало.

Макар да твърдеше, че роклята ѝ пречи да се движи, тя бързо се отправи към вратата, а Ив остана на мястото си и се заслуша в ръкоплясканията, които се разнесоха при появата на Джери. Точно след шест минути манекенката се върна. Докато ѝ помагаша да съблече тясната рокля, Ив попита:

— Как разбра за изневярата?

— Трина, косата ми! — извика Джери и се обърна към неканената гостенка: — Господи, колко си упорита. Подочух за подвизите му, това е всичко. Обадох му се, той отрече, но чувствах, че ме лъже. — Тя се изправи и облече ефирна бяла рокля, а Трина бързо промени прическата ѝ, използвайки ръчен сешоар.

Ив наблюдаваше мълчаливо процедурата, после промърмори:

— Изглежда не е останал дълго на онзи остров.

— Пет пари не давам къде е този мръсник.

— Проверих и разбрах, че снощи се е върнал със самолет в Ню Йорк. Знаеш ли, всичко това ми се вижда много странно. Последния път, когато те видях с Джъстин, бяхте направо неразделни. Отишла си с него в дома на Пандора, после в дома му, където си останала до сутринта. Казаха ми, че господин Ъънг те е придружавал навсякъде, дори на проби и репетиции. Питам се кога му е оставало време за балерината.

— Някои мъже не си губят времето. — Джери протегна ръка и асистентката нахлузи върху китката ѝ пет-шест гривни.

— Скарали сте се пред куп свидетели, сред които е имало и представители на медиите. На пръв поглед този скандал прави двойното алиби още по-солидно. Само че аз не вярвам на нещата от пръв поглед.

Джери се обърна към огледалото и нетърпеливо възкликна:

— Какво искаш, Далас? Не виждаш ли, че имам работа?

— Аз също. Ще ти кажа как според мен стоят нещата. С твоето приятелче сте въртели далавера заедно с Пандора. Обаче тя е алчна и е била готова да измами теб и съдружниците ти. После се случва нещо, което ти идва добре дошло: появява се Мейвис, двете с Пандора се

сбиват. Ти си умна жена и веднага си се досетила как да обърнеш ситуацията в своя полза.

Джери взе чашата и на един дъх изпи синкавата течност.

— Вече имаш двама заподозрени, Далас. Не ти ли стигат?

— Навярно вие тримата сте намислили план. Двамата с Джъстин напускате дома на Пандора и си осигурявате солидно алиби. Редфорд обаче не прави нищо. Може би не е толкова умен или пък сте обещали да го подкрепите. Той завежда Пандора в ателието на Леонардо. Вие вече чакате там. Тогава планът ви се е пообъркал. Кой от вас грабна бастуна?

— Но това е пълен абсурд! С Джъстин бяхме в неговия апартамент, което се потвърждава и от записите на системата за сигурност. Ако си решила да ме обвиняваш, донеси писмена заповед за разпит. А сега се махай!

— Питам се дали с Джъстин сте се наговорили да не поддържате контакти след скандала. Но съм убедена, че той не може да се контролира като теб. Всъщност разчитам точно на това. Утре сутринта ще разполагам със записите на разговорите ви, ако действително те е потърсил. — Тя тръгна към вратата.

— Какво толкова, ако ми се е обадил? — Джери се втурна след нея. — Това не доказва абсолютно нищо. Нямах никакви доказателства!

— Имам още един мъртвец. — Ив спря на прага и се обърна. — Предполагам, че този път с Джъстин няма да твърдите, че сте прекарали нощта заедно.

— Мръсница! — Обезумяла от гняв, Джери запрати чашата към вратата, но улучи асистентката. — Няма начин да ми лепнеш това убийство! Нямах доказателства!

Като чу виковете, Мейвис изтича да види какво става и възкликна:

— О, Далас! Как можа! Предстои й да дефилира с още десет модела.

— Не се тревожи, тя ще се справи. Прекалено жадна е за слава, за да се провали точно сега. Отивам да потърся Рурк.

— Той е в залата — уморено промълви Мейвис, а Леонардо се втурна в гримьорната да успокои звездата на своето ревю. — Хей, не можеш да се появиш сред публиката в този вид. Облечи тази рокля —

като махнеш аксесоарите, никой няма да се сети, че преди малко е била показана на подиума.

— Нямам намерение да оставам...

— Моля те, направи го заради Леонардо. За него ще означава много, ако хората те видят да носиш негов модел. Виж колко елегантна е роклята, Далас. Сега ще ти намеря и подходящи обувки.

След петнайсет минути тя седна на първия ред до Рурк. Той учтиво изръкопляска, когато три едрогърдести манекенки преминаха пред него, облечени в прозрачни гащеризони.

— Страхотно! Само това липсваше. Жените да тръгнат така по Пето авеню!

Рурк вдигна рамене.

— Всъщност повечето от моделите на Леонардо са доста оригинални и привлекателни. Нямам нищо против и ти да облечеш подобен гащеризон.

— Надявай се... — Тя кръстоса крака и черната копринена рокля прошумоля. — Докога трябва да останем?

— Докато настъпи горчивият край. Хей, кога си купила тази рокля? — Той докосна тънката презрамка.

— Не съм я купувала. Мейвис ме накара да я облека. И тя е творение на Леонардо, но без къдричките и джуфките.

— Вземи я. Много ти отива.

Ив само изсумтя. Скъсаните ѝ панталони много повече подхождаха на ужасното ѝ настроение.

— О, ето че идва примадоната.

Джери запристъпва с изящните си стъклени пантофки. При всяка нейна крачка подиумът се обагряше в различен цвят. Ив не обърна внимание на приказната рокля, която предизвика истински фурор сред публиката. Наблюдаваше само лицето на манекенката, докато модните критици диктувах на записващите си устройства, а десетина представители на големи модни къщи трескаво говореха по мобилните си видеотелефони.

Лицето на Джери бе спокойно и ведро, докато отблъскваше мускулестите млади мъже, които се просваха пред нея. Накрая тя грациозно се завъртя и ловко подскочи върху пирамидата от мъжки тела.

Зрителите бурно заръкопляскаха. Джери остана неподвижна още няколко секунди, сетне сякаш прониза Ив с ледените си сини очи.

— Ох! — прошепна Рурк. — Това наричат убийствен поглед. Май се е случило нещо, за което не си ми разказала.

— Искане й се да издере лицето ми — промърмори Ив. — Значи съм постигнала успех. — Тя доволно се облегна на стола си.

— Видя ли, Далас? Видя ли? — Мейвис направи пирует и прегърна приятелката си. — Накрая всички го аплодираха на крака. Дори Хюго.

— Кой, по дяволите, е този Хюго?

— О, никой, само дето е най-прочутото име в този бранш. Беше обещал да спонсорира ревюто и... не знам какво щеше да се случи, ако се беше отказал след смъртта на Пандора. Слава богу, че Джери се съгласи да я замести. Успехът на Леонардо вече е напълно сигурен — поръчките направо ваят. Сега ще може да плати дълговете си, да си осигури изложбена зала, а след няколко месеца бутици „Леонардо“ ще има по целия свят.

— Значи всичко е наред.

— Точно така. — Мейвис се зае да поправи грима си пред огледалото в дамската тоалетна. — Ще започна работа в друго заведение и ще нося само моделите на Леонардо. Всичко ще бъде като едно време, нали, Далас?

— Да се надяваме. Знаеш ли дали Леонардо е поканил Джери да участва в ревюто или тя го е помолила да я включи?

— О, той я покани. И то по предложение на Пандора.

„Как съм пропуснала този момент?“ — помисли си Ив, сетне отново се обърна с въпрос към приятелката си:

— Не мога да повярвам, че Пандора го е накарала.

— Подобна постъпка беше типична за нея. — Мейвис изтри червилото си, втренчи се в огледалото, после избра друг цвят. — Отлично знаеше, че Джери нямаше да се съгласи да участват заедно в ревю, макар вече да се бе разчуло, че моделите на Леонардо са сензационни. Поканата беше един вид клопка. Джери би могла да приеме и да остане на заден план, или да откаже и да пропусне да се появи в най-нашумялото ревю за сезона.

— И тя е избрала втората възможност.

— Да. Излъгала, че е вече ангажирана. Но веднага, след като се разчу за смъртта на Пандора, Джери се обади на Леонардо и предложи да заеме мястото ѝ.

— Колко ще получи?

— За участието в ревюто ли? Около милион, но това е нищо. Като звезда тя ще купува дрехите си с огромно намаление, при това ще получава известна сума задето ги рекламира. Да не забравяме и клаузата за медиите.

— Какво гласи тя?

— Че прочутите манекени участват във всички телевизионни предавания, посветени на модата, както и в многобройни интервюта. Това означава, че през следващите шест месеца нашата красавица ще получи пет-шест милиона, плюс процентите от излъчването на заснетото на видео филм днешно ревю.

— Сладка работа, стига да можеш да се добереш до нея. Излиза, че Джери ще спечели шест милиона благодарение на смъртта на Пандора.

— Да, така изглежда. Но тя и преди не мизерстваше.

— Сега обаче положението ѝ е напълно осигурено. Смяташ ли, че ще присъства на празненството след ревюто?

— Разбира се. Нали двамата с Леонардо са звездите. И ние трябва да побързаме, ако искаме да хапнем нещо. Критиците от модните списания са истински хиени, но за разлика от хищниците не оставят дори кости.

Когато се отправиха към залата, Ив отново се обади:

— Вече познаваш отблизо Джери и компанията ѝ. Някой от тях взима ли наркотици?

Мейвис вдигна рамене и смутено промърмори:

— Господи, Далас, не съм доносник.

— Слушай какво ще ти кажа! — Ив я дръпна в една ниша зад саксия с огромни папрати. — Не ми излизай с тези номера. Кажи ми кой от тях се друса!

— Ами... почти всички вземат някакви таблетки — за поддържане на тонуса, за потискане на апетита... Не са много манекенките, които могат да си позволят операция за отстраняване на

тлъстините. Но общо взето хапчетата, които се използват, се продават в аптеките.

— А Джери какво взима?

— Тя пък е откачена на тема здравословни храни и напитки. Пуши по една-две цигари дневно, но специални, без никотин, съдържащи нещо, което успокоява нервите. Никога не съм я виждала да гълта нещо забранено. Но...

— Какво?

— Ами... понякога поведението ѝ е доста странно. Преди няколко дни едно от момичетата не се чувстваше добре. Понечи да опита една глътка от синия сок на Джери, а нашата приятелка направо побесня. Искеше да уволнят момичето.

— Интересно. Какво ли съдържа това питие?

— Екстракт от зеленчуци. Тя твърди, че улеснявало обмяната на веществата. Хвалеше се, че ще инвестира в масовото му производство.

— Трябва да го анализираме. Но как да се добера до него? Нямам достатъчно доказателства, за да поискам заповед за обиск. — Замисли се и се усмихна. — Хрумна ми нещо. Хайде да вървим на празненството.

— Какво си намислила, Далас? — Мейвис подтичваше след приятелката си, която бързо закрачи към залата. — Погледът ти не ми харесва. Моля те, не прави скандал. Не помрачавай триумфа на Леонардо.

— Обзалагам се, че онова, което ще публикуват в клюкарските колони, само ще повиши продажбите на моделите му.

Влязоха в залата, където гостите танцуваха на дансинга или седяха до масите, отрупани с храна. Ив забеляза Джери и се насочи към нея. Рурк се доближи, хвана я под ръка и прошепна:

— Внезапно се превърна от елегантна дама в ченге.

— Много благодаря.

— Няма защо — не беше комплимент. Май възнамеряваш да предизвикаш скандал.

— Ще се постарая. Ако предпочиташ, стой настрана и се прави, че не ме познаваш.

— За нищо на света няма да пропусна подобна гледка. — Изгарящ от любопитство, той я притисна още по-плътено до себе си.

Ив заобиколи един критик, който обсипваше с комплименти Джери, и застана лице срещу лице с нея.

— Поздравявам те. Беше страхотна.

— Благодаря. — Манекенката взе чаша шампанско от подноса на сервитьора. — Макар като гледам дрехите ти да се убеждавам, че не разбираш от мода. — Хвърли изпълнен с обожание поглед към Рурк и добави: — Но очевидно имаш добър вкус по отношение на мъжете.

— По-добър е от твоя. Научи ли, че тази вечер забелязали Джъстин Йънг в „Прайвъси Клъб“ в компанията на някаква червенокоса дама, която поразително приличала на Пандора?

— Лъжеш, кучко! Той никога не би... — Джери млъкна и дълбоко си пое въздух. — Както вече казах, пет пари не давам с коя излиза и какво върши.

— Абсолютно си права. За съжаление пластичните операции и козметичните маски не могат напълно да заличат белезите, оставени от времето. Предполагам, че Джъстин иска да опита и с по-млада жена. Мъжете са толкова долни! — Ив също взе чаша шампанско и с наслада отпи. — Всъщност ти изглеждаш прекрасно за възрастта си. Само дето силната светлина на прожекторите те прави малко по-зряла.

— Майната ти! — Джери плисна шампанското в лицето ѝ.

— Хвана се, сладурче — промърмори Ив и избърса очите си с длан. — Арестувам те за упражняване на физическо насилие върху полицейски служител.

— Да не си посмяла да ме докоснеш! — Обезумяла от гняв, Джери силно я блъсна.

— Още едно обвинение — за оказване на съпротива при арест. — Тя ловко изви ръцете на манекенката зад гърба ѝ. — Сега ще те отведат в ареста, но предполагам, че бързо ще уредиш да те освободят под гаранция. Предлагам да се укротиш и да ме изслушаш, докато те информирам за правата ти. — На излизане от залата тя лъчезарно се усмихна на Рурк и извика: — Веднага се връщам, скъпи.

— Не бързай, лейтенант. — Взе чашата ѝ и сам изпи шампанското. След десет минути последва годеницата си.

Тя стоеше пред хотела и наблюдаваше как качват Джери в полицейската кола.

— Защо разигра този театър?

— Защото ми е необходимо малко време. Заподозряната прояви склонност към насилие и беше изнервена, което подсказва, че е погълнала някакви наркотици.

— Но ти я предизвика, Ив.

— Не се безпокой. Веднага ще я освободят, което ми напомня, че разполагам с много малко време.

— Къде отиваме? — попита Рурк, когато тя го повлече към гримьорните.

— Искам да изпратя за анализ синкавото питие, с което Джери непрекъснато се налива. След като я арестувах, имам право да обискирам стаята ѝ.

— Мислиш ли, че би вземала наркотици толкова открито?

— Мисля, че хора като нея, като Пандора и Йънг са невероятно арогантни. Богати, красиви, имат власт и престиж, което ги кара да вярват, че са над законите. Между другото същото се отнася и за теб.

— Много благодаря.

— За щастие се появих в живота ти и те вкарах в правия път. Моля те, застани на вратата и не пускай никого. Ако нашата красавица има добър адвокат, времето няма да ми стигне да си свърша работата.

— Вкарала си ме в правия път, а? — промърмори Рурк и препречи вратата, докато Ив претърсваше гримьорната.

След малко тя възкликна:

— Господи, тук има козметика за хиляди долари!

— Всяка манекенка трябва да поддържа красотата си.

— Доколкото виждам, суетата коства на Джери няколко стотици хиляди годишно. Един бог знае колко харчи за диетични храни и козметични операции. Ех, ако открия тук малко от онзи прах...

— Нима търсиш наркотика „Безсмъртие“? — Той се изсмя. — Джери може да е арогантна, но не ми изглежда толкова глупава.

— Вероятно имаш право. — Ив отвори хладилника и доволно се усмихна. — Но ето, че държи цял контейнер с напитката, при това заключен. — Присви очи и пресметливо изгледа Рурк. — Не би ли могъл...

— Да се отклоня от правия път ли? — Той въздъхна, взе прозрачната бутилка и я разгледа. — Затварящият механизъм е свръх модерен. Нашата приятелка очевидно не обича да рискува. По всичко изглежда, че бутилката е от нечупливо стъкло. — Опипа затварящия

механизъм и се обърна към Ив: — Донеси ми пиличка за нокти, фиба или нещо подобно.

Тя порови из чекмеджетата, сетне му подаде ножица за маникюр.

— Това ще ти свърши ли работа?

— Горедолу. — Завъртя ключалката с върховете на ножичката и механизмът изщрака. — Готово.

— Справи се прекрасно.

— О, талантлив съм в някои области!

— Точно така. — Ив извади от чантата си специална епруветка и пресипа в нея няколко милиграма от течността. — Смятам, че това количество е предостатъчно.

— Искаш ли отново да заключи бутилката? Ще ми отнеме само миг.

— Не си прави труда. По пътя ще се отбием в лабораторията.

— Но къде отиваме?

— Там, където оставих Пийбоди на пост — задната врата на сградата, където живее Джъстин Йънг. — Включи двигателя и закачливо се усмихна. — Знаеш ли, Джери беше права в едно — действително разбирам от хубави мъже.

— Скъпа, вкусът ти е направо безупречен.

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив намираше, че да си любовница на богаташ невинаги е много приятно, но все пак в това имаше едно огромно предимство — храната. Докато пътуваха обратно, тя успя да се нахрани до пръсване с пиле по киевски, сервирано от заредения с деликатеси автоготвач в колата на Рурк. Докато дъвчеше, промърмори:

— Никой не предлага пиле по киевски в автомобила си.

— О, на мое място всеки би заредил автоготвача си с най-различни храни. Иначе има опасност да живееш само на кренвирши със соя и яйца на прах, приготвени по микровълновия способ.

— Мразя яйцата на прах.

— Ето, видя ли! — Рурк изпита удоволствие, когато чу смеха ѝ. — Днес си в чудесно настроение, лейтенант.

— Имам основателни причини. От прокуратурата обещаха още в понеделник сутринта да снемат обвинението срещу Мейвис, а дотогава ще съм заловила истинските престъпници. Всичко е било заради пари, заради много пари. Пандора е била „ключът“ към „Безсмъртие“, а онези тримата са искали своите дялове от печалбата.

— Ето защо са я примамили в ателието на Леонардо и са я убили.

— Възможно е на самата нея да е хрумнало да отиде там. Не е искала да се откаже от любовника си и е била в доста войнствено настроение. Вероятно поведението ѝ им е подсказало как да постъпят. Появяването на Мейвис е било още една щастлива случайност за тях. В противен случай навярно са щели да направят така, че Леонардо да бъде обвинен в убийството.

— Скъпа, изобщо не поставям под въпрос блестящите ти умозаклучения, но не мислиш ли, че е щяло да им бъде по-лесно да я убият на улицата? Ако теорията ти се окаже вярна, правили са го и преди.

— Може би този път да са искали да разнообразят репертоара. Хета Мъпит е била потенциална заплаха за тях. Един от тримата

вероятно се е срещнал с нея, разпитал я и след това я е премахнал. За всеки случай, да не би Бумър да е споделил нещо с нея, докато са се любили.

— После дошъл ред на самия Бумър.

— Знаел е прекалено много, разполагал е с нещо, с което ги е държал в ръцете си. Вероятно не е познавал и тримата, но е виждал поне един от тях. Когато забелязал въпросния човек в клуба, побързал да премине в „нелегалното“. Престъпниците успели да го открият, подложили го на изтезания, сетне го убили. Но не успели да се върнат в жилището му и да вземат наркотика.

— И всичко това заради огромните печалби, така ли?

— Да. И заради „Безсмъртие“ — надявам се анализите да потвърдят теорията ми. Пандора също е била в играта. Предполагам, че между нея и Джери Фицджералд е имало вечно съперничество, като Джери неизменно се е домогвала до всичко, което притежава Пандора. И ето че съперницата ѝ се е добрала до наркотик, който ѝ помага да изглежда още по-красива, по-млада и по-сексапилна. Навярно Джери би дала мило и драго да го притежава, за да постигне още по-шеметна кариера. Да не говорим, че самочувствието ѝ би било поласкано.

— Но дрогата причинява смърт!

— Същото се отнася и за тютюнопушенето, но съм те виждала да палиш цигара. През втората половина на двайсети век е било смъртоносно да правиш секс без презерватив, ала това не пречило на хората да се чукат с непознати. Оръжията причиняват смърт, ала изминаха десетилетия преди забраната им. И още...

— Достатъчно, разбрах те. Повечето от нас мислят, че ще живеят вечно. Направихте ли проверка на Редфорд?

— Да. Досието му е чисто, което не означава, че не е убиец. Ще пъкна тримата зад решетките и ти обещавам да прекарат там следващите петдесет години.

Рурк спря на един светофар, обърна се и я изгледа.

— Ив, защо си толкова озлобена към тях? Защото са убийци, или защото объркаха живота на приятелката ти?

— Резултатите са едни и същи.

— Но чувствата ти не са.

— Причиниха ѝ зло — прошепна младата жена. — Накараха я да премине през всички кръгове на ада. Принудиха ме да я подложат на

морален тормоз. Тя загуби работата си, стана неуверена. Тези типове скъпо ще си платят.

— Добре. Позволи ми само още една забележка.

— Няма да търпя критика от човек, който така добре разбива ключалки!

Рурк извади носната си кърпа и нежно избърса брадичката ѝ, сетне промълви:

— Следващият път, когато се завайкаш, че нямаш семейство, добре размисли. Мейвис ти е повече от сестра.

Ив понечи да му възрази, размисли и кротко изрече:

— Просто си върша работата. Какво лошо има в това да изпитваш удоволствие, когато изпълняваш задълженията си?

— Абсолютно нищо, скъпа. — Той леко я целуна и зави наляво.

— Искам да спрем пред задния вход — обяви Ив. — На другия ъгъл завий вдясно и...

— Знам пътя.

— Само не ми казвай, че и тази сграда е твоя собственост.

— Добре, няма да ти го казвам. Между другото, ако ме беше попитала как се охранява жилището на Йънг, щях да ти спестя — или по-точно — да спестя на Фийни време и труд. — Когато тя презрително изсумтя, Рурк се усмихна. — Какво лошо има в това да изпитвам удоволствие от факта, че притежавам почти целия Манхатън?

Ив се извърна и се втренчи през стъклото, за да не види той насмешливото ѝ изражение. Каза си, че за него винаги ще има свободна маса в най-добрите ресторанти, билети за първия ред за всеки Бродуейски хит, както и свободно място за паркиране на всяка улица — точно както беше в момента. Той умело вкара колата и изключи двигателя, сетне промърмори:

— Нали не мислиш да ме оставиш да те чакам тук?

— Онова, което мисля, обикновено противоречи на твоето мнение. Ще дойдеш с мен само при условие да не забравяш, че си цивилно лице, а аз полицейски служител.

— Не бой се, никога не го забравям. — Той заключи колата със специалния код. Макар в този квартал обикновено да не ставаха кражби, автомобилът му беше толкова скъп, че би могъл да съблазни

някого. — Скъпа, позволи ми да ти задам въпрос, който няма нищо общо с работата ти. Какво бельо носиш в момента?

— Нещо специално, предназначено да подлудява мъжете.

— Признавам, че ми въздейства. Никога не съм предполагал, че имаш толкова сексапилно задниче.

— Слушай, внимавай как разговаряш с едно ченге.

— Добре, скъпа. — Той се усмихна и закачливо я плесна отзад. — И все пак си много секси. Добър вечер, Пийбоди.

— Добър вечер, Рурк. — Младата жена излезе от съседните храсти с невъзмутимо изражение, сякаш не беше чула разговора им. — Здравей, Далас.

— Забелязала ли си... — От храста се разнесе шумолене, тя млъкна и зае отбранителна поза, сетне изруга, като видя Касто, по чието лице се разливаше усмивка. — Дявол да те вземе, Пийбоди.

— Не се сърди на Ди Ди. Просто бяхме заедно, когато ѝ се обади. И да искаше, не би могла да се отърве от мен. Освен това шефът нареди да си сътрудничим, нали? — Продължи доволно да се усмихва и протегна ръка. — Рурк, приятно ми е да се запознаем. Аз съм Джейк Касто от отдел „Наркотици“.

— Така и предположих. — Рурк повдигна вежда и се намръщи, като забеляза как Касто изглежда Ив от глава до пети и очите му заблестяха при вида на изящните ѝ форми, очертаващи се под прилепналата копринена рокля.

— Прекрасен тоалет, Ив. Слушай, нали спомена, че ще изпратиш наркотика за анализ в лабораторията?

— А ти винаги ли подслушваш разговорите на колегите си?

— Ами... — Касто поглади брадичката си. — Разбираш ли, преподавателят се... включи в такъв момент, че би трябвало да съм глух, за да не чуя за какво става дума. — Изражението му стана сериозно и той попита: — Смяташ ли, че в питието на Джери Фицджералд е имало от наркотика, наречен „безсмъртие“?

— Ще трябва да изчакаме резултатите от анализа. — Ив се обърна към Пийбоди: — Йънг тук ли е?

— Със сигурност. Записът от системата за сигурност показва, че се е прибрал около деветнайсет часа. След това не е излизал.

— Освен ако е минал през задния вход.

— Не е, лейтенант. — Пийбоди си позволи лека усмивка. — Позвъних му по видеотелефона, а когато той се обади, се извиних, че съм се свързала погрешно.

— Но нали те е виждал и преди?

Пийбоди поклати глава.

— Хора като Джъстин Йънг не обръщат внимание на дребните риби. Сигурна съм, че не ме е познал, а в района не се забелязва никакво раздвижване, откакто дойдох в 23:38. — Тя посочи към сградата. — Виж, лампите в жилището му са запалени.

— Значи ще чакаме. Касто, щом си тук, заварди парадния вход.

Той усмихнато подметна:

— Май се опитваш да се отървеш от мен.

Ив също се усмихна.

— Да речем, че е така. Но като разследваща убийствата на Мъпит, Йохансен, Пандора и Роу имам пълното право да координирам действията ни. Ето защо...

— Сурова жена си, Ив. — Касто въздъхна, сви рамене и намигна на Пийбоди. — Очаквай с трепет завръщането ми, Ди Ди.

— Извинявай, лейтенант — проговори с официален тон тя, когато русокосият красавец от „Наркотици“ се отдалечи. — Касто чу разговора ни. Тъй като нямаше как да му попреча да дойде тук, предпочетох да го привлека на помощ.

— Няма значение. — Комуникаторът ѝ избръмча. Тя го включи, заслуша се, доволно се усмихна и кимна, после благодари. Понечи да пъхне приспособлението в джоба си, после забеляза, че е с вечерна рокля и пусна комуникатора в чантата си. — Фицджералд е освободена под гаранция. Доста са я изръсили заради незначителното скандалче.

— Ех, ако и лабораторните анализи докажат вината ѝ... — обади се Пийбоди.

— Дано. Ще чакаме. — Тя се обърна към Рурк. — Възможно е да останем тук цяла нощ. Върви си и не се притеснявай за мен. Когато свършим, Пийбоди и Касто ще ме докарат у дома.

— Нямам нищо против да бъда тук през цялата нощ. Лейтенант, може ли да поговорим насаме? — стисна я здраво за ръката и я отведе встрани. — Защо не си споменала, че имаш обожател от отдел „Наркотици“?

Тя прекара длан през косата си.

— Нима не съм ти казала?

— И то обожател, който направо те поглъща с поглед.

— Колко поетично се изразяваш. Слушай, в момента той ходи с Пийбоди.

— Но това не пречи лигите му да текат по теб.

Тя презрително се изсмя, сетне забеляза изражението на Рурк и усмивката ѝ помръкна.

— Касто е напълно безобиден.

— Съмнявам се.

— Хайде, Рурк, всички мъже обичат да оглеждат представителките на нежния пол. — Забеляза, че в очите му проблясват гневни пламъчета и усети приятна тръпка. — Нали не ревнуваш?

— Напротив, ревнувам. — Трудно му беше да го признае, но беше от хората, които предпочитат да бъдат откровени.

— Нима? — Тя изпита огромно удоволствие. — Много благодаря.

Идваше му здравата да я раздруса, но знаеше, че няма смисъл. Затова пъхна ръце в джобовете си и наклони глава.

— Няма защо, скъпа. Ив, ще се оженим след няколко дни, нали?

— Да. — Тя отново потръпна.

— Ако този тип продължава да те зяпа така, не отговарям за поведението си.

Ив се усмихна и го погали по страната.

— Успокой се, приятел.

Засмя се, но смехът ѝ секна, когато Рурк я сграбчи за ръката, притегли я към себе си и изсъска:

— Ти ми принадлежиш!

Очите ѝ заискриха, устните ѝ се изкривиха в яростна гримаса. Това мигновено накара Рурк да се поуспокои и да прошепне:

— Взаимно си принадлежим, миличка, но съм длъжен да ти напомня, че не отстъпвам нищо мое. — Целуна я по устните и добави: — Колкото и невероятно да звучи, действително те обичам.

— Разбира се, че е невероятно. — Ив се опита да се успокои, като дълбоко си пое въздух. — Слушай, не заслужаваш никакво обяснение, но все пак ще ти кажа, че не се интересувам от Касто, нито

от друг мъж. Освен това вече споменах, че Пийбоди е влюбена в него. Тъй че е крайно време да млъкнеш.

— Дадено. Искаш ли да отида до колата и да ти донеса кафе?

Ив подозрително промърмори:

— Много евтино ми се подмазваш.

— Държа да ти напомня, че кафето, което купувам, изобщо не е евтино.

— Пийбоди го пие с повече вода... Не мърдай! — Сграбчи го за ръката и го притегли към храстите. — Изчакай да мине колата. — Но автомобилът, който се носеше с бясна скорост по улицата, рязко спря пред сградата. Нетърпеливият му шофьор нервно паркира, като по време на маневрирането леко удари съседните коли. Вратата се отвори и на тротоара слезе жена с рокля от сребриста материя.

— Ето я и нашата хубавица — прошепна Ив. — Излиза от ареста и без да губи нито миг се появява тук.

— Ти й пусна мухата, лейтенант — обади се Пийбоди.

— Така изглежда. Е, питам ви защо жена, която съвсем наскоро е попаднала в неприятно, дори в унижително положение, ще тича право при човека, с когото току-що е скъсала, когото е обвинила в изневяра и който публично ѝ е зашлевил шамар?

— Може би си пада по садомазохизма — предположи Рурк.

— Едва ли. Тук са замесени сексът и парите. Погледни, Пийбоди, нашата героиня знае за съществуването на задния вход.

Джери се обърна, огледа се, отключи задната врата и се скри в сградата.

— Личи си, че го е правила и преди. — Рурк сложи ръка на рамото на годеницата си. — Смяташ ли, че това е достатъчно да опровергае алибито им?

— Поне е дяволски добро начало. — Тя извади от чантата си специалните очила-бинокли. Сложи ги и ги фокусира към прозорците на Джъстин Йънг. След няколко секунди промърмори: — Във всекидневната няма никой. В спалнята — също, но върху леглото има отворена пътническа чанта. Повечето врати са затворени. По дяволите, оттук не виждам кухнята и задния вход!

Сложи ръце на кръста и продължи да говори:

— На шкафчето до леглото има чаша с някаква течност, виждам променяща се светлина — навярно телевизорът работи. А, ето я и нея!

Ив се усмихна, като видя Джери да нахълтва в спалнята. Очилата бяха толкова мощни, че показваха отблизо разяреното лице на манекенката. Тя се наведе, свали обувките си и ги запрати в стената.

— О, колко сме ядосани — промърмори Ив. — Тя очевидно му вика, като междувременно хвърля всичко, попаднало ѝ под ръка. Отляво на сцената се появява младият герой. Признавам, че тялото му си го бива.

Пийбоди, която наблюдаваше със своите очила, изсумтя в знак на съгласие.

Джъстин беше гол, по тялото му блестяха водни капчици, косата му беше мокра. Очевидно гледката не можеше да съблазни Джери. Нахвърли се върху него и го блъсна, а Джъстин само вдигна ръце и поклати глава. Спорът беше ожесточен, драматичен, двамата непрекъснато жестикулираха. Сетне картината внезапно се промени. Джъстин разкъса сребрилата рокля на Джери, която ѝ беше струвала десет хиляди долара, и двамата се строполиха на леглото.

— О, колко мило! Чукат се.

Рурк я потупа по рамото.

— Да ти се намират още едни очила?

— Извратен тип! — Но все пак тя свали очилата и му ги подаде. — Възможно е да те призовем като свидетел.

— Кого, мен ли? Че аз никога не съм бил тук. — Сложи очилата и след няколко секунди поклати глава. — Не са много изобретателни. Признай си, лейтенант, често ли ти се случва да виждаш подобни сцени, когато наблюдаваш някой обект?

— Видяла съм всичко, което едно човешко същество може да причини на друго.

Рурк долови горчивината в гласа ѝ, свали очилата, подаде ѝ ги и промълви:

— Професията ти не е от най-приятните. Съгласен съм, че заподозрените в убийство би трябвало да бъдат наблюдавани дори в ситуации като тази.

Ив сви рамене и отново постави очилата. Помисли си, че някои нейни колеги злоупотребяват с тях и без причина надничат през прозорците на спалните. И все пак очилата бяха неоценими, макар обществеността да се бунтуваше срещу използването им.

— Изглежда, че свършват — цинично заяви тя. — Признавам, че са много бързи.

Джъстин ускори ритъма, Джери повдигна ханша си. Капчици пот оросяваха лицата им, по които бе изписан екстаз.

Когато Джъстин се отпусна върху партньорката си, Ив понечи да проговори, но занемя, забелязала как двамата нежно се прегръщат.

— По дяволите — прошепна тя, — не ги свързва само сексът. Наистина се обичат.

Стори ѝ се още по-непристойно да наблюдава проявата на нежност, отколкото животинската похот, която двамата демонстрираха преди малко. Джъстин и Джери седнаха в леглото. Той приглади разрешената ѝ коса, тя допря страната си до ръката му. Сетне заговориха и израженията им подсказваха, че обсъждат сериозен въпрос. Джери наведе глава и заплака.

Джъстин я целуна по челото, стана и прекоси стаята. Извади от хладилника бутилка със странна форма и наля в чаша някаква тъмносиня течност. Изглежда мрачно Джери, когато тя сграбчи чашата от ръката му и я пресуши на един дъх.

— Здравословна напитка ли? Друг път! Тя взима наркотици.

— Но не и Джъстин — намеси се Пийбоди.

Джъстин помогна на любимата си да стане от леглото, прегърна я през кръста и я изведе от спалнята.

— Продължавай да наблюдаваш, Пийбоди — нареди Ив и свали очилата си. — Нашата красавица е разтревожена. Не вярвам да е заради разпратата с мен. Напрежението ѝ се отразява пагубно. Някои хора не са родени убийци.

— Ако се опитват да се преструват на скарани, за да придадат по-голяма автентичност на алибито си, тя не би трябвало да рискува и да идва тук.

Ив кимна и погледна към Рурк.

— Изпитвала е неудържима страст. Пристрастеността ѝ не е само към наркотиците. — Комуникаторът ѝ избръмча и тя го извади от чантата си. — Далас слуша.

— Далас, която ми извади душата.

— Хайде, Дики, зарадвай ме с хубава новина!

— Течността, която ми изпрати, съдържа всички елементи на праха, който вече анализирах, плюс нектар от „безсмъртнице“,

оцветител и ароматизатор, придаващ ѝ плодов вкус. Когато се приема орално...

— Достатъчно. Изпрати подробен доклад на командир Уитни, на Касто и на прокурора.

— Още нещо? Може би искаш и всеки документ да бъде вързан с червена панделка? — кисело каза шефът на лабораторията.

— Не мърмори, Дики, ще си получиш билетите за мача. — Тя прекъсна връзката и доволно се усмихна, сетне се обърна към помощничката си: — Обади се в управлението и поискай разрешително за обиск и за арест.

— Слушам, лейтенант. А какво да кажа на Касто?

— Че ще извършим арест и че той ще участва.

Едва в пет сутринта приключиха с официалната документация и с първите разпити. Адвокатите на Фицджералд настояха за шестчасово прекъсване. Тъй като нямаше друг избор, Ив освободи Пийбоди до осем часа и реши да отиде в канцеларията си.

— Нали ти казах да се прибереш вкъщи и да се напиш! — възкликна тя, когато видя, че Рурк седи зад бюрото ѝ.

— Имах малко работа.

Тя намръщено погледна към монитора на своя компютър и ядно извика:

— Нямах право да се разпореждаш с компютър, който е собственост на полицията. Знаеш ли, че за това можеш да получиш осемнайсет месеца домашен арест?

— Отложи арестуването ми за няколко минути, докато свърша. — После даде команда: — Ляво крило на сградата, всички нива.

— Не се шегувам, Рурк. Нямах право да използваш апаратурата ми за частния си бизнес.

— Хм... добре. Налагат се допълнителни подобрения в центъра за възстановяване и отдых. Изпрати цялата документация и нанесените поправки в офиса на „Архитектура и дизайн“, намиращ се на междупланетна станция „Фрийстар“. Запиши на диск. — Той измъкна диска от специалния процеп и го пхна в джоба си. — Какво каза преди малко, скъпа?

— Апаратурата е програмирана така, че да реагира само на моя глас. Как успя да я включиш?

Рурк се усмихна.

— Подценяваш ме, миличка.

— Добре, няма да те разпитвам. И без това предпочитам да остана в неведение. Но не можа ли да се свържеш от собствената си апаратура?

— Разбира се, че можех. Но нямаше да имам удоволствието да те заведа вкъщи и да те накарам да поспиш няколко часа.

— Ще подремна в залата за почивка.

— Лъжеш. Знам, че ще останеш тук и ще преглеждаш всички показания и доклади, докато капнеш от преумора.

Ив знаеше, че няма смисъл да спори — той я познаваше прекрасно.

— Искам да подредя документацията, това е всичко.

— Къде е Пийбоди?

— Изпратих я вкъщи.

— А безценният Касто?

Ив усети, че това е капан, но не знаеше как да се измъкне.

— Мисля, че той отиде с нея.

— Ами заподозрените?

— Имат законно право на почивка.

— Ти също — заяви Рурк и я хвана под ръка. Ив понечи да се освободи, но той решително я поведе по коридора, като говореше: — Сигурен съм, че всички много те харесват във вечерна рокля, ала все пак смятам, че ще си вършиш по-добре работата след като подремнеш, вземеш душ и се преоблечеш.

Тя напълно беше забравила, че все още носи черната копринена рокля. За да омилостиви Рурк, промърмори:

— Май имам в служебния гардероб едни джинси. — Междувременно той успя да я качи на асансьора и в този миг Ив усети колко е уморена. — Добре, ще те послушам. Ще се прибера у дома и ще взема душ, може би дори ще закуся.

„И ще поспиш поне пет часа“ — мислено добави Рурк, а на глас попита:

— Как мина разпитът?

— Моля? — Тя сънено премигна, сетне тръсна глава. — Не напреднахме особено, но всъщност не съм го и очаквала. Двата се придържат към първоначалните си показания и твърдят, че наркотикът бил поставен от наш човек в питието. Разполагаме с достатъчно улики, за да поискаме Фицджералд да бъде подложена на принудителен тест за употребата на наркотици. Адвокатите ѝ шумно протестират, ала съм сигурна, че ще получим разрешение. — Ив широко се прозина. — Ще използваме теста, за да измъкнем повече подробности от нея, макар да не очакваме тя веднага да направи пълни самопризнания. При следващия разпит ще притиснем тримата заподозрени.

Рурк я поведе към паркинга и забеляза, че годеницата му пристъпва изключително предпазливо, все едно, че е пияна. Отвори вратата със специалния код, помогна на Ив да се качи и промълви:

— Мъчно ми е за Джъстин и Джери — с теб нямат никакъв шанс.

Ив уморено се отпусна на седалката и отметна глава.

— Ще работим на смени. Признавам, че Касто умее да води разпит, а Пийбоди е упорита като муле. Ще затворим тримата в отделни стаи и ще се сменяме по време на разпита. Обзалагам се, че Йънг пръв ще се предаде.

— Защо? — попита Рурк, ловко изкара колата от паркинга и пое към дома им.

— Този мръсник е влюбен в Джери. Любовта те обърква. Допускаш грешки, тъй като си разтревожен и искаш да защитиш любимото същество. С една дума — оглупяваш.

Рурк се усмихна и отметна косата от челото ѝ. Когато Ив моментално заспа, той прошепна:

— Не беше необходимо да ми обясняваш какво означава да си влюбен.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив си каза, че ако онова, което се случи, бе пример какво очаква една омъжена жена, бракът все пак не е толкова страшен. Рурк нежно я беше настанил в леглото, а след пет часа непробуден сън я събуди с чаша горещо кафе и вафли. Самият той очевидно беше станал отдавна, тъй като беше облечен и на бюрото му имаше куп документи.

Понякога тя се дразнеше от факта, че Рурк се нуждае от много по-малко сън, но не се издаваше. Знаеше, че ако подхвърли нещо по въпроса, бъдещият ѝ съпруг само ще се усмихне подигравателно.

Слава богу, задето не ѝ натякваше, че се грижи за нея. Достатъчно ѝ бе това, че го осъзнаваше.

Като потегли към полицейското управление, се чувстваше отпочинала. Ала прекрасното ѝ настроение бързо помръкна от току-що ремонтираната ѝ кола, която по средата на пътя реши да ѝ изиграе нов номер. Индикаторът за скоростта проблесна в червено, макар автомобилът да беше заседнал сред обичайното улично задръстване. Компютърът проговори с любезен глас:

Предупреждение! При тази скорост очаквайте претоварване на двигателя след пет минути. Моля, намалете или превключете на автоматично шофиране.

— Защо не се... — промърмори Ив и продължи да шофира, макар че натрапчивият глас непрекъснато я съветваше да намали скоростта, защото в противен случай колата щяла да се взриви.

Каза си, че няма да му позволи да помрачи прекрасното ѝ настроение. Черните буреносни облаци, които се кълбяха в небето и предизвикваха хаос във въздушния трафик, няма да я притесняват, фактът, че ѝ остава само седмица до сватбата, а ѝ се налага да прекара дори съботния ден на работното си място, също не ще я нервира.

Когато влезе в полицейското управление, се опита да се усмихне, но не успя да прогони мрачното си изражение.

— Изглеждаш така, сякаш ще захапеш някого — заяви Фийни.

— С най-голямо удоволствие. Имаме ли нови данни?

— Предлагам да не бързаме, докато ти съобщя подробностите.

Качиха се на панорамния асансьор, който беше празен по това време на деня. Кабината бавно се понесе нагоре. От тази височина Манхатън приличаше на град-играчка, а по улиците се движеха миниатюрни превозни средства.

Мълния проряза небето, разнесе се гръм, от който стъклената кабина се раздруса. Рукна пороен дъжд.

— Тъкмо навреме успяхме да се скрием на сухо. — Фийни надникна надолу и видя как пешеходците се разбягаха във всички посоки като подплашени мравки. Въздушен автобус премина на сантиметри от асансьора и водачът му наду клаксона. — Божичко! — Ирландецът притисна ръка до сърцето си. — Кой дава разрешителни на тези безумци?

— Всеки тъпанар може да кара въздушен автобус. За нищо на света не можеш да ме накараш да се кача на такова чудо.

— Общественият транспорт е позор за нашия град. — Той извади вечното си пликче със захаросани бадеми и лапна един, очевидно за да се поуспокои. — Слушай, предчувствието ти излезе вярно — проследихме разговорите, проведени с тихоокеанския остров и имаме резултат. Преди да вземе самолета за Ню Йорк, Йънг два пъти е звънял в дома на Фицджералд. Освен това изгледал на видео пълния запис на ревюто.

— Разполагаш ли със записите от охранителната система в дома му за нощта, когато е бил убит Хлебарката?

— Йънг се прибра в шест сутринта, носеше пътническа чанта. Но самолетът му е кацнал в полунощ. Питам се какво е правил през тези шест часа.

— Няма никакво алиби. Имал е достатъчно време да отиде от летището до мястото на престъплението. А къде е била тогава Фицджералд?

— Беше в залата докъм десет и половина — имаха репетиция на снощното ревю. Прибра се в апартамента си чак след полунощ и се обади на фризьорката и масажиста. Вчера остана часове в козметичния салон „Парадайз“. Йънг пък прекара деня в разговори с агента си, със своя съветник по икономическите въпроси и с... — Фийни замълча, леко се усмихна и добави: — С един служител от туристическа

агенция. Нашето момче се интересувало колко ще струва пътуването на двама души до колония „Рай“.

— Обичам те, Фийни!

— Такъв съм си — лесно можеш да ме обикнеш. Между другото пътьом взех доклада на „метачите“. В апартаментите на Йънг и на Фицджералд не е открито нищо, което да ни бъде от полза. Единственият наркотик беше открит в синята напитка. Ако онези двамата имат още от дрогата, сигурно са я скрили другаде. Не са открити никакви дневници или бележници, където са вписани тайни банкови сметки или химически формули. Предстои ми да проверя твърдите дискове на компютрите им за скрита информация. Но според мен Джъстин и Джери не са компютърни гении.

— Прав си. Редфорд може би е по-грамотен в тази област. Слушай, Фийни, имаме нещо по-сложно от убийство и трафик на наркотици. Ако успеем да докажем, че „Безсмъртие“ е отрова и че тримата са знаели за опасното му въздействие върху човешкия организъм... ще ги обвиним в рекет и в заговор за извършване на предумишлено убийство.

— Никой не е организирал подобен заговор от времето на Градските войни, Далас.

Асансьорът спря и докато излизаше от кабината, Ив подметна през рамо:

— Вярно е, но формулировката на обвинението много ми допада. Като видя, че Пийбоди я чака пред ареста, тя се обърна към нея:

— Къде са останалите?

— Заподозрените се съвещават с адвокатите си, а Касто отиде за кафе.

— Обади се в залата за съвещания и ги уведоми, че времето им е изтекло. Командирът търсил ли ме е?

— Съобщи, че идва — иска да наблюдава разпита. От прокуратурата също ще има наблюдател, но чрез видеотелефона.

— Добре, Фийни ще се погрижи показанията на тримата да бъдат записани. Не искам никакви пропуски, когато делото влезе в съда. Ти ще разпитваш Фицджералд, Касто — Редфорд, а аз ще се занимавам с Йънг. После ще се сменим.

Тя махна на Касто, който се приближаваше с поднос кафе, после се обърна към ирландеца:

— Съобщи им новата информация. Ще се разменим след трийсет минути.

Тя взе чаша от подноса и влезе в помещението за разпит. Отпи от отвратителното кафе и се усмихна. Очертаваше се прекрасен ден.

— Моля да не си измисляш небивалици, Джъстин. — Макар разпитът да продължаваше вече три часа, Ив все още беше изпълнена с енергия.

— Нали ти и другите ченгета искате да узнаете какво се е случило? — Йънг отпи глътка вода. За разлика от Ив той изглеждаше изнервен и на края на силите си. — Казах ви самата истина.

Младата жена дружелюбно се усмихна и заяви:

— Ти си актьор и то много добър според критиците. Наскоро прочетох една статия и авторът ѝ твърдеше, че като изговаряш репликите, дори най-лошият текст звучи убедително. Но сега думите ти съвсем не са убедителни.

— Колко пъти ще ми задавате едни и същи въпроси? — Той се обърна към адвокатката си. — Докога ще трае този тормоз?

— Имаме право да прекъснем разпита по всяко време — напомни му защитничката — русокоса жена с остри черти и студени очи. — Не си длъжен да даваш допълнителни показания.

— Права сте — изчурулика Ив. — Можем да спрем и да се върнеш в ареста, Джъстин. Нямах право на освобождаване под гаранция, когато си заподозрян в употреба на наркотици. — Приведе се и го изгледа право в очите. — Нито пък когато си обвинен в убийство.

— Клиентът ми не е обвинен в никакво престъпление, само е заподозрян в притежаване на дрога. — Адвокатката надменно изгледа Ив. — Не разполагате с никакви доказателства, лейтенант, всички го знаем.

— Всички знаем и това, че вашият клиент, образно казано, всеки момент може да политне от ръба на стръмна скала. Нима искаш да паднеш сам, Джъстин? Струва ми се адски несправедливо. В момента тече разпит на приятелите ти. Какво ще правиш, ако решат да те натопят?

— Не съм убил никого. — Актьорът погледна към вратата, после към огледалото. Знаеше, че го наблюдават и за пръв път в живота си не

знаеше как да омагьоса публиката. — Никога не съм чувал за хората, които споменахте.

— Но не отричаш, че си познавал Пандора.

— Разбира се, че я познавах.

— Бил ли си в дома ѝ в нощта, когато са я убили?

— Колко пъти трябва да повтарям, че бях? Слушай, тя лично ни покани с Джери. Изпихме по няколко питиета, после дойде онази жена и направи скандал. Пандора побесня и стана нетърпима, затова побързахме да си тръгнем.

— Често ли с госпожица Фицджералд използвате задния вход на сградата, където живееш?

— Правим го, за да се отървем от любопитните репортери — настоя актьорът. — Сигурно ще ме разбереш, ако знаеш какво е журналистите да те преследват дори в тоалетната.

Ив, която доста се беше напатила от представителите на медиите, широко се усмихна и заяви:

— Странно, досега и двамата не сте избягвали репортерите. Може да звучи цинично, но всъщност дори бих казала, че сте ги ухаждали. А сега отговори откога Джери взема „Безсмъртие“?

— Не зная. — Той отново извърна поглед към огледалото, сякаш очакваше режисьорът да извика „стоп“ и да прекъсне сцената. — Казах ти, че нямам понятие какво съдържа питието.

— Бутилката е стояла в хладилника ти, но не си знаел какво има в нея. Никога ли не си опитвал от съдържанието ѝ?

— Дори не съм я докосвал.

— Това е пълен абсурд, Джъстин. Сигурна съм, че ако видя някакво питие в собствения ми хладилник, ще се изкуша да го опитам. Освен ако ми е известно, че е отровно. Знаел си, че „Безсмъртие“ е бавно действаща отрова, нали?

— Не беше... — Той млъкна и задиша на пресекулки. — Не знам нищо за питието.

— „Безсмъртие“ претоварва нервната система. Въздействието му е бавно, но смъртоносно. Видях как наля на Джери от питието и ѝ подаде чашата. Това е равностойно на убийство.

— Никога не бих причинил зло на Джери — избухна той. — Обичам я и никога не бих я наранил!

— Нима? Неколцина свидетели ще потвърдят, че на втори юли си ударил госпожица Фицджералд, когато сте се намирали в гримьорната ѝ.

— Не съм... И двамата изпуснахме нервите си... — Репликите се объркаха в главата му, очевидно не можеше да си спомни какво трябва да каже. — Беше недоразумение.

— Ударил си я по лицето.

— Да... не. Вярно е... скарахме се.

— Скарали сте се, а ти си ударил любимата жена толкова силно, че си я съборил на земята. Все още ли ѝ беше сърдит, когато снощи тя дойде в апартамента ти? Затова ли ѝ поднесе чаша с бавно действаща отрова?

— Това не е отрова! Никога не бих причинил зло на Джери. Никога не съм ѝ се сърдил!

— Вярвам ти, Джъстин — промълви Ив, отново се приведе и нежно докосна треперещата му ръка. — Сигурна съм, че не си я и ударил. Всичко е било добре изиграна сцена за пред хората. Не си човек, който би зашлевил плесница на любимата си.

— Не съм... аз... — Актьорът безпомощно я изгледа и Ив осъзна, че се е предал.

— Участвал си в много криминални филми и знаеш как да имитираш нанасянето на удар. Точно това си направил тогава, нали? С Джери сте се престорили, че се карате. Но ти дори не си я докоснал. — Гласът ѝ беше ласкав, изпълнен със съчувствие. — Насилието ти е чуждо, нали?

Актьорът стисна устни и недоумяващо погледна към адвокатката си. Тя вдигна ръка, за да прекрати временно разпита и зашепна на Джъстин.

Ив търпеливо зачака. Лицето ѝ беше безизразно, ала вътрешно тя ликуваше. Актьорът бе изправен пред сложна дилема: да признае, че е излъгал или да продължава да твърди, че е ударил любовницата си, което пък би означавало, че е склонен към насилие.

Адвокатката скръсти ръце и заяви:

— Моят клиент и госпожица Фицджералд са се увлекли в безобидна игра. Признавам, че постъпката им е била глупава, но все пак не са извършили никакво престъпление.

— Съгласна съм. — Ив усети как солидното алиби на Джъстин и Джери започва да се пропуква. — Не е престъпно и да отидеш на някакъв тихоокеански остров и да се преструваш, че имаш нова любовница. Всичко това е било наужким, нали, Джъстин?

— Ами, ние... не обмислихме плана си както трябва. Бяхме разтревожени, това е всичко. След посещенияето ти при Пол се питахме дали подозираш и нас. Беше логично, тъй като през онази нощ и тримата бяхме в дома на Пандора.

— Позна, точно това си мислих. — Ив сияйно му се усмихна. — Действително е напълно логично.

— С Джери имахме важни ангажименти и не можехме да си позволим онова, което се случва сега. Решихме да инсценираме скандал и раздяла, за да подсилим алибито си.

— Очевидно сте осъзнавали, че то не е съвсем убедително. Отгоре на всичко ние бързо узнахме за съществуването на неохранявания заден вход, което означаваше, че всеки от вас или пък двамата, сте могли незабелязано да напуснете сградата през онази фатална нощ. Възможно е било да отидете в ателието на Леонардо, да убиете Пандора и да се приберете вкъщи, без напускането и влизането в жилището да бъде регистрирано от системата за сигурност.

— Не сме ходили никъде. Нямах никакви доказателства. — Той изпъна рамене. — Не можеш да докажеш абсолютно нищо.

— Не бъди толкова сигурен. Любовницата ти е пристрастена към „Безсмъртие“. Ти притежаваш от дрогата. Откъде я взе?

— Аз... не знам. Сигурно някой е дал наркотика на Джери.

— Редфорд ли? Може би той е превърнал любимата ти в наркоманка. Ако е така, навярно го ненавиждаш. Знаеш ли, че след първата глътка Джери вече е била обречена?

— Това не е отрова, сигурен съм. Просто Пандора е искала да запази тайната на подмладяването само за себе си. Мръсницата знаеше, че Джери има нужда от нещо подобно, но искаше... — Актьорът млъкна като доту предупредението на адвокатката си, ала вече бе казал прекалено много.

— Какво е искала? Пари ли? Или пък теб? Може би е предизвиквала Джери? Заплашвала те е. Затова ли я уби?

— Не съм я докоснал! Честна дума! Както вече обясних, с Пандора се скарахме, след като приятелката на Леонардо си отиде.

Джери се разстрои, докато слушаше нападките на Пандора. Ето защо я помолих да си тръгнем. Отидохме в някакъв бар, поръчахме си едно-две питиета и се опитах да я успокоя. Казах ѝ да не се притеснява, че има и други начини да си набави „Безсмъртие“.

— Какви начини?

Джъстин тежко въздъхна и отблъсна ръката на адвокатката си, сетне се сопна:

— Млъкни! Каква полза от съветите ти? Тази тук като нищо ще ме обвини в убийство. Искам да сключим споразумение. — Той избърса устните с opakото на ръката си.

— Ще обсъдим и тази възможност — невъзмутимо изрече Ив. — Какво предлагаш?

— Пол — промълви актьорът. — Пол Редфорд уби Пандора. Възможно е негодникът да е очистил и останалите.

След двацет минути Ив влезе в залата за съвещания, където я очакваха Пийбоди, Касто и командир Уитни.

— Искам Редфорд още малко да се попече на бавен огън. Сигурно се пита какво са ни казали другите.

— Дамата не е от най-разговорливите. — Касто качи краката си на масата. — Оказа се костелив орех. Проявяват се симптомите, характерни за наркоманите, лишени от дрога — устата ѝ пресъхва, погледът ѝ не е фокусиран, цялата трепери — но продължава да повтаря едно и също, като развалена плоча.

— Не си е вземала дозата от десет часа. Докога може да издържи?

— Не съм сигурен. — Касто разпери ръце. — Възможно е да се съвземе или пък съвсем да рухне само след десет минути.

— Следователно не бива да разчитаме на самопризнания от нейна страна.

— Редфорд започва да бие отбой — намеси се Пийбоди. — Изплашен е до смърт. Обаче адвокатът му е страхотен. Ако само пет минути разговаряме насаме с господин продуцента, той ще ни излее всичко.

— Едва ли ще ви се удаде подобна възможност — обади се Уитни, който преглеждаше записи на последните разпити. — И все пак

може да го притиснете със самопризнанията на Йънг.

— Не е убедително — промълви Ив.

— Тогава направете така, че да бъде. Йънг твърди, че преди около три месеца Редфорд разказал на Фицджералд за „Безсмъртие“, дал ѝ да го опита и ѝ предложил съдружие.

— Да, според нашето русокосо момче всичко щяло да бъде напълно законно. — Ив презрително изсумтя. — Не мога да повярвам, че Джъстин е толкова наивен.

— Не знам — промълви Пийбоди. — Едно е сигурно — че е луд по Фицджералд. Ами ако тя го е убедила, че сделката е легална? Че ще бъде съдружничка за производството и продажбата на нови козметични средства, които ще носят името ѝ.

— Само че първо е трябвало да изместят Пандора — намеси се Касто и се усмихна. — После щели бързо да станат мултимилionери.

— Все пак всичко се свежда до пари. Пандора е била излишна. — Ив се настани в един стол. — Другите — също. Възможно е Йънг да е невинен тъпак, но е възможно и да лъже. Той обвини Редфорд, но вероятно не е осъзнал, че по този начин обвинява и любимата си. Очевидно тя му е разказала достатъчно, за да планират пътешествие до колония „Рай“. Сигурно са се надявали да се снабдят с безсмъртничето и сами да произвеждат дрогата.

— Разполагаме с доказателства за незаконно притежаване на наркотик — изтъкна Уитни. — Ако Йънг успее да докаже невинността си по останалите обвинения, ще се споразумеем с него. Предстои ти още много работа, докато го уличиш в убийство. Засега от свидетелските му показания не би имало голяма полза. Той е убеден, че Редфорд е убил Пандора и ни съобщава какъв е бил мотивът за престъплението. Ала нямаме никакви веществени доказателства, нито свидетели. — Той се изправи и продължи: — Искам самопризнание, Далас. От прокуратурата ме притискат. В понеделник ще обявят, че обвиненията срещу Фрийстоун са свалени. Ако няма какво да подхвърлят на медиите, всички ще изглеждаме като пълни глупаци.

Командирът излезе от залата, а Касто измъкна пилочка и се зае с ноктите си. След миг възкликна:

— Бог ми е свидетел, че не искам прокурорът да изглежда като глупак. По дяволите, искат да им поднесем всичко на тепсия! — Погледна Ив в очите и добави: — Редфорд няма да признае, че е

извършил убийство. Ще предпочете да го обвинят в търговия с наркотици, макар че днес масовите убийци сякаш са на мода. Трябва да докажем нещо друго.

— И какво е то? — поинтересува се Пийбоди.

— Че не го е извършил сам. Надявам се да слоим някого от останалите, тогава Редфорд не ще има изход, Фицджералд ми се струва най-лесна.

— Тогава се заеми с нея — въздъхна Ив. — Ще продължа разпита на продуцента. Пийбоди, взимаш снимката му и отиваш в стриптийз клуба, сетне в сградите, където са живели Бумър, Мъпит и Хлебарката. Покажи портрета му на всички съседни. Дано някой го е видял. — Видеотелефонът ѝ иззвъня, тя се намръщи и го включи: — Говори Далас. Моля, не ме безпокойте, в момента съм заета.

— Изпитвам неопишуемо удоволствие винаги, когато чуя гласа ти — невъзмутимо заяви Рурк.

— Имам съвещание.

— Аз също. След трийсет минути излитам за „Фрийстар“.

— Какво? Но... пожелавам ти приятно пътуване.

— Присъствието ми в колонията е абсолютно наложително. Ще се върна след три дни. Знаеш как да се свържеш с мен, ако се наложи.

— Да. — Искаше ѝ се да му каже нещо глупаво и нежно, но вместо това изрече: — И без това ще бъда много заета. Доскоро.

— Не е зле да провериш електронната си поща, лейтенант. Мейвис непрекъснато се опитваше да се свърже с теб. Май си пропуснала последната си проба. Леонардо е... отчаян.

Ив се престори, че не забелязва присмехулното изражение на Касто и отговори:

— Имам си други грижи.

— Кой ли няма. Моля те, скъпа, намери няколко свободни минути за пробата. Направи го заради мен. Крайно време е нашествениците да напуснат дома ни.

— Знаеш, че отдавна исках да ги изхвърля. Мислех, че ти е приятно да си заобиколен с хора.

— А пък аз си мислех, че човекът ти е брат — промърмори Рурк.

— Какво?

— О, сетих се за един стар виц. Откровено казано, тези хора ме подлудяват, тъй като са истински манияци. Преди малко открих

Галахад скрит под леглото. Някой го беше накичил с мъниста и с миниатюрни червени панделки. Разбираш ли, присъствието на тази тълпа е пагубно и за двама ни.

Ив едва сдържа смеха си, тъй като годеникът ѝ очевидно говореше съвсем сериозно.

— Чувствам се по-спокойна, като знам, че те влудяват. Ще организирам евакуацията им.

— Бъди така добра. О, боя се, че има още няколко подробности около сватбата, с които трябва да се справиш по време на отсъствието ми. Съмърсет ще те уведоми. Съжалявам, но трябва да прекъсна. — Той махна на някого извън обсега на екрана, после впери очи в Ив и промълви: — Ще се видим след няколко дни, лейтенант.

— Добре. — Когато екранът потъмня, тя промърмори: — На добър час, дявол те взел!

Касто иронично заяви:

— Слушай, Ив, ако ти се налага спешно да отидеш на проба или да заведеш котарака си на психотерапевт, ние с Пийбоди ще разнищим тези четири убийства. Колко му е?

Младата жена се усмихна и процеди през зъби:

— Не се занасяй, Касто!

Макар да беше нахален и зле възпитан, Касто притежаваше отличен нюх. Беше познал, че Редфорд няма лесно да се предаде. Ив търпеливо разпитваше продуцента и успя да го накара да признае вината си за наркотиците, но не и за извършването на четири убийства.

— Да повторим всичко отначало. — Тя стана, разходи се из стаята и си наля кафе. — За пръв път си чул за „Безсмъртие“ от Пандора. Кога се случи това?

— Както вече казах, беше преди около година и половина. — Редфорд напълно се беше успокоил. Обвинението в притежаване и разпространение на наркотици съвсем не го плашеше. — Предложи ми една сделка или поне така се изрази. Твърдеше, че се е добрала до формула, която ще предизвика истинска революция в здравната и козметичната индустрия.

— Спомена ли за наркотика и опасните му свойства?

— Първият път не. Трябваше ѝ спонсор, за да започне производството на козметична серия, която щеше да носи нейното име.

— Показа ли ти формулата?

— Не. Увърташе, искаше да получи парите срещу голи обещания. Признавам, че се изкуших, което беше абсолютно погрешно. Пандора знаеше, че изпитвам неудържимо сексуално влечение към нея и използваше слабостта ми. Същевременно предложението ѝ ми се стори изгодно. Тя вземаше дрогата във вид на таблетки, а резултатите бяха направо смайващи. Пандора изглеждаше по-млада, беше в отлична форма и бе направо ненаситна в леглото. Знаех, че при добра рекламна кампания този продукт можеше да донесе огромни печалби. Парите ми трябваха за някои доста рисковани сделки.

— Подмамил си се от печалбите и си продължил да ѝ плащаш, макар и по-малки суми, без да разполагаш с пълната информация.

— Известно време играх по свирката ѝ, после ми омръзна и поисках да науча всичко. Пандора се опита да ме залъже с нови обещания. Започнах да подозирам, че възнамерява да продължи сама или пък, че се е съюзила с другиго и ме използва. Ето защо реших да взема нещата в свои ръце.

— Какво искаш да кажеш?

Редфорд помълча, сякаш подбираше думите си, сетне каза:

— Веднъж, докато спеше, взех ключа и отворих кутийката, в която държеше таблетките. Взех няколко и ги изпратих за анализ. Нали разбираш, направих го в интерес на инвестициите ми.

— И кога открадна наркотика, за да защитиш инвестициите си?

— Кражбата не е доказана — намеси се адвокатът. — Клиентът ми най-добросъвестно е платил за продукта.

— Добре, ще перифразирам въпроса. Кога реши да проявиш по-голям интерес към инвестициите си?

— Преди около шест месеца. Занесох таблетките на мой познат, който работи в химическа лаборатория и срещу заплащане получих подробни сведения за свойствата на „Безсмъртие“. — Редфорд замълча и се втренчи в ръцете си, после продължи: — Научих, че продуктът действително въздейства по начина, описан от Пандора. Но се оказа, че хората, които го използват, бързо се пристрастяват към него, което автоматично го причисляваше към средствата, забранени от закона.

Научих още, че „Безсмъртие“ всъщност причинява смърт, ако редовно се взема през по-дълъг период от време.

— И бидейки праведен и добродетелен човек, си решил да се примириш със загубите си и да прекратиш деловите отношения с Пандора.

— Да бъдеш праведен не е наказуемо от закона — подхвърли Редфорд. — Трябваше по някакъв начин да спася инвестициите си. Реших да поръчам нови изследвания на дрогата с надеждата, че нежелателните странични ефекти могат да бъдат намалени или напълно премахнати. Мисля, че постигнахме известен успех, но все още не сме напълно сигурни в резултатите.

— Значи си използвал Джери Фицджералд като опитно свинче.

— Това беше грешка. Избързах, тъй като Пандора продължаваше да ме притиска за пари, заплашваше, че ще пусне продукта на пазара. Искях да я изпреваря и бях убеден, че Джери ще бъде най-добрата реклама за свойствата на новата козметична серия. Тя се съгласи срещу известна сума да изпробва средството, което моите помощници бяха подобрили. Ала учените понякога грешат, лейтенант. Прекалено късно установихме, че хората свикват с употребата му и се превръщат в наркомани.

— И че след известно време ги очаква смърт.

— Да. Процесът е забавен, но се страхувам, че фаталните последици са неизбежни. Преди няколко седмици предупредих Джери.

— Кога беше това — преди или след като Пандора откри, че искаш да я изхвърлиш от играта?

— Мисля, че беше няколко дни след това. За нещастие двете се срещнали на някакво светско събиране. Пандора подхвърлила няколко хапливи забележки относно предишните си взаимоотношения с Джъстин. Доколкото разбрах, Джери ѝ го върнала, като обявила, че с нея сме съдружници.

— Значи Пандора не се е зарадвала на новината.

— Господи, беше вбесена. По това време нашите отношения бяха, меко казано, влошени. Вече бях успял да се сдобия с безсмъртничето и възнамерявах да отстраня всички странични ефекти. Повярвай ми, лейтенант, никога не бих пуснал на пазара опасна дрога.

Ако направите проверка, ще установите, че репутацията ми е безупречна.

— Отдел „Наркотици“ ще се занимае с този въпрос. Интересува ме дали Пандора те е заплашвала.

— Това ѝ беше навик, дори бях свикнал със заплахите ѝ. Знаех, че мога да не им обръщам внимание, дори да ѝ отвърна със същото. — Редфорд се усмихна, очевидно се чувстваше много по-уверен. — Разбираш ли, можех да я съсипя, ако дръзнеше да пусне на пазара опасната дрога. Следователно не съм имал никакъв мотив да я убивам.

— Спомена, че сте били в лоши отношения и все пак онази нощ си отишъл в дома ѝ.

— Надявах се да постигнем компромис. Ето защо настоявах Джери и Джъстин да присъстват.

— Но все пак си правил секс с нея.

— Да. Пандора беше много красива и много съблазнителна жена.

— Потвърждаваш ли, че е имала таблетки, съдържащи наркотика?

— Да. Вече споменах, че ги държеше в кутийка в тоалетката си. — Той отново се усмихна. — При първия разпит ти казах тези подробности, тъй като предположих, че при аутопсията в кръвта ѝ ще бъдат открити следи от дрогата. Помислих си, че няма да е лошо доброволно да информирам полицията.

— Особено след като си бил сигурен, че няма да открия таблетките. След като си я убил, ти си се върнал за кутийката. Не за друго, а за да запазиш инвестициите си. Естествено печалбата би била много по-голяма при липсата на конкуренция.

— Не съм се връщал в дома на Пандора, нито пък имах повод да я убивам. Моят продукт беше далеч по-добър от онова, което тя предлагаше.

— Отлично си знаел, че нито един от двамата ви няма да получи лиценз за официална продажба. Но уличните търговци биха предпочели варианта на Пандора, който е по-евтин и с по-силно въздействие.

— Сигурен съм, че след допълнителни проучвания и анализи...

— Които ще погълнат големи суми — прекъсна го тя. — Дал си на Пандора над триста хиляди. Влязъл си в големи разходи за осигуряване на растението и за лабораторни тестове и анализи. Платил

си и на Фицджералд. Навярно ти е омръзнало само да даваш пари. Затова си тръгнал по пътя на лесната печалба. Колко ти даваше Джери за една доза?

— С нея ни свързваха само делови отношения.

— По десет хиляди — отговори Ив на собствения си въпрос и по изражението на Редфорд забеляза, че блъфът ѝ е успял. — На три пъти в продължение на два месеца тя е привеждала една и съща сума в банката ти на станция „Старлайт“.

— Беше само инвестиция...

— Превърнал си я в наркоманка, после си започнал да я изнудваш и да ѝ продаваш дрогата. Това означава, че си пласьор на наркотици, господин Редфорд.

Адвокатът се опита да замаже положението, но Ив го прекъсна и продължи да говори на Редфорд:

— Необходими са ти били контакти с улични пласьори. Бумър се е съгласил да ти помогне, защото вечно имаше нужда от пари. Но се е поувлякъл и решил да подложи на изследване продукта. Питам се как ли се е добрал до формулата. Каква непредпазливост от твоя страна!

— Не познавам човек с подобно име.

— Видял си го в клуба как се хвали и се прави на голяма клечка. Когато се е уединил с Хета Мъпит в стаята, не си бил сигурен доколко ѝ се е доверил. Ала щом Бумър те съзрял, побягнал. Това те е накарало да го убиеш.

— Грещиш, лейтенант. Не познавам тези хора.

— Възможно е да си се нахвърлил върху Хета в пристъп на паника. Не си искал да я убиваш, но като си видял, че е мъртва, си побързал да прикриеш следите си. Трябвало е очистиш и Бумър. От начина, по който той беше обезобразен личеше, че е бил измъчван, което пък ми подсказва, че по това време вече си изпитвал удоволствие да убиваш. Само че поради самоувереност си допуснал елементарна грешка — не си претърсил жилището на Бумър. — Тя стана и закрочи из стаята. — Проблемите ти ставали все по-сериозни. Ченгетата вече разполагали не само с дрогата, но и с нейната формула, а Пандора била на път да ти се изплъзне. И така, какъв избор си имал? — Ив постави длани на масата и се приведе към него. — Как постъпва човек, когато е изправен пред заплахата да загуби инвестираните си пари и очакваната печалба?

— Бях приключил с Пандора.

— Точно така — успя да я отстраниш. Признавам, че си постъпил много умно, когато си я завел в ателието на Леонардо. Пандора вече е била вбесена от ненадейната поява на Мейвис. Решил си, че ако я убиеш в жилището на Леонардо, всички ще предположат, че това е негово дело. Навярно си щял да убиеш и него, ако си е бил у дома, но това едва ли би те притеснило, тъй като кръвопролитията вече започвали да ти харесват. Появата на Мейвис само те улеснила.

Редфорд се беше задъхал, но все още държеше на своето.

— Когато за последен път видях Пандора, тя беше вбесена и жадна да си отмъсти на някого. Ако Мейвис Фрийстоун не я е убила, предполагам, че това е дело на Джери Фицджералд.

Заинтригувана от думите му, Ив се отпусна в стола си.

— Така ли мислиш? Защо?

— По принцип двете бяха съперници не само в професионален, но и в личен аспект. Пандора се опитваше да си върне Джъстин, с което Джери никога не би се примирила. Освен това... точно госпожица Фицджералд внуши на съперницата си мисълта да отиде в ателието на Леонардо и да му вдигне скандал.

„Това е нещо ново“ — помисли си Ив и повдигна вежда.

— Сигурен ли си?

— След напускането на госпожица Фрийстоун, Пандора направо побесня. Джери очевидно изпитваше огромно удоволствие от факта, че младата непозната е излязла с достойнство от положението. Започна да дразни Пандора, каза ѝ, че не би понесла подобно унижение и ѝ предложи да отиде в дома на Леонардо и да му покаже кой командва парада. Присмя ѝ се, че не можела да задържи нито един мъж, после Джъстин насила я изведе. — Усмихна се още по-широко и продължи: — Дватамата ненавиждаха Пандора. Джери я мразеше като съперница, а Джъстин — защото му съобщи, че тя е превърнала любимата му в наркоманка. Той не би се спрял пред нищо, за да защити Джери. Абсолютно пред нищо. От друга страна, аз не бях емоционално обвързан с нито един от участниците в сцената. С Пандора ни свързваше само сексът. Сексът и деловите отношения.

Тя почука на вратата в стаята, където Касто разпитваше Джери. Когато той подаде глава, Ив надникна в стаята и огледа младата жена, която седеше на масата.

— Трябва да разговарям с нея.

— Днес е още по-зле, едва ли ще научиш нещо. Адвокатът ѝ настоява да прекъснем разпита.

— Трябва да говоря с нея — повтори Ив. — Какъв подход си избрал този път?

— Играя ролята на лошия, коравосърдечен полицай.

— Добре. Ще се опитам да я успокоя.

Влезе в стаята и осъзна, че изпитва съжаление към заподозряната. Очите ѝ бяха помътнели и се стрелкаха изплашено. Лицето ѝ беше изпито, а ръцете ѝ трепереха. Красотата ѝ сякаш беше изчезнала.

— Искаш ли нещо за ядене? — попита я Ив.

— Не. — Джери се огледа. — Искам да си отида вкъщи. Искам да бъда с Джъстин.

— Ще се опитам да ти издействам едно посещение, но ще трябва да разговаряте в присъствието на служебно лице. — Наля вода и подаде чашата на младата жена. — Хайде, пийни няколко глътки и се успокой. — Когато забеляза, че Джери не може да държи чашата с треперещите си ръце, сама я поднесе към устните ѝ. — Знам, че изпитваш физическо страдание, но не можем да ти помогнем. Не знаем достатъчно за наркотика, за да му противодействаме, и каквото и средство да приложим, то може да влоши положението ти.

— Добре съм. Нищо ми няма.

— Ужасно е. — Ив се настани на стола. — Редфорд те е подредил така. Преди малко го призна.

— Нищо ми няма — повтори манекенката. — Просто съм уморена. Ако имах от онази освежителна и здравословна напитка... — Тя с надежда изгледа Ив. — Можеш ли да ми дадеш само няколко глътки, колкото да се съвзема.

— Знаеш, че питието е опасно за живота ти, Джери. Господин адвокат, Пол Редфорд официално призна, че пръв е дал наркотика на клиентката ви под лъжлив предлог. Предполагаме, че тя не е била уведомена за опасността от пристрастяване. Ето защо не

възнамеряваме да я обвиним в употребата на средства, забранени от закона.

Адвокатът очевидно се успокои и заяви:

— В такъв случай бих искал да уредя освобождаването на клиентката ми и приемането ѝ в рехабилитационен център. Искам да се отбележи, че тя доброволно ще постъпи там.

— Ще уредим този въпрос. Ако ми разрешите да поговоря с госпожица Фицджералд още няколко минути, това ще ми помогне да допълня обвиненията срещу Редфорд.

— Да разбирам ли, че ако тя отговори на въпросите ви, всички обвинения срещу нея ще отпаднат?

— Не мога да дам подобно обещание, но ще помоля съдиите да проявят снизходителност към клиентката ви.

— Какво ще се случи с Джъстин? Ще го освободите ли?

Ив се обърна към Джери и си каза, че понякога любовта е истинско бреме.

— Той беше ли замесен в... сделката с Редфорд?

— Не, дори настояваше да се откажа. Когато откри, че съм... пристрастена, искаше да ме накара да отида в център за лечение на случаи като моя, да изхвърля напитката. Но аз вече не можех без нея.

— Разбрах, че в нощта, когато са убили Пандора, в жилището ѝ избухнал скандал.

— Тя непрекъснато се забъркваше в свади. Беше зловна, отвратителна. Въобразяваше си, че може да си върне Джъстин. Не че много държеше на него. Просто искаше да ме уязви, да причини мъка и на него.

— Джъстин не би се върнал при нея, нали?

— За нищо на света. Мразеше я не по-малко, отколкото аз. — Вдигна ръка и загриза изящно оформените си нокти. — Радваме се, че е мъртва!

— Джери! — предупредително се обади адвокатът, но в погледа ѝ проблесна гняв и тя извика:

— Изобщо не ме е грижа! Пандора заслужаваше да умре. Искаше да притежава всичко и не се интересуваше на каква цена ще го постигне. Джъстин беше мой и тя реши да ми го отнеме. Щях да бъда главната манекенка в ревюто на Леонардо, но тя се опита да прелъсти дизайнера, за да заеме моето място. Трябваше да бъда в ревюто и

Джъстин беше мой, както и питието. То прави жената красива, силна и сексапилна. И всеки път, когато някой взема дрогата, ще си мисли за мен, не за Пандора.

— През онази нощ Джъстин придружи ли те до апартамента на Леонардо?

— Лейтенант, какви е това? — подскочи адвокатът.

— Обикновен въпрос. Придружи ли те, Джери?

— Не, разбира се. Ние... изобщо не сме ходили там. Отидохме в някакъв бар, поръчахме си едно-две питиета, после се прибрахме вкъщи.

— Предизвиквала си Пандора, нали? Знаела си как да я дразниш. Сигурна си била, че ще я накараш да отиде в дома на Леонардо. А може би Редфорд ти се е обадил и ти е съобщил, че е тръгнала?

— Не, не зная нищо. Объркваш ме. Възможно ли е да ми дадеш само няколко глътки от моето питие?

— Пила си от него и през онази нощ. Почувствала си прилив на сили, знаела си, че можеш да я убиеш. Искала и да я премахнеш от пътя си. Освен това нейните таблетки са действали по-ефективно от синята напитка. Може би си искала и тях, а, Джери?

— Точно така! Искях ги! Тя се подмладяваше пред очите ми. Отгоре на всичко отслабваше, докато аз трябваше да гладувам, за да запазя линията си. Пол обеща да вземе няколко хапчета от нейните. Джъстин го предупреди да не му се мярка пред очите и да ме остави на мира. Но той... той не разбира какво изпитваш, когато пиеш „Безсмъртие“. — Лицето ѝ се изкриви в ужасяваща гримаса, която минаваше за усмивка. — Кара те действително да се чувстваш безсмъртен. Моля те, дай ми само няколко глътки!

— Излязла си през задния вход и си отишла в ателието на Леонардо. Какво се случи после?

— Не мога да говоря. Всичко в главата ми е объркано. Искам си напитката.

— Грабнала си бастуна и си го стоварила върху Пандора, после си продължила да я удряш. Така ли беше?

— Искях да е мъртва! — Джери се разрида и опря чело в масата. — Искях да е мъртва! За бога, помогни ми. Ще ти кажа всичко, само ми помогни!

— Лейтенант, всичко, което клиентката ми каже под влиянието на психологически натиск, не се приема като показание.

Ив се втренчи в ридаещата жена, извади видеотелефона си и го включи.

— Изпратете лекар. И уредете госпожица Фицджералд да бъде закарана под стража до болницата.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

С помръкнали от гняв очи Касто извика:

— Защо не я обвиниш в убийство? Имаш нейните самопризнания.

— Не е вярно — уморено промълви Ив. Чувстваше се напълно смазана и отвратена от себе си. — Заподозряната не каза нищо подобно.

— По дяволите, Далас. — Касто се опита да успокои нервите си, като закрачи напред-назад по коридора на медицинския център. — Тя ти успя да я притиснеш до стената!

— Грешиш. — Тя бавно разтърка лявото си слепоочие, с надежда да облекчи главоболието си. — Слушай, тя беше в такова състояние, че за една доза наркотик би признала, че и Христос е разпнала на кръста. Ако ѝ отправя обвинение въз основа на това самопризнание, адвокатите ѝ ще ме оборят още на предварителното дело.

— Хич да не ти пука за адвокатите ѝ! — Касто стигна до края на коридора и на връщане мина край Пийбоди, която го наблюдаваше със стиснати устни. — Хвана я натясно, както би постъпило всяко ченге в подобен случай, а сега се размекваш. Дявол го взел, нима я съжаляваш?

— Не ме учи какво да правя — спокойно рече Ив. — Нито пък как да провеждам разследването. Аз съм натоварена с него, така че, разкарай се, ако обичаш.

Той я измери с поглед.

— Май ще се наложи да ти отнемат случая.

— Заплашваш ли ме? — Ив застана на пръсти като боксьор, който се готви за схватка. — Прави каквото искаш. Няма да променя мнението си. Джери ще остане тук на лечение, макар че не се надявам на подобрене за толкова кратко време. После ще подновим разпитите. Няма да ѝ предявя никакви обвинения, докато не се убедя, че тя съзнава какво говори.

Касто очевидно се опитваше да се овладее. Ив знаеше какво му струва това, ала хич не й пукаше. Той продължи да я убеждава:

— Не зная какво още ти е необходимо, Фицджералд е имала мотив и възможност да извърши убийството, психологическите тестове доказаха, че е способна на подобни престъпления. Самата тя призна, че е била дрогирана и че е ненавиждала Пандора. Дявол го взел, какво още искаш?

— Искам да ме погледне право в очите и да признае, че ги е убила. Да обясни точно как го е сторила. Дотогава ще чакаме. Ще ти кажа още нещо, умнико. Дори да е извършила престъпленията, тя не е действала сама. Няма начин да е убила четирима души със собствените си ръце.

— Защо? Защото не е имала достатъчно сили ли?

— Не, понеже парите не я вълнуват. Способна е да изпитва страст, силна любов, завист. Би могла да убие Пандора в пристъп на ревност, но не вярвам да е очистила другите. Освен ако някой ѝ е помогнал или я е подтикнал да го направи. Ето защо ще чакаме, после ще я разпитаме отново. Ако тя обвини Йънг и Редфорд или само продуцента, ще имаме всички доказателства.

— Мисля, че грешиш.

— Ще го взема под внимание. А сега отиди да подадеш писмено оплакване, разходи се, прави каквото искаш, само ми се махни от главата.

В очите му проблеснаха гневни искри, беше готов да избухне. В последния миг се овладя, промърмори нещо и бързо излезе от стаята, без да удостои с поглед Пийбоди, която мълчливо наблюдаваше сцената.

— Тази вечер приятелчето ти май няма настроение — промърмори Ив.

Пийбоди понечи да каже, че същото се отнася и за нейната началничка, но предпочете да си държи езика зад зъбите.

— Всички сме доста напрегнати, Далас. Този случай означава много за напредването му в кариерата.

— Искаш ли да чуеш мнението ми, Пийбоди? Справедливостта е много по-важна за мен, отколкото капитанските нашивки. Ако искаш да хукнеш след любимия си и да повдигнеш самочувствието му, никой не те спира.

Пийбоди стисна устни, сетне спокойно отговори:

— Няма да отида никъде, лейтенант.

— Чудесно! Ще стърчиш тук с вид на мъченица, защото аз... —

Ив престана да говори и дълбоко си пое въздух. — Извинявай. Изкарах си всичко на теб.

— Това спада към служебните ми задължения, лейтенант.

— Имам остър език! Знаеш ли, че съществува опасност да те намразя заради твоя сарказъм. — Тя се поуспокои и постави ръка на рамото на помощничката си. — Приеми най-искрените ми извинения заедно те поставих в неловко положение. Понякога между служебните задължения и личните чувства зейва дълбока пропаст.

— С този проблем мога да се справя. Смятам, че Касто не биваше да се нахвърля срещу теб. Разбирам чувствата му, но не го оправдавам.

Ив се облегна на стената и затвори очи.

— Все пак едно от обвиненията му беше вярно и не ми дава покой. Не мога да понеса мисълта за онова, което направих с Фицджералд по време на разпита. Не знаех, че съм способна да я измъчвам с думите си и да наблюдавам страданието ѝ. Но все пак го направих, защото това ми е работата — да се вкопчвам като хищник в шията на ранената жертва. — Отвори очи и се загледа във вратата на стаята, където лежеше Джери Фицджералд. — Ала повярвай ми, че понякога изпитвам отвращение от собствената си ми професия.

— Така е, лейтенант. — За пръв път Пийбоди протегна ръка и я докосна по рамото. — Сигурно затова си толкова способна.

Ив неволно се засмя.

— По дяволите, Пийбоди. Наистина ми допадаш.

— И ти на мен. Господи, какво ни става, Далас?

Ив внезапно се почувства малко по-добре. Прегърна асистентката си през раменете и заяви:

— Да отидем да хапнем нещо. Фицджералд няма да ни избяга.

Оказа се, че е сгрешила.

Видеотелефонът ѝ иззвъня малко преди четири сутринта и я изтръгна от дълбокия сън, в който за щастие не я преследваха кошмари. Клепачите ѝ тежаха, имаше усещането, че езикът ѝ е подут

от виното, което беше изпила, за да не обиди Мейвис и Леонардо. Включи видеотелефона и произнесе с дрезгав глас:

— Тук Далас. Господи, нима никой не спи в този град?

— И аз често си задавам същия въпрос. — Лицето на монитора ѝ се стори познато. Тя се опита да се съсредоточи.

— Доктор... Амброуз? — Постепенно се досети, че жената е директор на Центъра за борба с наркоманията. — Какво искате да ми съобщите? Да не би Фицджералд да се е съвзела?

— Лейтенант, имаме проблем. Пациентката Джери Фицджералд е мъртва.

— Какво искате да кажете?

— Тя почина. — Амброуз кисело се усмихна. — Умря, ако предпочитате. Навярно като служителка в отдел „Убийства“ знаете значението на тази дума.

— Какво се случи? Да не би нервите ѝ да не са издържали и да се е хвърлила през прозореца?

— Доколкото успяхме да преценим от пръв поглед, отровила се е със свръхдоза. Успяла е да се добере до пробата от „Безсмъртие“, която искахме да анализираме, за да назначим най-точното лечение за пациентката. Изпила е всички таблетки, плюс други наркотици, които е открила в кабинета ми. Съжалявам, лейтенант, но тя е мъртва. Не можем да я съживим. Когато дойдете тук, ще ви съобщя подробностите.

— И още как! — сопна се Ив и прекъсна връзката.

Първо направи оглед на тялото, сякаш за да се увери, че не е станала някаква ужасна грешка. Джери беше положена на леглото. Все още бе облечена в светлосинята роба, каквито раздаваха на всички наркомани в първата фаза на лечението. Само че манекенката никога нямаше да стигне до втория етап.

Лицето ѝ беше бледо като платно, но сякаш като по магия бе възвърнало красотата си. Изчезнали бяха сенките под очите и дълбоките бръчки около устата. Смъртта като че беше най-доброто успокояващо средство.

Под враждебния поглед на доктор Амброуз Ив старателно огледа трупа, но не откри следи от насилие. Помисли си, че навярно младата

жена не е страдала, и се обърна към лекарката:

— Какво е предизвикало смъртта?

— Комбинация от „Безсмъртие“, морфин и синтетичен „Зевс“, доколкото може да се съди по липсващите наркотици. Ще знаем със сигурност след аутопсията.

— Нима е редно в център за борба с наркоманията пациентите да имат достъп до „Зевс“? — Тя нервно прекара длан по лицето си.

— Първо, нямат никакъв достъп. Второ, дрогата е необходима за изследванията ни и за рехабилитационния период на пациентите. За някои от тях той е доста продължителен и се извършва под специален надзор.

— Но никой не е надзиравал Джери Фицджералд.

— Бяхме й дали приспивателно, което би трябвало да действа до осем сутринта. Единственото обяснение е, че остатъците от „Безсмъртие“ в кръвта й са неутрализирали приспивателното. Все още не сме напълно запознати със свойствата на новата дрога.

— Значи тя става от леглото, отива до склада, където държите наркотиците и взима каквото й трябва.

— Да речем, че се е случило нещо подобно — процеди през зъби доктор Амброуз.

— Къде са били хората от охраната, дежурните сестри? Да не би Джери да е станала невидима и незабелязано да се е промъкнала покрай тях?

— По въпроса за охраната бих ви препоръчала да се обърнете към полицаия, когото бяхте оставили на пост, лейтенант.

— Уверявам ви, че ще го сторя.

Доктор Амброуз отново стисна зъби, сетне въздъхна и промълви:

— Слушайте, лейтенант, нямам намерение да прехвърлям вината върху вас. Преди няколко часа имахме неприятен инцидент. Пациент, склонен към насилие, нападна сестрата. Настъпи голяма суматоха и полицаят се намеси. Ако не го беше направил, навярно сестрата щеше да стои пред райските порти заедно с госпожица Фицджералд, а не да се отърве само с няколко счупени ребра.

— Имали сте големи неприятности, доктор Амброуз.

— Надявам се никога да не преживея подобно нещо. — Лекарката прекара пръсти през късо подстриганата си, червеникава коса. — Слушайте, лейтенант, нашият център се ползва с безупречна

репутация. Нашата задача е да помагаме на хората. Смъртта на наш пациент ме кара да се чувствам не по-малко зле от вас. Дявол го взел, приспивателното би трябвало да ѝ подейства! А полицаят напусна поста си само за петнайсет минути.

— Отново съвпадение — промълви Ив, погледна към Джери и се опита да се отърси от чувството за вина. — Не наблюдавахте ли стаята ѝ със специална камера?

— Нямаме такива, лейтенант. Не можем да допуснем медиите да се доберат до компрометиращи материали за нашите пациенти, между които има много видни личности. В нашия център анонимността е гарантирана.

— Чудесно! Значи нямаме дори видеозапис. Никой не е видял кога пациентката е предприела последната си разходка. Къде е складът, където е починала?

— В същото крило, едно ниво по-долу.

— Откъде и как е научила за съществуването му?

— Нямам представа. Нямам обяснение и за това как е успяла да отключи не само вратата на склада, но и самите сейфове. Ала фактът е налице. Нощният пазач я открил по време на обиколката си. Вратата била отворена.

— Отворена или отключена?

— Отворена — потвърди лекарката. — Също и сейфовете. Пациентката лежала мъртва на пода. Разбира се, направихме всичко възможно да я съживим, но усилията ни бяха напразни.

— Искам да разпитам всички пациенти и персонала, обслужващ това крило.

— Лейтенант...

— По дяволите дискретността, докторе! Искам да разговарям и с нощния пазач. — Тя тъжно изгледа мъртвата и я покри с чаршафа. — Кажете, опитвал ли се е някой да влезе при нея? Обаждали ли са се да попитат за състоянието ѝ?

— Главната сестра на отделението ще ви осведоми.

— В такъв случай започвам с нея. Вие повикайте останалите. Имате ли свободно помещение, където да ги разпитам?

— Използвайте кабинета ми. — Доктор Амброуз хвърли последен поглед към мъртвата и въздъхна. — Красива жена. Млада, известна, богата. Знаете ли, лейтенант, понякога дрогата има лечебно

въздействие. Помага на болните, облекчава душевните и физическите им болки. Непрекъснато си го повтарям, когато виждам какви злини могат да сторят наркотиците. Според мен госпожица Фицджералд била обречена още след първата глътка от онова синьо питие.

— Така е, но някой се е постарал да съкрати живота ѝ — промълви Ив, излезе от стаята и се приближи до Пийбоди, която чакаше в коридора.

— Свърза ли се с Касто?

— Да. Тръгнал е насам.

— Оплескахме нещата, Пийбоди. Да видим дали ще успеем да... Хей, ти! — извика тя, като забеляза полицая, когото беше оставила на пост пред вратата на Джери. Униформеният потръпна, сетне с нежелание се приближи.

Няколко минути Ив му чете конско, макар изобщо да не възнамеряваше да го предложи за дисциплинарно наказание. Сетне се извърна и направи знак на Пийбоди да я последва.

— Дано никога не заслужа да ме ругаеш така — промълви асистентката ѝ. — Бих предпочела да ми зашлевиш плесница.

— Забелязах това. Касто, радвам се, че благоволи да дойдеш.

Ризата му беше смачкана, явно беше облякъл първото, което му бе попаднало под ръка. Ив не се учуди. Собствената ѝ риза изглеждаше така, сякаш цяла седмица е престояла в нечия чанта.

— По дяволите, какво се е случило тук? — възкликна той.

— Точно това се опитваме да разберем. Доктор Амброуз ни отстъпи кабинета си. Ще разпитваме хората от персонала един по един, а разпитът на пациентите вероятно трябва да се проведе по стаите им. Пийбоди, от този момент нататък искам всяка дума да бъде записвана.

Помощничката ѝ мълчаливо извади своето записващо устройство и го прикачи към ревера си.

— Слушам, лейтенант!

Ив кимна на лекарката и я последва по късия коридор в малък кабинет.

— Говори лейтенант Далас. Провеждам разпит с цел откриване на свидетел на смъртта на Джери Фицджералд. — Погледна часовника си за часа и за датата и ги продиктува. — Присъстват още лейтенант Джейк Касто от отдел „Наркотици“ и полицай Дилия Пийбоди,

временно аташирана към Далас. Разпитът се провежда в кабинета на доктор Амброуз. Докторе, моля изпратете тук главната сестра на отделението.

— Как е умряла? — гневно попита Касто. — Какво се е случило?

— Ще те уведомя в процеса на работата.

Той понечи да ѝ възрази, после се овладя и попита:

— Може ли да изпия едно кафе? Знаеш, че съм пристрастен към тази напитка.

— Опитай автоготвача — предложи Ив и се настани зад бюрото.

До обяд Ив лично разпита всеки член на персонала, който беше дежурил през нощта в това крило, но неизменно получаваше почти един и същ отговор. Пациентът от стая 6027 се изтръгнал от усмирителната риза, нападнал сестрата и предизвикал истинска суматоха. От показанията им ставаше ясно, че пациенти и персонал изпълнили коридора като придошла река и стаята на Джери останала без наблюдение двайсетина минути. Времето е било напълно достатъчно за отчаяна жена като Джери да избяга. Но откъде е знаела къде се съхранява наркотикът и как да се добере до него?

— Може би е дочула сестрите да разговарят в стаята? — Касто си беше поръчал макарони за обяд и сега се хранеше с апетит. — Новите наркотици винаги предизвикват сензация — нищо чудно сестрите или санитарите да са си разменяли клюки, Фицджералд очевидно не е била под въздействието на сънотворното, както всички са предполагали. Подслушала е разговора и когато съдбата ѝ е предоставила шанс, е побързала да го използва.

Ив замислено изрече:

— Съгласна съм. Научила е къде държат наркотика, била напълно отчаяна и решена на всичко. Вярвам, че незабелязано е успяла да се промъкне до склада, но как се е справила с ключалките? Откъде е знаела кода?

— Ами ако отнякъде е откраднала код-шперц? — предположи Пийбоди, която си беше поръчала само салата с надеждата, че чрез диета ще свали няколко килограма. — Или пък специалното устройство за отваряне на подобни врати?

— Но къде е то? — нервно извика Ив. — Била е мъртва, когато са я открили. А „метачите“ не намериха никакво устройство.

— Може би проклетата врата е била отворена, когато Фицджералд е отишла в склада. — Касто с отвращение отмести чинията си. — Като знам какъв ни е късметът...

— Подобно съвпадение е вече прекалено. Да предположим, че е дочула къде пазят „Безсмъртие“ и другите наркотици. Изпитвала е остра нужда от дрогата. Сетне сякаш съдбата ѝ изпраща дар — в коридора настъпва суматоха. Само дете не вярвам в даровете на съдбата — промърмори Ив. — Ала засега приемам подобна вероятност. Джери става от леглото, забелязва, че полицаят пред вратата го няма и бързо се измъква от стаята. Отива право в склада за наркотици, макар да ми изглежда неправдоподобно санитарите да са обсъждали местоположението му пред нея. Но все пак е стигнала дотам. Обаче не мога да си обясня как е влязла...

— Какво предполагаш, че се е случило? — попита Касто.

— Мисля, че някой ѝ е помогнал да се добере до дрогата.

— Нима твърдиш, че някой от персонала я е завел до склада, за да може тя да се „самообслужи“?

— Възможно е — заяви Ив, която долови съмнението в гласа на колегата си. — Може да го е подкупила или да е бил неин почитател. Когато проверим досиетата на всички, може да открием липсващата брънка от веригата. Междувременно ще... — Тя прекъсна мисълта си, тъй като комуникаторът ѝ избръмча. — Далас слуша.

— Наричам се Лобар и съм „метач“, изпратен от лабораторията. В боклука открихме нещо интересно — шперц, върху който има отпечатъци от пръстите на Фицджералд.

— Браво! Идвам след малко.

— Това обяснява всичко. — Съобщението очевидно подейства благотворно на апетита на Касто и той отново се зае с обяда си. — Някой действително ѝ е помогнал. Или пък по време на суматоката е задигнала шперца от стаята на сестрите.

— Умно момиче — промълви Ив. — Дяволски умно. Планира всичко като по часовник, отива в склада, взима наркотиците, после изхвърля шперца. Бих казала, че изобщо не е действала като жена със замъглен разсъдък.

Пийбоди забарабани с пръсти по масата.

— Ако първо е взела няколко таблетки „Безсмъртие“, както вероятно е направила — те са ѝ помогнали да си възвърне здравия разум. Може би е осъзнала опасността да я заловят в склада и то с шперца в ръка. Казала си е, че ако го изхвърли на боклука, ще твърди, че в замаяното си състояние се е залутала из болницата.

— Точно така — усмихна ѝ се Касто. — Навярно точно това се е случило.

— Но защо е погълнала морфина и таблетките „Зевс“? — попита Ив. — След като си е взела дозата, защо не е избягала?

— Драга Далас — обади се Касто и изражението му стана сериозно, — има още една възможност, която изобщо не споменахме. Може би Джери е искала да умре.

— Мислиш, че се е самоубила? — Същата мисъл ѝ беше хрумнала, но тя съзнателно я бе отхвърлила. Усети как чувството за вина я обгръща като гъста мъгла. — Но защо?

Касто очевидно разбра угризенията ѝ и за миг докосна ръката ѝ.

— Чувствала се е в капан. Знаела е, че имаш неоспорими доказателства за вината ѝ. Знаела е, че ще прекара остатъка от живота си в затвора, където няма да има достъп до дрогата. Представила си е как преждевременно ще се състари, как ще загуби хубостта си и любимия човек. И е избрала единствения начин да умре млада и красива.

— Самоубила се е. — Пийбоди се зае да уточни подробностите, потвърждаващи теорията на Касто. — Комбинацията от наркотици е била смъртоносна. Щом е била с достатъчно трезв разсъдък да се добере до склада, то вероятно добре е съзнавала и какво прави. Предпочела е да избегне скандала, попадането в затвора и мъките, съпровождащи принудителното отказване от дрогата.

— Виждал съм подобни случаи — добави Касто. — По време на работата си съм се сблъсквал с какво ли не. Хора, които не могат да живеят с наркотика, но не могат и без него. Затова предпочитат да се самоубият.

— Странното е, че не е оставила никакво писмо — настояваше на своето Ив.

— Била е отчаяна. И както сама каза — готова на всичко. — Касто с нежелание отпи от кафето си. — Ако е действала импулсивно, положително не е имала време да съчинява предсмъртно писмо.

Повярвай ми, никой не я е принудил да се самоубива. По тялото ѝ няма следи от насилие. Сама е изгълтала хапчетата. Възможно е да го е направила случайно или съвсем целенасочено. Никога няма да научим истинските ѝ подбуди.

— Смъртта ѝ не означава, че случаят с убийството е приключен. Продължавам да настоявам, че не е действала сама.

Касто погледна Пийбоди, сякаш търсеше подкрепата ѝ, после заяви:

— Да речем, че си права. Обаче забравяш, че въпросният наркотик предизвиква необикновен прилив на енергия, което обяснява как е успяла да очисти своите жертви. Няма нищо лошо да поразпиташ още малко Редфорд и Йънг. Убеден съм, че и на двамата не им е чиста работата. Ала рано или късно ще бъдеш принудена да приключиш разследването, тъй като случаят е разрешен. — Той остави чашата си и добави: — Крайно време е да си дадеш малко почивка.

— Каква мила картинка! — възкликна Джъстин Йънг и се приближи до масата, сетне извърна зачервените си и помътнели очи към Ив. — Нищо не може да ти развали апетита. Мръсница такава!

Касто понечи да се изправи, но Ив с жест му нареди да остане на мястото си и се обърна към актьора, като се опитваше да потисне съжалението си към него:

— Джъстин, виждам, че твоите адвокати са успели да те освободят под гаранция.

— Да, само че това се случи след смъртта на Джери. Защитникът ми съобщи, че след като събитията са се развили по този благоприятен начин — мръсникът се изрази точно така — случаят можел да се смята за приключен. Изкараха Джери масова убийца и наркоманка. Сега тя е мъртва, а аз съм оневинен. Много удобно, нали?

— Така ли смяташ? — спокойно попита Ив.

— Ти я уби! — Джъстин удари с юмрук по масата и чиниите издрънчаха. — Все едно, че заби нож в гърлото ѝ. Джери се нуждаеше от помощ, от разбиране, от малко състрадание. Но ти продължи да я измъчваш, докато я съсипа напълно. А сега е мъртва. Ясно ли ти е? — Очите му се насълзиха. — Мъртва е, а ти ще получиш повишение, задето си заловила някаква психопатка и убийца. Запомни добре едно, лейтенант. Джери никога не е убивала никого. Но ти я унищожи. —

Той замагна и помете всички съдове от масата на земята. — Запомни добре, че тази история още не е приключила!

Отдалечи се с бързи крачки, а Ив тежко въздъхна и промълви:
— И аз мисля същото.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

Дните буквално летяха. Ив се чувстваше невероятно самотна и изоставена. Всички, включително командир Уитни и главният прокурор, смятаха случая за приключен. Тялото на Джери Фицджералд беше кремирано, записът от последния ѝ разпит — изпратен в архива.

Медиите раздухаха историята, появиха се гръмки заглавия: „Тайният живот на една топ манекенка“, „Красавицата — убийца“, „Търсенето на безсмъртие сее смърт“.

Ив беше много заета с останалите дела, предстоеше ѝ сватба, но въпреки това всяка свободна минута отделяше на случая Фицджералд; отново преглеждаше показанията и списъка на веществените доказателства и обмисляше най-различни вероятности, докато накрая дори Пийбоди я посъветва да се откаже.

Опита да се занимава с подготовката на сватбата, за да изпълни молбата на Рурк. Ала откри, че нито разбира, нито се интересува от фирми за организиране на празненства, от различни вина, и хич не я е грижа как ще бъдат настанени гостите на тържеството. Ето защо преглътна гордостта си и остави всичко на Съмърсет, който не пропусна подигравателно да я изгледа, после с поучителен тон заяви, че като съпруга на много влиятелен човек ще трябва да научи някои елементарни подробности. Ив го посъветва да си натика тези подробности на едно място, сетне всеки се зае с онова, което умееше да прави. Тя започваше да подозира, че въпреки размяната на остри реплики, със Съмърсет тайно започват да изпитват взаимна симпатия.

Рурк влезе в кабинета на Ив и поклати глава. След по-малко от двайсет часа щяха да бъдат женени. Човек би очаквал младоженката да пробва сватбената си рокля, да лежи във вана с ароматни соли и да мечтае за брачния живот.

Ала тя седеше пред компютъра и си мърмореше нещо, косата ѝ беше разрошена от това, че непрекъснато прокарваше пръсти през нея.

Върху ризата ѝ имаше петно от кафе. На пода стоеше чиния с остатъци от сандвич, които не съблязняваха дори котарака.

Рурк безшумно се приближи, застана зад нея и видя на монитора онова, което очакваше — файлът със случая Фицджералд.

Той се възхищаваше и се чувстваше неотразимо привлечен от упоритостта ѝ. Питаше се дали е издала пред някого колко е покрусена от смъртта на манекенката. Знаеше, че би предпочела да го скрие дори от него, ала той я познаваше прекалено добре.

Знаеше и това, че я измъчва чувство за вина, че изпитва съжаление към мъртвата. И при все това не можеше да пренебрегне вроденото си чувство за дълг, което не ѝ позволяваше да обяви случая за приключен. Една от причините да бъде влюбен в нея беше способността ѝ да изпитва силни чувства, обуздавани от трезвия ѝ разум.

Понечи да я целуне, но точно в този момент тя вдигна глава и се чукна в брадичката му. Дватама едновременно изругаха.

— Господи! — Рурк, който въпреки силната болка се развесели от комичността на положението, избърса кръвта от устните си. — Опасно е да те ухажвам.

— Така ти се пада, щом се прокрадваш зад гърба ми. — Тя се намръщи и потърка главата си, която и без това я болеше. — Мислех си, че с Фийни и други твои приятели ще се отдадеш на изнасилвания и грабежи.

— Ергенската вечер не е нашествие на викинги. — Той седна на ръба на бюрото и се втренчи в лицето ѝ. — Ив, откажи се от това.

— Защо, нали ще си взема триседмичен отпуск? — Рурк само повдигна вежди. — Извинявай, знам, че съм отвратителна. Но не мога да се откъсна от този случай. През цялата седмица се опитвах да го забравя, но той не ми дава покой.

— Разкажи ми всичко. Може би ще ти помогна.

— Добре. — Тя стана от бюрото и за малко не настъпи котарака. — Възможно е Джери да е отишла в стриптийз клуба. Хора от нейната среда понякога посещават подобни заведения.

— Например Пандора.

— Точно така. Пък и двете са се движели в една компания. Да си представим, че е отишла в клуба, където вижда Бумър. Може би някой ѝ е казал, че той е вътре. Това обаче предполага, че го е познавала,

което не е доказано със сигурност. И че е работела с него или чрез него. Вижда го и разбира, че той се е раздрънкал. Вече не ѝ е необходим, дори се е превърнал в пречка.

— Дотук теорията ти е логична.

Ив кимна, но неспокойно продължи да крачи из кабинета.

— Бумър също я забелязва, след като излиза от стаята заедно с Хета Мъпит. Джери се измъчва от предчувствия какво е споделил с проститутката. Може би се е похвалил и е преувеличил ролята си, за да ѝ направи впечатление. Бумър не е толкова глупав и моментално се досеща, че е загазил, поради което се скрива в миша дупка. Хета е първата жертва. Очистват я, тъй като се страхуват да не би да е научила нещо. Убита е брутално, така че да изглежда сякаш престъплението е извършено в пристъп на гняв. Лицето ѝ е обезобразено, документите ѝ — изхвърлени, за да се затрудни полицията и да не могат да я свържат с клуба и Бумър. Ако въобще някой би се заинтересувал от нея, което е било малко вероятно.

— Но не са се съобразили с факта, че ти ще се заемеш със случая.

— Прав си. Продължавам. Бумър е имал мостра от наркотика, както и формулата за производството му. Ала е бил само един мошеник на дребно, при това не особено умен. Вероятно е искал по-голяма сума, по-голям дял от печалбата. Но беше добър в професията. Никой не знаеше, че е наш информатор, освен няколко души от полицейската централа.

— Същите хора дори не са подозирали колко милееш за сътрудниците си. — Той наклони глава. — Повечето твои колеги биха си казали, че старият негодник е бил убит за отмъщение от някой свой „съдружник“ и не биха се занимавали повече с него.

— Вярно е, но Джери не е действала достатъчно бързо. Открихме наркотика в жилището на Бумър и тръгнахме по тази следа. Същевременно имах възможността на свой гръб да изпитам гнева на Пандора. Вече знаеш какво се случи при първата ми среща с нея, както и през нощта на убийството, когато появата на Мейвис е била добре дошла за Джери, но същевременно ѝ е направила лоша услуга. Дала ѝ е достатъчно време да избяга, освен това вече е имала изкупителна жертва.

— Която била най-добрата приятелка на ченгето, натоварено с разследването на убийството.

— Точно така. Питам се колко ли пъти ще се случи да се заема с разследване и да знам, че главната заподозряна е напълно невинна? Убедена съм, че никога повече няма да имам този шанс.

— Не си ли спомняш, че същото се случи преди няколко месеца? Тогава беше убедена, че нямам вина.

— Отначало само го чувствах, после се убедих. — Тя пхна ръце в джобовете си, после отново ги извади. — С Мейвис беше съвсем различно, затова подходих по различен начин. Разполагах с трима заподозрени, които са имали мотив и възможност да извършат престъплението. Започвах да подозирам, че един от тях е пристрастен към въпросния наркотик. Когато реших, че съм открила престъпника, в Йист Енд убиха един пласьор на дрога. Убиха го по същия брутален начин. Защо? Този въпрос не ми дава покой, Рурк. Хлебарката не им е бил необходим. Предположението, че Бумър му е доверил тайната си, е направо невероятно. Но все пак са го убили и в кръвта му са намерени следи от „Безсмъртие“.

— Било е номер — промърмори Рурк и запали цигара. — За да ти отвлекат вниманието.

За пръв път от часове насам тя се усмихна.

— Обичам те, защото разсъждаваш като престъпник. Решили са да пратят полицията за зелен хайвер — нека тъпите ченгета да търсят връзката между другите убийства и това на Хлебарката. Междувременно Редфорд успява да получи собствен вариант на „Безсмъртие“ и го дава на Джери, заедно със солидна сума, която после си връща, като я изнудва за всяко шише от любимото ѝ питие. Той е опитен бизнесмен и е рискувал да си достави безсмъртнице от колония „Рай“.

— Не едно, а цели две — прекъсна я Рурк и изпита удоволствие, когато забеляза изумлението ѝ.

— Две какво?

— Поръчал е да му доставят два броя от забраненото растение. На връщане от „Звездна светлина“ се отбих в „Рай“ и разговарях с дъщерята на Ингрейв. Редфорд поръчал първия екземпляр преди девет месеца, като използвал чуждо име и подправено разрешително. Ала номера на личната карта е един и същ и при двете поръчки. Редфорд

изпратил безсмъртничето на един цветар на Вегас II, който се слави с това, че продава растения, забранени от закона. — Той спря за миг и изтръска цигарата си в мраморния пепелник. — Подозирам, че от там са го препратили в лаборатория, където са успели да дестилират нектара.

— По дяволите. Защо не ми съобщи всичко това по-рано?

— Защото сведенията ми се потвърдиха едва преди пет минути. Можеш да се свържеш с полицията на Вегас II и да помолиш да разпитат цветаря.

Ив изруга и побърза да се свърже по видеотелефона с полицейското управление.

— Дори да го накарат да признае вината си, ще изминат седмици преди да бъдат уредени формалностите по транспортирането му на Земята и преди аз да се заема с него! — възкликна тя, но все пак доволно потри ръце. — Все пак можеше да споменеш, че се опитваш да ми помогнеш.

— Щеше да бъдеш разочарована в случай на неуспех, а сега трябва да ми бъдеш благодарна. — Изражението му стана сериозно. — Ив, това не променя положението.

— Сведенията ти означават, че Редфорд отдавна работи самостоятелно и не е искал да научим този факт. Означават, че... — Тя замълча и се отпусна на най-близкия стол. — Зная, че Джери би могла сама да извърши престъпленията. Би могла незабелязано да напусне апартамента на Йънг, когато той е спял. Би могла да го направи всеки път, когато пожелае. Има и друга вероятност — Джъстин да е знаел за деянията ѝ. Но той би се жертвал заради нея, освен това е добър актьор. Не би се поколебал да издаде Редфорд, ако не е била замесена и Джери. — Тя наведе глава и потърка челото си. — Зная, че би могла да проникне в склада с наркотиците — особено, ако е решила да приключи цялата история със самоубийство — това отговаря на характера ѝ. И все пак имам чувството, че нещо не е наред.

— Не бива да се самообвиняваш заради смъртта ѝ — промълви Рурк. — И то най-вече защото това ти пречи да разсъждаваш логично.

— Да, знам. — Тя отново скочи на крака. — Доста ми се събра напоследък. Първо обвиниха Мейвис в убийство, после си спомних за... баща ми. Всичко това ме обърка, пропуснах важни подробности, струва ми се, че започвам да греша...

— Отгоре на всичко ти предстои и да се омъжиш.

Младата жена леко се усмихна.

— Старая се да мисля колкото е възможно по-малко за сватбата. Хей, не исках да те засегна.

— Не се притеснявай. Мисли за събитието като за подписване на договор, само че придружено с малко тържество.

— Преди година изобщо не се познавахме. Мислил ли си, че ще живеем под един покрив, но през повечето време ще бъдем разделени от нашите професии. Ами ако онова, което чувстваме един към друг, не е достатъчно за да създадем семейство?

Той я изгледа.

— Нима се опитваш да ме ядосаш броени часове преди сватбата?

— Не, Рурк. Ти подхвана темата и нека си я изясним. Въпросите ми са оправдани и смятам, че изискват откровени отговори.

Очите му помръкнаха. Ив отлично познаваше изражението, което се изписа на лицето му и стисна зъби в очакване да избухне. Ала Рурк заговори с такъв леден тон, че я побиха тръпки.

— Да разбирам ли, че отказваш да се омъжиш за мен, лейтенант?

— Не. Само предлагам да... размислим — отвърна и почувства омраза към себе си.

— Оставям те да размишляваш. Самият аз вече знам верния отговор. — Той погледна часовника си. — Освен това закъснявам. О, щях да забравя. Мейвис те чака долу.

— Мейвис ли? Какво иска?

— Питай нея — отвърна той с леко раздражение и излезе от кабинета.

— По дяволите! — Ив ритна бюрото с такава сила, че Галахад подскочи и злобно я изгледа. Тя повтори удара, сякаш болката я успокояваше, и накуцвайки слезе при Мейвис.

След около час двете се озоваха в клуба в Йист Енд. Ив беше изтърпяла забележките и съветите на приятелката си да си направи прическа и да се преоблече. Ала щом влязоха в клуба и дочу гръмката музика, тя възкликна:

— Господи, Мейвис! Защо ме доведе тук?

— Защото клубът е най-подходящото място за последната ти вечер като неомъжена жена. Погледни онзи тип на сцената — оная му работа стига до коленете. Добре, че помолих Крак да ни запази маса. Още няма полунощ, а вече е претъпкано.

— Слушай, утре ще се омъжвам и трябва да си почина — заяви Ив и си каза, че извинението за предстоящата сватба навярно ще вразуми приятелката ѝ.

— Точно затова имаш повод да се повеселиш. Отпусни се и се забавлявай. Ето я и нашата компания.

Ив беше свикнала с какви ли не изненади. Но онова, което вия, едва не я накара да изпадне в шок. На масата до сцената седяха Надин Фарст, Пийбоди, една жена, която вероятно беше Трина и... доктор Майра.

Тя зяпна от удивление, но преди да се съвземе, Крак изскочи иззад нея и я вдигна.

— Хей, сладурче, тази вечер ще се забавляваме. Изстудил съм и бутилка шампанско — подарък от шефа.

— Ако този бардак предлага истинско шампанско, приятел, готова съм да глътна тапата.

— Не е истинско, но е газирано, какво повече искаш! — Той я подхвърли, с което си спечели аплодисментите на околните, улови я във въздуха и я настани на масата. После добави: — Госпожи, надявам се да прекарате добре, иначе ще дърпам ушите на някого.

— Имаш страхотни приятели, Далас — обяви Надин и запали цигара. В подобно заведение никой не обръщаше внимание на забраната на тютюнопушенето. — Хайде, пейни едно. — Грабна бутилката и наля някаква странна течност в сравнително чистата чаша. — Ние вече започнахме.

— Накарах я да се преоблече. — Мейвис също седна на масата. — По целия път ми три сол на главата. — Внезапно очите ѝ се насълзиха. — Зная, че се съгласи да дойде само за да ми направи удоволствие. — Грабна чашата на Ив, пресуши я и добави: — Искане да те изненадаме, скъпа.

— И успяхте. Нима виждам доктор Майра?

Психиатърката широко се усмихна.

— Бях доктор Майра, когато влязох тук, ала вече не съм сигурна.

— Вдигам тост. — Пийбоди, която очевидно беше замаяна от изпития алкохол, стана и се подпря на масата, за да запази равновесие. Успя да вдигне чашата си, без да изплиска цялото ѝ съдържание върху главата на Ив. — Да прием за най-страхотното ченге в скапания ни град, дете ще се омъжва за най-сексапилния тип, който съм виждала, и понеже е най-умната полицайка, ме назначи за постоянно в „Убийства“, където всеки би разбрал, че ми е мястото. Наздраве. — Пресуши чашата и седна обратно на мястото си, като широко се усмихна.

— Пийбоди! — Ив размаха пръст пред очите ѝ. — Никога не съм те виждала в подобно състояние.

— Пияна съм като свиня, Далас.

— Виждам. Има ли някаква вероятност да ни сервират храна, която няма да застрашава живота ни? Умирам от глад.

— Бъдещата младоженка е гладна! — Мейвис, която все още беше напълно трезва, скочи на крака. — Сега ще се погрижа за вечерята, скъпа. Не ставай.

Ив я придърпа към себе си и ѝ прошепна:

— Моля те, донеси ми и нещо за пиене, което да не е смъртоносно.

— О, Далас, нали сме на празненство!

— Точно затова. Искам да се забавлявам, но трябва да бъда с бистра глава на собствената си сватба.

— Колко трогателно! — Мейвис отново се просълзи и сложи глава на рамото на приятелката си.

Ив импулсивно я обърна към себе си и я целуна по устните.

— Благодаря за тържеството. Никой друг не би се досетил да го устрой.

— Идеята беше на Рурк. — Певицата подсмръкна и избърса очи с извезания си ръкав. — Заедно го организирахме.

— Типично за него. — Ив се усмихна и изгледа големите танцьори на сцената. Доля чашата на Надин и извика: — Хей, онзи тип с украсата от червени пера май ти е хвърлил око.

— Не думай. — Репортерката погледна към сцената.

— Обзалагам се, че не ти стиска.

— Какво? Мислиш, че не смея да се кача на сцената ли? Голямо чудо!

— Тогава го направи. — Ив широко се усмихна. — Хайде да се позабавляваме.

— И още как! — Надин стана, олюля се и извика на най-близкия танцьор: — Хей, гадже, дай ръка да се кача при теб.

Присъстващите я възнаградиха с ръкопляскания и изпаднаха във възторг, когато тя захвърли роклята си и остана по лилаво бельо. Ив тежко въздъхна и отпи от минералната си вода. Рурк беше прав, като казваше, че си подбира странни приятелки. Обърна се към жената, която действително се бе оказала Трина:

— Как си?

— В момента душата ми се е откъснала от тялото. Мисля, че се намира в Тибет.

— Така ли? — Ив погледна към доктор Майра и си каза, че ако се съди по възторжените ѝ аплодисменти, нищо чудно скоро и тя да се качи на сцената. Помисли си още, че навярно по-късно и двете ще искат да забравят случилото се през тази абсурдна вечер. — Пийбоди, чуваш ли ме? — Тя ощипа помощничката си по ръката, за да привлече вниманието ѝ. — Хайде да поръчаме нещо за ядене.

— И аз го мога това — измърмори Пийбоди.

Ив проследи погледа ѝ и забеляза как Надин танцува в страстна прегръдка с някакъв гол чернокож исполин.

— Разбира се, че го можеш, приятелко. Ще обереш точките на всички.

— Само дето се притеснявам от коремчето си. — Тя залитна и Ив успя да я задържи. — Джейк все ми се подиграва заради него. Спестявам пари за пластична операция.

— По-добре яж по-малко.

— Слушам. — Пийбоди отново залитна. — Всички жени в нашето семейство са пълнички, а Джейк си пада по кльоцави мадами като теб.

— Изчукай се с него и го прати по дяволите.

— Така и направих. — Пийбоди се облегна на бара. — Ала това не е любов, нали, Иви?

— Слушай, не искам да удрям колежката си, когато е в нетрезво състояние, но ще го направя, ако продължаваш да ме наричаш Иви.

— Добре де, няма. Знаеш ли какво е необходимо?

— Храна! — обърна се Ив към сервитьора дроид. — Каквато и да е, но в големи количества. Продължавай, Пийбоди.

— Необходима е духовна връзка, каквато съществува между вас с Рурк. Сексът е само допълнение.

— Права си. Да не би с Касто да имате проблеми?

— О, не. Само дето почти не се виждаме, след като разследването приключи. — Тя поклати глава и пред очите ѝ заиграха черни точки. — Господи, така се нафирках. Трябва да отида до тоалетната.

— Ще дойда с теб.

— Не е необходимо. — Пийбоди отмести ръката на Ив от рамото си. — Предпочитам да не повръщам пред началството.

— Както искаш.

Ив се усмихна, облегна се на бара и се огледа. Забеляза, че Надин, все още само по бикини, сериозно разговаря с доктор Майра. Трина беше облегнала глава на масата и вероятно общуваше с Далай Лама.

Мейвис скочи на сцената и запя, което още повече въодушеви танцьорите на дансинга.

Ив усети, че гърлото ѝ се свива и си помисли, че обича всичките си приятелки, били те и малко странни. Включително Пийбоди, поради което реши да надникне в тоалетната и да провери дали помощничката ѝ не се е удавила.

Запробива си път през тълпата, но внезапно някой я сграбчи. Тъй като това ѝ се случваше за втори път тази вечер, реши, че това е някой нахален обожател. Понечи да отблъсне ръката му и промърмори:

— Остави ме на мира, приятел. Ох! — Усети някакво бодване по ръката. Мигновено ѝ се зави свят и почти не оказа съпротива. Помъкнаха я сред тълпата и я блъснаха в някаква стая.

— По дяволите, казах, че не ме интересува! — Посегна да извади значката, но не можа да улучи джоба си. Някой леко я побутна и тя падна по гръб на тясното легло.

— Почини си, Ив. После ще си поговорим. — Касто седна до нея и кръстоса крака.

Рурк нямаше настроение за празненства, но тъй като Фийни се беше постарал да създаде незабравима атмосфера, той се насили да изиграе ролята си. Залата беше препълнена с мъже, мнозина от които сякаш не можеха да повярват, че участват в подобен езически ритуал. Ирландецът беше успял да издири и да покани най-близките съратници на Рурк и никой не бе посмял да засегне влиятелен човек като финансовия магнат и да откаже поканата.

И ето че тук се бяха събрали богати, прочути и стремящи се към успех мъже. Помещението беше слабо осветено, с огромни видео стени, върху които голи тела се гърчеха в невероятни сексуални пози. Три стриптийзьорки вече бяха успели да свалят дрехите си. Фийни беше осигурил огромно количество бира и уиски, достатъчно да потопи дори Седмия флот.

Рурк беше трогнат от жеста и се стараяше да се държи като мъж, който празнува последния си ден като ерген.

— Хайде, приятел, обърни още едно уиски. Да живеят ирландските бунтовници!

Рурк иронично повдигна вежда. Самият той беше роден в Дъблин и бе прекарал младостта си по улиците на този град, но не можеше да проумее защо Фийни продължава да изпитва сантиментални чувства към родината и ирландските бунтовници.

Фийни се засмя и го плесна по гърба толкова силно, че Рурк залитна.

— Нашата Далас е върхът, нали?

— Тя е... — Рурк се замисли и отпи от уискито си. — Тя е... по-различна от другите.

— Сигурен съм, че ще те държи изкъсо. Дяволски е умна. Прилича на булдог — захване ли се с нещо, не го пуска докато го свърши. Честно да ти кажа, последният случай направо я довърши.

— Още не е приключила с него — промълви Рурк и се усмихна хладно, когато една гола блондинка се опита да го прегърне. — Подобре опитай с онзи. — Посочи й човек с помътнели от алкохола очи, издокаран в елегантен костюм на тънки райета. — Той е голям магнат.

Когато младата жена го изгледа с недоумение и плъзна ръка към чатала му, Рурк поясни:

— Фрашкан е с пари.

Блондинката побърза да последва съвета му, а Фийни печално я проследи с поглед и ни в клин, ни в ръкав заяви:

— Имам щастлив брак, Рурк.

— Така се говори.

— И все пак се изкушавам да отведа тази сладурана в някоя тъмна стая.

— Заслужаваш повече, Фийни.

— Така е. — Той въздъхна и се върна към предишната тема. — Надявам се, че след сватбеното пътешествие Далас ще се поуспокои и ще вземе работата си присърце.

— Не обича да губи, а смята, че този път се е провалила. — Помисли си, че не му се иска да прекарва последната си вечер като ерген в разговори за убийства. Изруга и дръпна настрана Фийни. — Какво знаеш за пласъора, когото са убили в Йист Енд?

— За Хлебарката ли питаш? Нищо особено, само дете се правеше на много хитър, а всъщност бе доста тъп. Действаше само в собствения си район и обичаше бързата и лесна печалба.

— Бил ли е информатор като Бумър?

— Да, но „треньорът“ му се пенсионира миналата година.

— Какво става с информатора в подобен случай?

— Поема го друг „треньор“ или го освобождават. Никой не пожела да работи с Хлебарката.

Рурк искаше да се откаже да го разпитва, но нещо го накара да зададе следващия си въпрос:

— Знаеш ли с кого е работил полицаят, който се е пенсионирал?

— Нима си въобразяваш, че имам паметта на компютър?

— Да.

Фийни очевидно беше поласкан. Изпъчи се и отвърна:

— Действително си спомням. Негов партньор беше Дани Райли, с когото сме приятели от години. Това беше през... четирийсет и първа. После работи шест-седем години с Мари Дрискол, след което стана партньор на Касто.

— На Касто ли? — възкликна Рурк. — Сигурен ли си, че е бил негов партньор по времето, когато е бил „треньор“ на Хлебарката?

— Абсолютно, но трябва да знаеш, че по принцип само един от партньорите работи с информаторите. — Внезапно Фийни се намръщи и промърмори: — Разбира се, обичайно е колегата на пенсионирания

полицай да се свърже с неговите сътрудници. Но Касто не го направи, тъй като си имаше свои информатори. Поне нямаме сведения да го е направил.

Рурк си каза, че навярно е предубеден към русокосия лейтенант и че ревнува Ив от него, но изобщо не го беше грижа.

— Не ти ли се струва странно съвпадението, че и двамата информатори, които са имали нещо общо с Касто, са били убити във връзка с наркотика, наречен „Безсмъртие“?

— Не сме сигурни, че Хлебарката е работел за Касто. Освен това съвпадението не е толкова странно — пласьорите на наркотици се познават помежду си.

— Ала само Касто е „свързващото звено“ между убийството на Хлебарката и тези на другите жертви.

— Господи, Рурк! — Фийни потърка брадичката си. — Същият си като Далас. Знаеш ли, че повечето ченгета от „Наркотици“ рано или късно се пристрастяват към дрогата? Касто е едно изключение. Правени са му многобройни тестове, но никога не са го уличавали в употреба на наркотици. Ползва се с отлична репутация и изобщо не крие, че се стреми към капитански чин. Едва ли би се замесил в подобна история.

— Понякога човек се поддава на изкушението, Фийни. Само не се опитвай да ме убеждаваш, че това ще бъде първият случай, когато служител от отдел „Наркотици“ си е докарал няколко хилядарки от странични доходи.

— Няма. — Ирландецът отново въздъхна. Думите на Рурк го накараха да изтрезнее и го изпълниха с мрачни предчувствия. — Не разполагаме с никакви улики срещу него. Освен това Далас работеше с него. Сигурен съм, че щеше да надуши, ако нещо не е наред.

— Ив беше объркана и разстроена от случилото се с Мейвис — промълви Рурк, цитирайки нейните думи. — Спомни си, че колкото и бързо да реагираше, винаги се оказваше, че е закъсняла. Това би могло да се случи само ако някой е знаел плановете ѝ и е успявал да я изпревари. И този някой е разсъждавал като ченге.

— Мразиш Касто, защото е красавец — подразни го Фийни.

Рурк се престори, че не го е чул и продължи:

— Можеш ли за една нощ да откриеш подробни сведения за него?

— Нима искаш да шпионирам мой колега, само защото някой е убил двама информатори? И то да го направя още тази нощ.

Рурк сложи ръка на рамото му.

— Предлагам да използваме моята апаратура.

— Двамата с Далас сте си лика-прилика — промърмори Фийни.
— Като хищни акули сте.

Пред очите на Ив всичко заплува в странни очертания, сякаш се беше потопила под вода. Виждаше Касто, долавяше аромата на сапун, лъхаш от него, но изобщо не можеше да проумее какво търси той в клуба.

— Какво се е случило? — попита го. — Да не би да са те изпратили тук служебно? — Тя се огледа за Пийбоди и с изненада забеляза лъскавите червени драперии, които би трябвало да придават специална атмосфера на стаята, която очевидно беше работното помещение на някоя евтина проститутка. — Хей, какво става?

— Успокой се. — Не му се искаше да ѝ инжектира още една доза, тъй като се страхуваше да не би Ив да е прекалила с алкохола. — Вратата е заключена, затова не се опитвай да избягаш. Предполагам, че още се чувстваш леко замаяна от инжекцията. — Той постави една копринена възглавничка зад гърба ѝ. — Колко по-лесно щеше да бъде, ако се беше отказала от натрапчивата си идея. Направо не мога да повярвам, че си се добрала до Лилигас.

— До кого?

— Така се казва цветарят от Вегас II. Това беше върхът. Самият аз използвам този мръсник.

Ив усети, че ѝ прилошава. Отпусна глава между коленете си и се постара да диша равномерно.

— Някои хора реагират по този начин на наркотика. Следващият път ще ти инжектирам нещо друго.

— Господи, как успя да ме заблудиш! — простена тя, докато се опитваше да не повърне мазната храна, която беше изяла, за да не пие. — Как успя да ме заблудиш!

— Сгреси, като дори не предположи, че убиецът може да е ченге. Пък и нямаше никакви основания за това. Отгоре на всичко беше обременена от неприятности в личния си живот. Ти наруши

неписания закон, който гласи, че полицаят, извършващ разследване, трябва да забрави личните си симпатии и антипатии. Беше прекалено разтревожена за съдбата на приятелката си и пропусна да направиш логичното заключение. Възхищавам се от предаността ти, макар да я намирам доста наивна.

Хвана я за косата и отметна главата ѝ. Погледна зениците ѝ и реши да не ѝ инжектира нова доза. Не искаше да рискува, преди да е свършил онова, което си беше намислил.

— Всъщност всичките ти качества будят възхищение в мен.

— Мръсник такъв! — смотолеви Ив и усети, че езикът ѝ е надебелял. — Ти си ги убил.

— Точно така. — Касто кръстоса крака и невъзмутимо я изгледа. — Признавам, че едва се сдържах да не се похваля. Умирах от мъка, че не мога да се изфукам пред една жена какво може да постигне умен мъж като мен. Знаеш ли, поразтревожих се, когато разбрах, че си натоварена с разследването на убийството на Бумър. — Той докосна брадичката ѝ, после прекара пръст между гърдите ѝ. — Поставих си за цел да ти завъртя главата. Признай, че изпитваше нещо към мен.

— Да не си посмял да ме докосваш! — Ив се опита да отблъсне ръката му, но не можа да я улучи.

— Сетивата ти са притъпени — изсмя се Касто. — Наркотиците са опасни, Ив, повярвай ми. Всеки божи ден се сблъсквам с най-отвратителни сцени по улиците на този град. Понякога ми се повдига от гледките. Всъщност така започна всичко — побеснях при мисълта, че някои хора в костюми си докарват огромна печалба без дори да си цапат ръцете. Казах си, че и аз трябва да си опитам късмета.

— Значи си го направил за пари.

— Парите са най-важното нещо на този свят. Преди няколко години случайно се натъкнах на производителите на „Безсмъртие“. Извърших внимателно проучване на наркотика, използвах един познат, който ми достави растението от колония „Рай“. Всъщност бедният Бумър ми помогна, като ме запозна с въпросния човек.

— Излиза, че той сам е подписал смъртната си присъда.

— Да. Винаги, когато на пазара излезеше нов наркотик, Бумър идваше и ми съобщаваше. Не подозираше, че вече съм в този бизнес. Пазех дейността си в строга тайна, ала дори не подозирах, че Бумър

също притежава проклетата формула. Навярно е възнамерявал да я продаде за огромна сума.

— Убил си го, буквално си го смазал.

— Направих го, едва когато стана абсолютно наложително. Никога не върша излишни неща. Виновна за всичко беше Пандора, тази красива проклетница.

Ив слушаше мълчаливо, докато той описваше борбата за надмощие и за огромни печалби, сцените на секс и насилие.

Запознал се с Пандора в клуба. Тя била привлечена от факта, че Касто е полицай и то от отдел „Наркотици“. Била сигурна, че ще ѝ достави желаната дрога, което той правел безропотно. Бил обсебен, дори пристрастен към чаровната манекенка. Грешката му била, че ѝ разказал за „Безсмъртие“, при което Пандора моментално започнала да гради въздушни кули. Обещавала му огромна печалба, несметни богатства, които не биха могли да похарчат за три живота. И още вечна младост, красота и страхотен секс. Бързо се пристрастила към наркотика, непрекъснато искала още и използвала Касто като доставчик.

Ала познанството му с нея се оказало полезно. Пандора била прочута манекенка, която често пътувала и безпрепятствено пренасяла големи количества от дрогата, която се произвеждала само в малка частна лаборатория на станция „Звездна светлина“.

След време открил, че Пандора е съобщила за „Безсмъртие“ и на Редфорд. Разгневил се, но тя го въртяла на малкия си пръст, благодарение на секса и на щедрите си обещания. Както и на огромни суми, разбира се.

После нещата започнали да се объркват. Бумър искал повече пари, успял да открадне малко от наркотика в прахообразна форма.

— Наложил се да му затвори устата — невъзмутимо обяснил Касто. — Проследил го до този клуб и го видял как се хвали наляво и надясно и пръска парите, които бях му дал, за да мълчи. Не знаел какво е казал на онази проститутка. — Той вдигнал рамене. — Ти сама се досети какво се е случило, но не позна кой е бил убиецът. Налагаше се да я убия. Едва по-късно осъзнах грешката си.

Ив се облегна на стената. Вече почти не ѝ се виеше свят. За щастие дозата беше малка. Съзнаваше, че трябва да накара Касто да не прекъсва монолога си. Вярваше, че рано или късно някой ще забележи

отсъствието ѝ и ще тръгне да я търси. Ето защо подкани русокосия лейтенант:

— След това си решил да очистиш Бумър, така ли?

— Не можех да отида в жилището му и насила да го измъкна. В онзи квартал почти всички ме познават. Дадох му малко време, сетне се свързах с него. Казах му, че искаме да сключим сделка с него, че искаме да ни бъде партньор. Глупакът се хвана на въдицата и успях да го пипна.

— Не си го убил бързо, а си го изтезавал.

— Исках да узная дали се е издал, с кого е разговарял. Оказа се, че нашият Бумър не може да понася болки. Изпя всичко с най-големи подробности. Едва тогава разбрах за формулата и направо се вбесих. Нямах намерение да го обезобразявам като проститутката, но изпуснах нервите си. Дадох воля на чувствата си, както би казала ти.

— Ти си един безсърдечен мръсник — бавно промълви, като се постара да говори завалено, сякаш все още ѝ се виеше свят.

— Лъжеш се, скъпа Ив. Попитай Пийбоди. — Той се усмихна и стисна гърдата ѝ, което накара стомахът на Ив да се свие от безсилна ярост. — Реших да сваля Ди Ди, след като ти не се хвана на въдицата. Беше прекалено влюбена в онзи богат, надут ирландец, за да обърнеш внимание на един истински мъж. А Ди Ди, Бог да я благослови, беше лесна плячка. Само дете никога не говореше за работата си, нито за твоите планове и намерения. После ѝ хванах цаката — пусках ѝ по едно хапче във виното, за да стане по-разговорлива.

— Признаваш, че си я дрогирал.

— Само от време на време, за да науча подробности, които не си споменала в официалния си доклад. И за да я накарам да спи непробудно, докато излизам нощем. Ди Ди ми осигуряваше желязно алиби... Знаеш или по-точно предположи какво се случи с Пандора. Само че има една малка подробност — през онази нощ дебнех пред дома ѝ. Щом я забелязах да излиза разгневена, моментално се доближих до нея. Тя ми каза, че иска да отиде в жилището на дизайнера. Бяхме прекъснали сексуалната си връзка и отношенията ни бяха чисто делови. Знаех, че тя копнее да ме елиминира, че иска всички приходи за себе си. Казваше си, че вече няма нужда от някакво ченге, забравяйки, че именно аз ѝ отворих очите за тази сделка. Знаеше и за Бумър, но изобщо не я беше грижа за него. Какво би могъл да ѝ

стори някакъв изкуфял дъртак? И през ум не ѝ минаваше, че бих могъл да ѝ причиня зло.

Заведох я в ателието на модиста. Не възнамерявах да я убивам, но когато забелязах счупената охранителна камера, ми се стори, че съдбата ми изпраща поличба. Когато влязохме, в апартамента нямаше никой. Бяхме само двамата с Пандора. Помислих си, че ако я очистя, ще обвинят дизайнера или приятелката му, която се сби с Пандора. Грабнах бастуна и я ударих. Първият удар я повали на земята, но тя бързо се окопити и скочи на крака. Наркотикът я изпълваше с огромна енергия. Продължих да нанасям удари. Кръвта изпръска всичко наоколо. После проклетницата падна на пода и повече не помръдна. Появи се твоята приятелка... останалото го знаеш.

— Да, известно ми е. Отишъл си в жилището на Пандора и си откраднал кутийката с таблетките. Но защо взе мобилния ѝ видеотелефон?

— Тя винаги го използваше, за да се свърже с мен. Страхувах се да не е записала номерата ми.

— Защо ликвидира Хлеббарката?

— За да объркам разследването. Знаех, че той няма да откаже да опита новата дрога. Ти напредваше изумително бързо, трябваше ми ново убийство, което да отвлече вниманието ти. Ето защо използвах Ди Ди, за да си осигуря солидно алиби.

— После уби и Джери.

— Фасулска работа, Ив. Дадох на един от пациентите наркотик и зачаках да настане суматоха. Изтичах в стаята на Джери и я накарах да изпие нещо, което моментално я вдигна на крака. Бързо я изведох навън, като ѝ обещах дрога и тя се разплака като дете. Инжектирах ѝ морфин, „Безсмъртие“ и „Зевс“. Джери умря щастлива, Ив. Благодарение на мен.

— Ти си истински филантроп, Касто.

— Грещиш, аз съм егоист, който жадува за власт и богатство. Не се срамувам от амбициите си. Цели дванайсет години служих в отдел „Наркотици“, всеки ден се сблъсках с ужасяващи гледки. Изпълнил съм дълга си към обществото. „Безсмъртие“ ще ми помогне да получа всичко, за което съм мечтал. Ще бъда повишен в длъжност, в продължение на четири-пет години ще внасям парите от наркотика в

номерирана сметка, после ще напусна полицията, ще заживея на някой тропически остров и ще пия местни коктейли.

Ив се изплаши, тъй като почувства, че монологът му скоро ще секне. В гласа му вече не се долавяше възбуда и чувство за превъзходство.

— Но за да постигнеш всичко това, първо трябва да ме убиеш.

— Права си. Жал ми е за теб, Ив. Поднесох ти Фицджералд на тепсия, но ти продължи да си пъхаш носа там, където не ти е работа. — Погали я по главата със странна нежност. — Обещавам ти лека смърт. Имам нещо, което няма да ти причини никаква болка. Не ще изпиташ абсолютно нищо.

— Много си мил, Касто.

— Дълга ти поне това, скъпа. Все пак си ми колежка. Жалко, че не престана да ровиш, след като оправдаха приятелката ти. Ще ми се събитията да се бяха развили по друг начин. Действително те харесвам. — Наведе се толкова близо до лицето ѝ, че Ив се изплаши да не би да я целуне.

Тя го изгледа премрежено и прошепна името му.

— Отпусни се, скъпа, скоро всичко ще свърши. — Той посегна към джоба си.

— Майната ти! — извика Ив и го ритна с всичка сила. Под въздействието на наркотика мерникът ѝ беше неточен и кракът ѝ се стовари върху брадичката му, вместо в слабините му. Касто падна по гръб на леглото, а спринцовката отхвъркна на пода.

Двамата едновременно се хвърлиха към нея.

— Дявол го взел, къде е Ив? Невъзможно е да е избягала от празненството в нейна чест. — Мейвис нетърпеливо потропваше с крак, докато оглеждаше залата. — Отгоре на всичко единствено тя от цялата компания все още е трезва.

— Да не би да е в тоалетната? — попита Надин и неохотно облече блузата си.

— Пийбоди на два пъти провери там. Доктор Майра, смяташ ли, че е избягала? Знам, че е нервна, но...

— Не е от хората, които биха избягали — отговори психиатърката, която се стареше да говори свързано, макар да ѝ се

виеше свят. — Отново ще я потърся. Може би не я виждаме — тук е претъпкано с хора.

— Още ли търсите младоженката? — Крак широко се усмихна и бавно се приближи до масата. — Изглежда, нашата сладурана е искала за последно да се порадва на свободата. Оня човек вика, че я видял да влиза в една от стаите с някакъв тип, дете досущ мязал на каубой.

— Не може да бъде! — възкликна Мейвис. — Греша!

— Голяма работа, малката е искала да се позабавлява. — Чернокожият исполин сви рамене. — Уважаеми дами, имаме още свободни стаи, ако някоя има специални желания.

— В коя стая са влезли? — попита Пийбоди. Беше напълно изтрезняла, след като повърна всичко, дори стомаха си, както ѝ се струваше.

— В номер пет. Хей, ако си падаш по групов секс, ще ти осигуря няколко яки момчета с най-различни размери... — Крак поклати глава, когато младата жена изобщо не му обърна внимание, реши да я последва за всеки случай.

Ив изпусна спринцовката, когато Касто я удари с лакът в лицето. Усети непоносима болка, но все пак беше доволна, че е нанесла първия удар, който Касто изобщо не беше очаквал.

— Трябваше да ми инжектираш по-голяма доза! — извика и го ритна в гръкляна. — Не бях изпила нито капка алкохол, тъпако. — Успя да го преобърне и заби юмрук в носа му. — Това е за Пийбоди, мръсник такъв!

Касто я удари в корема и я остави без дъх. Ив усети, че той грабва спринцовката и я забива в ръката ѝ, опита да се повдигне и отново да го изрита. Касто поиска да избегне удара и краката ѝ го улучиха право в лицето.

Той забели очи и се стовари на пода; от удара главата му изкънтя.

Ала все пак беше успял да инжектира на Ив част от дрогата. Младата жена бавно запълзя към вратата; имаше чувството, че плува в гъст сироп. Когато стигна до прага, протегна ръка и установи, че ключалката сякаш се намира на три метра височина.

В този миг вратата се отвори с трясък и се възцари истински хаос.

Ив усети, че я вдигат. Някой даваше заповеди да я изнесат на чист въздух. Напуши я смях. Имаше усещането, че лети. Чуваше как собственият ѝ глас повтаря:

— Този гад ги е убил. Убил е всичките. Къде е Рурк?

Повдигнаха клепачите ѝ и тя би се заклела, че почувства как очните ѝ ябълки се търкалят като нагорещени стъклени топчета. Дочу думите „център за борба с наркоманията“ и започна да се съпротивлява като разярена тигрица.

Рурк с намръщено лице слезе по стълбата. Знаеше, че Фийни е още пред апаратурата в кабинета и събира необходимите сведения, но Рурк вече знаеше истината. Производството на наркотика, наречен „Безсмъртие“, беше мащабна операция, която изискваше познаване на материята и връзки с престъпния свят. Касто отговаряше и на двете условия.

Предполагаше, че Ив няма да му повярва, затова засега възнамеряваше да запази всичко в тайна, Фийни ще има три седмици да проучи подробностите, докато траеше сватбеното пътешествие. Ако то изобщо се осъществи.

Чук как външната врата се отвори и решително вирна брадичка: още сега ще постави ребром въпроса за сватбата. Слезе още две стъпала, сетне, съгледал ужасяващата картина, втурна се надолу, като викаше:

— Какво се е случило с нея? Цялата е в кръв! — Той сграбчи безжизнената си годеница от ръцете на някакъв чернокож исполин със сребриста набедрена препаска.

Всички заговориха едновременно. Доктор Майра плесна с ръце като учителка, която се опитва да укроти шумните си питомци.

— Сега Ив се нуждае най-вече от спокойствие. Лекарят направи каквото можа, но в кръвта ѝ има остатъци от наркотика. А нашата героиня не му позволи да прегледа нараняванията и натъртванията по тялото ѝ.

Рурк изтръпна и възкликна:

— Какъв наркотик? — Гневно изглежда Мейвис. — По дяволите, къде си я водила?

— Не е виновна. — Ив го прегърна през шията. Говореше бавно, очите ѝ все още бяха леко изцъклени. — Касто... Беше Касто. Знаеш ли...

— Всъщност...

— Колко глупаво да не го забележа. Колко съм некадърна... Искам да си легна.

— Заведи я в спалнята, Рурк — спокойно каза доктор Майра. — Ще се погрижа за нея. Повярвай ми, годеницата ти ще се оправи.

— Ще се оправя — повтори Ив, докато той я подкрепяше нагоре по стълбата. — Ще ти разкажа всичко. Обещай да си казваме всичко... Нали ме обичаш?

Ала в момента Рурк се интересуваеше само от една подробност. Сложи Ив на леглото, огледа насиненото ѝ лице и подутите устни, сетне прошепна:

— Касто мъртъв ли е?

— Не. Само че здравата го натупах. — Усмихна се, а когато забеляза тревогата в очите му, бавно поклати глава. — Няма да стане! Дори не си го и помисляй! След няколко часа ще бъдем съпруг и съпруга.

— Сигурна ли си?

— Много мислих по въпроса. — Трудно ѝ бе да се съсредоточи, но това не търпеше отлагане. Вдигна ръце и обгърна с длани лицето му, за да го вижда по-добре. — Осъзнах, че бракът не е само една формалност или сключване на договор. Сватбената церемония е обричане, обещание. Не е трудно да обещаеш нещо, което и без това желаеш. И ако се окаже лоша съпруга, ще трябва да се примириш. Защото аз държа на обещанията си. Има и още нещо.

Рурк усети, че тя всеки момент ще заспи и леко се отдръпна, за да позволи на доктор Майра да дезинфекцира драскотината на лицето ѝ.

— Какво е то, Ив?

— Обичам те. Понякога това чувство ме кара да изтръпвам от страх, но общо взето ме прави щастлива. Уморена съм. Ела скоро при мен. Обичам те.

Той се обърна към лекарката:

— Трябва ли да спи сега? Да не би да ѝ стане по-зле?

— Напротив. Сънят е най-добрият лек за нея. Когато се събуди, ще се чувства добре. Може би главата ще я понаболява, което не е справедливо, тъй като тя не изпи нито капка алкохол. Твърдеше, че иска да бъде бодра на сватбения си ден.

— Така ли каза? — Рурк забеляза, че дори в съня любимата му изглежда неспокойна. — Ще си спомня ли онова, което току-що ми каза?

— Може би не — бодро заяви доктор Майра. — Важното е ти да помниш думите ѝ.

Той кимна и отстъпи от леглото. Неговата Ив отново се беше разминала със смъртта.

Ив действително имаше силно главоболие и това опъна нервите ѝ още повече. Имаше чувството, че в стомаха ѝ се е свила змия, усещаше силна болка в челюстта. Благодарение на усилията на доктор Майра и на Трина, които се оказаха отлични гримьорки, синините по лицето ѝ не си личаха. Тя хвърли поглед към огледалото и си каза, че не изглежда много зле.

— Толкова си красива, Далас — въздъхна Мейвис и огледа най-вдъхновеното творение на Леонардо. Роклята беше изискана и елегантна, изчистените линии подчертаваха стройната фигура на Ив, а бронзовият цвят придаваше топлота на лицето ѝ.

— Градината е пълна с гости — весело продължи певицата, а младоженката изтръпна. — Хайде, погледни през прозореца.

— Говориш така, сякаш никога не съм виждала хора.

— Онези досадници, репортерите, се опитаха да се промъкнат, но неизвестно как Рурк успя да ги пропъди.

— Браво на него.

— Добре си, нали? Доктор Майра твърди, че няма да има опасни последствия, но...

— Да, добре съм. — Действително се чувстваше по-спокойна. — След като научих истината, по-лесно ще се примиря с фактите. — Спомни си за Джери и очите ѝ неволно се насълзиха. Ала когато погледна към Мейвис, която цялата сияеше, тя отвърна на усмивката ѝ. — С Леонардо все още ли планирате да живеете заедно?

— Временно ще се настаним в моя апартамент. Търсим ново, по-голямо жилище, където той да си устрои ателие. А пък аз ще се опитам отново да си намеря работа. — Взе някаква кутия от бюрото и я подаде на Ив. — Рурк ти изпраща това.

— Нима? — Ив отвори кутията и изпита едновременно удоволствие и страх. Огърлицата беше прекрасна — разноцветни скъпоценни камъни с меден обков.

— Споменах му, че ще бъде прекрасно допълнение към тоалета ти.

— Обзалагам се, че си го сторила. — Ив въздъхна и сложи огърлицата, както и обеците, изработени в същия стил. Помисли си, че изглежда като някаква непозната жена. Като езически воин.

— Има още нещо.

— О, Мейвис, това е предостатъчно! Рурк трябва да разбере, че... — Млъкна, когато видя букета от бели петунии. Сетне прошепна: — Винаги знае какво ще ми достави удоволствие. — Внезапно усети, че напрежението я напуска.

— Мисля, че когато някой те познава толкова добре, това означава, че лудо те обича и че ще бъдеш много щастлива.

— Дано. — Ив взе букета и застана пред огледалото. Жената, която видя там, не изглеждаше непозната. Бе просто Ив Далас, очакваща най-щастливия ден в живота си. — Рурк ще си глътне езика като ме види — прошепна тя, засмя се и тръгна към градината, където щеше да даде обет на любимия си.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.